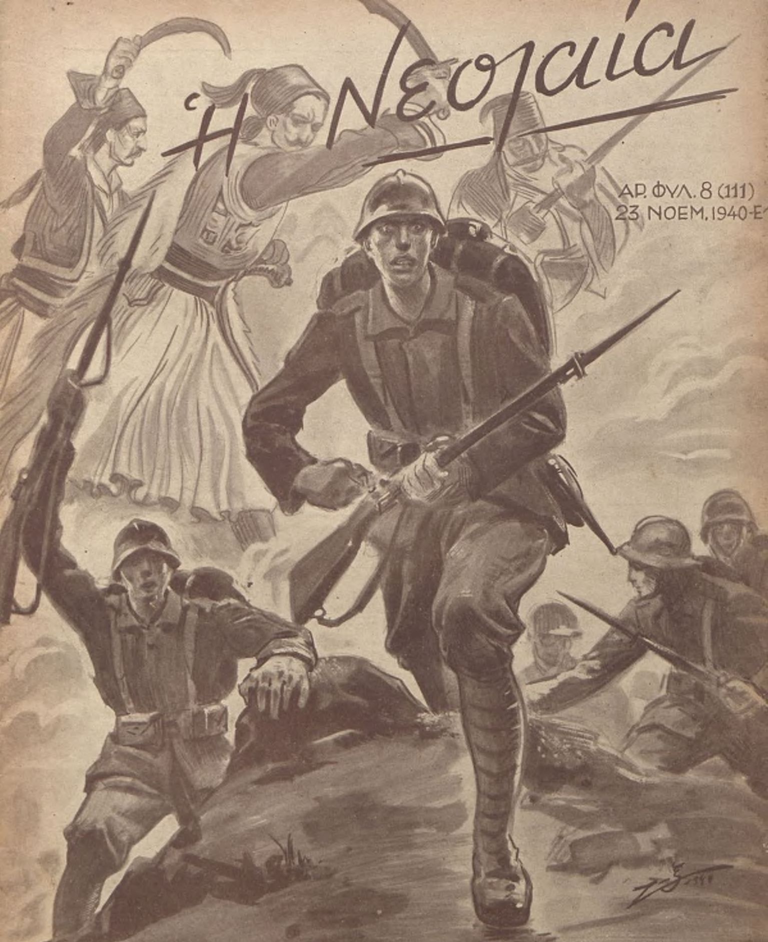

..μεθῦστε μὲ τ' ἀθάνατο κρασί
τοῦ Εἰκοσιένα! Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 8—23 Νοεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΦΑΣΙΝ

Ὅταν κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἡ αἰφνιδιασθεῖσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ Ἑλλάς, ἀφοῦ ἤκουσεν ἀτάραχος τὸ αὔθαδες τελεσίγραφον τοῦ Ἰταλοῦ, τὸν ἐκάλεσε γεμάτη ὑπερήφανον ἀπόφασιν νὰ προχωρήσῃ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς θρασείας του ἀπειλῆς, ἓν ἦτο τὸ αἴσθημα ποὺ τὴν ἐνέπνεε. Ἡ θέλησις νὰ κρατηθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς μεγάλης της ἱστορίας. Νὰ ὑπεραμυνθῇ, νὰ προασπίσῃ καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν τιμήν της μέχρις ἐσχάτων. Ἐμπρὸς εἰς τὸ χρέος αὐτό, ποὺ ἐπρόβαλε κυριαρχικὸν καὶ κυριαρχικὰ κατηγορηματικὸν εἰς τὴν συνείδησίν της, εἶχον ὑποχωρήσει καὶ ἐσίγησαν ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ ἡ θέλησις τῆς ζωῆς, ποὺ ὁ λαός μας τὴν αἰσθάνεται γλυκειὰν καὶ εἰς τὰς πλέον σκληρὰς ὥρας της καὶ τὴν θεωρεῖ μαζὶ μὲ τὸν ποιητὴν «μέγα καλὸ καὶ πρῶτο». Καὶ ἡ λαχτάρα διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους, πού, ἐπειδὴ κάθε πλέθρον του καὶ κάθε βράχος καὶ κάθε κορυφή, διὰ ν' ἀνακτηθῇ καὶ διατηρηθῇ ἐλεύθερον ἐποτίσθη ἄφθονα μὲ δάκρυα καὶ μὲ αἵματα προγόνων καὶ πατέρων καὶ ἀδελφῶν, ἔγινε ἀκόμη πλέον πολύτιμος, τόσο ποὺ νὰ τὴν αἰσθανώμεθα ὡς ἕνα μέρος τῆς σαρκός μας, ζωντανὸ καὶ ζεστὸ ὥστε νὰ τὸ πονῇ ὁ κάθε ἕνας μας, ὁπουδήποτε γῆς καὶ ἂν ζῇ καὶ νὰ τὸ ἀγαπᾷ μὲ ἀληθινὰ ἐρωτικὸν πάθος. Καὶ ἡ φυσικὴ ἀνησυχία διὰ τὴν τύχην τῶν ὑλικῶν πραγματοποιήσεων ὅλων τῶν πολυμόχθων προσπαθειῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νεωτέρων γενεῶν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ὀργανώσεως τῶν μέσων τοῦ λαοῦ μας καὶ τῶν πόρων τῆς γῆς μας μὲ σκοπὸν τὴν ἄνοδον τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους. Ἡ ἀρχαία, ἡ πατροπαράδοτος διαστολὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιλήψεων τοῦ νὰ ζῇ κανεὶς ἁπλῶς καὶ τοῦ νὰ ζῇ ἐν τιμῇ, αὐτὴ ποὺ διεχάραξεν ἀνέκαθεν τὰ ὅρια καὶ διέκρινε τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, ἦτο ἐκείνη ποὺ ὑπηγόρευσε πάλιν, κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν τῆς ἱστορίας, τὴν ἀπόφασίν της. Καὶ τὸ πόσον ἐκ στόματος τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ὡμίλησε τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ γνησία φωνὴ τοῦ Ἔθνους, τὸ κατέδειξεν ὁ ἀλαλαγμὸς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἤκουσε καὶ τὴν ἐπευφήμησε τὸ Πανελλήνιον.

Οἱ Ἕλληνες ἐγνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἰταλία τῶν 45 ἑκατομμυρίων ἦτο πολλαπλασίως ἰσχυροτέρα. Ὅτι εἶχεν ὑπὸ τὰ ὅπλα τέσσαρα ἑκατομμύρια ἀνδρῶν. Ὅτι παρεσκευάζετο ἀπὸ εἰκοσαετίας διὰ μίαν ἰμπεριαλιστικὴν ἐξόρμησιν, διὰ τὴν προπαρασκευὴν τῆς ὁποίας εἶχεν ὑποβάλει τὸν λαόν της εἰς ἀφαντάστους στερήσεις καὶ εἰς τὴν μεγίστην δυνατὴν ἔντασιν προσπαθείας. Ἤξευρε καὶ ὁ τελευταῖος Ἕλλην, ὅτι ἡ ἐπὶ ποδὸς πολεμικὴ ὀργάνωσις καὶ δύναμις τῆς Ρώμης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μουσσολίνι ἐδαπάνησε 240 δισεκατομμύρια δραχμῶν, ἦτο ἄθικτος, ἀφοῦ ἡ Ἰταλία δὲν ἐπολέμησε σχεδὸν καθόλου εἰς τὸν παρόντα πόλεμον οὔτε εἰς τὴν Εὐρώπην, οὔτε εἰς τὴν Ἀφρικήν. Δὲν ἐπολέμησεν εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἐχθρός της, ἡ Γαλλία, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα καὶ ἐζήτησε συνθηκολόγησιν. Δὲν ἐπολέμησεν εἰς τὴν Ἀφρικήν, διότι ἔπειτα ἀπὸ μίαν προώθησιν τῶν στρατευμάτων της τῆς Λιβύης εἰς τὸ κενὸν τῆς ἐρήμου ἐδίστασε καὶ ἐξακολουθεῖ διστάζουσα νὰ μετρηθῇ μὲ τοὺς Βρεταννούς, παρὰ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τῶν δυνάμεών της. Ἠξεύραμεν, ἑπομένως, οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας καὶ ὁ λαός, ὅτι ἡμεῖς ἐπρόκειτο νὰ δεχθῶμεν πρῶτοι ὅλον τὸ βάρος τῶν πληγμάτων αὐτῆς τῆς φοβερᾶς δυνάμεως. Καὶ ἐδέχθημεν τὸν ἀγῶνα. Ὑπῆρχε βεβαίως ἡ πρόοψις τῆς βρεταννικῆς βοηθείας. Ὅμως ἡ ἀπόφασίς μας δὲν θὰ ἦτο διάφορος καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν πρόοψιν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἕλλην ἱκανὸς καὶ νὰ διανοηθῇ ἀκόμη ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ ἡ Χώρα αὐτὴ εἰς τοιοῦτον σημεῖον καταισχύνης, ὥστε νὰ δεχθῇ χωρὶς ἀντίστασιν τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐπιδρομέως. Καὶ ἂν ὑπῆρξαν — ὡς λέγεται ὅτι ὑπῆρξαν — εἴτε ἐδῶ εἴτε εἰς τὴν Ρώμην, ἄνθρωποι ποὺ μᾶς ἐνόμισαν ἀξίους τοιαύτης καταπτώσεως, αὐτοὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προεκτείνουν ἐπὶ τοῦ λαοῦ μας τὴν ἰδικήν των ἀντίληψιν περὶ ἐθνικῆς τιμῆς. Μὲ τὸ αἴσθημα τοῦ θαυμασμοῦ μας ὁλόκληρον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τὸ ἰδιαζόντως βαθὺ τῆς ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, ὅλαι αἱ ἑλληνικαὶ καρδίαι ἐδέχθησαν τὰς ἐκδηλώσεις τῆς βρεταννικῆς ἐνισχύσεως, ποὺ ἠκολούθησαν ἀποφασιστικαὶ καὶ ταχεῖαι. Κανεὶς ὅμως, οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ φίλοι μας οἱ Βρεταννοί, μὲ τὸ παροιμιῶδες αἴσθημα τῆς εὐθύτητος, ποὺ εἶναι ἡ λαμπροτέρα ἀρετὴ τῆς φυλῆς των, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν, ὅταν ἡμεῖς ἀπεδυόμεθα εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα, νὰ προσδιορίσουν τὴν ἔκτασιν καὶ πρὸ παντὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν ρυθμὸν αὐτῆς τῆς βοηθείας. Πολὺ ὀλιγώτερον ἦτο δυνατὸν νὰ προεξοφληθῇ τότε ἡ ἀληθινὰ καταπληκτικὴ ἀποτελεσματικότης τῆς βρεταννικῆς βοηθείας, ὡς ἐξεδηλώθη εἰς τὰ ἀφθάστου δεξιότητος πλήγματα, τὰ ὁποῖα κατεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ βρεταννικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς βρεταννικῆς ἀεροπορίας εἰς τοὺς ἰταλικοὺς λιμένας ἐξορμήσεως καὶ εἰς τὸν ναύσταθμον τοῦ Τάραντος, δεκαπέντε μόλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἰταλικὴν ἐναντίον μας ἐπιδρομήν.

Τὸ πρωΐ τῆς 28 Ὀκτωβρίου, ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἥρπασε τὰ ὅπλα διὰ τὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα, ἡ τρομακτικὴ ἀνισότης τῶν δυνάμεων ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετρηθοῦν, μᾶς ἀπέκλειε σχεδὸν κάθε ἄλλην ἐλπίδα πλὴν μιᾶς. Τῆς ἐλπίδος τοῦ ν' ἀγωνισθῶμεν καλῶς διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων καὶ διὰ τὴν δόξαν, ἀφοῦ ἡ σύνθεσις τῶν ὑλικῶν στοιχείων τοῦ ἀγῶνος, μετρουμένη μὲ ἀνθρώπινα μέτρα, ἐξουδετέρωνε δι' ἡμᾶς τὴν δυνατότητα τῆς νίκης. Ὅ,τι ἠκολούθησεν ἦτο κάτι ἐκτὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὑπολογισμῶν. Ἦτο ἀληθινὰ ὑπεράνθρωπον. Ἦτο θαῦμα. Διότι τί ἄλλο εἶναι τὸ θαῦμα παρὰ ὑπέρβασις καὶ ὑπερνίκησις τῶν ὑλικῶν δυνατοτήτων καὶ ἀναίρεσις τῶν κατ' ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα ὑπολογισμῶν;

Οὕτω εἰς τὸν πρῶτον κύκλον τοῦ ἀγῶνος ἡ Ἑλλὰς δὲν περιέσωσεν ἁπλῶς καὶ κατὰ τὸν περιφανέστατον τρόπον τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων της κατὰ ξηράν, κατ' ἀέρα καὶ κατὰ θάλασσαν. Οὔτε ἐκράτησε μόνον εἰς τὸ ὕψος τῶν ὑψηλῶν παραδόσεων τῆς ἱστορίας της τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τοῦ λαοῦ της. Οἱ υἱοί της ἐσημείωσαν ἐπὶ πλέον ἐπιδόσεις ἀνδραγαθημάτων, ποὺ ἀνανεώνουν τοὺς λαμπροτέρους θρύλους τῆς ἀνδρείας καὶ δημιουργοῦν νέους, ποὺ θὰ διδάσκουν ἐσαεὶ τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος, ἐπὶ αἰῶνας, μέχρι τίνος σημείου ἐξάρσεως δύναται νὰ προωθηθῇ ἡ ἀνδρικὴ εὐψυχία, μέχρι τίνος ἀκροτάτου ὁρίου ἡ ἀντίστασις τοῦ πνεύματος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱκανὴ νὰ δαμάζῃ καὶ νὰ ὑπερνικᾷ τὴν πίεσιν τῆς βίας καὶ τῆς ὠμῆς ὑλικῆς ἰσχύος. Εἰς τὸν πρῶτον κύκλον τοῦ ἀγῶνος ἡ Ἑλλὰς δὲν ὑπερημύνθη καὶ δὲν περιέσωσεν ἁπλῶς, εἰς τὸ ἀκέραιον, τὴν τιμὴν τῆς ἱστορίας της. Τὴν ἀνενέωσε καὶ τὴν ἐπηύξησεν. Ἐκάλυψε τὰς σημαίας καὶ τὰ ὅπλα της μὲ νέαν δόξαν καὶ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ πάμφωτον βιβλίον τῶν συμβάντων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους νέας σελίδας κατορθωμάτων, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν καθόλου τὴν σύγκρισιν μὲ τὰ λαμπρότερα καὶ τὰ πλέον ὑπέροχα τῶν περιόδων τῆς μεγίστης ἑλληνικῆς ἀκμῆς.

Καὶ τώρα ποὺ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν τιμὴν καὶ διὰ τὴν δόξαν ἐκερδήθη ὁριστικῶς καὶ διὰ παντός, ἡ Ἑλλὰς ἐξακολουθεῖ καὶ δὲν θὰ παύσῃ ν' ἀγωνίζεται ὄχι διὰ τὴν τιμὴν καὶ διὰ τὴν δόξαν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν νίκην. Ἡ φορὰ τῆς ἱστορίας μᾶς ἐπεφύλαξε πάλιν ν' ἀγωνισθῶμεν καὶ νὰ νικήσωμεν τὴν ἀναβιώσασαν βαρβαρότητα. Ἄνομοι καὶ σκότιοι δυνάμεις, καθυβρίζουσαι καὶ περιφρονοῦσαι πάντα νόμον καὶ πᾶσαν ἔννοιαν ἠθικῆς τάξεως καὶ δικαίου, ἐξαπελύθησαν κατὰ τοῦ Κόσμου. Ὄχι μόνον ὡς ἐδαφικὴ καὶ ὡς φυλετικὴ ἔννοια ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' ὁ Ἑλληνισμός, ὡς πνευματικὴ παρακαταθήκη καὶ ὡς μορφὴ καὶ ὡς θεωρία ζωῆς ἠπειλήθη. Ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀπειλῆς στρατεύονται πάλιν τῶν Ἑλλήνων οἱ παῖδες καὶ ἡ ἀθάνατος αἰσχύλειος ἰαχὴ δονεῖ τὸν κατακάθαρόν μας οὐρανόν, ἀφυπνίζουσα ὅ,τι αἱ χιλιετηρίδες ἀνέδειξαν ὑψηλόν, εὐγενὲς καὶ ὡραῖον εἰς τὰς ἐλευθέρας συνειδήσεις τῆς Οἰκουμένης. Ἡ εὔψυχος ἑλληνικὴ ὁρμὴ μάχεται καὶ ἀνατρέπει καὶ νικᾷ τὴν βάρβαρον βίαν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΚΑΛΕΣΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

[Τὴν 11ην τρέχοντος ὁ Ἀρχηγὸς ἐνώπιον πολυπληθεστάτης συγκεντρώσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων ἐκάλεσεν εἰς ἐπιστράτευσιν τὴν «πνευματικὴν στρατιάν», ὡς εἶπε, τῆς χώρας διὰ τοῦ ἀκολούθου λόγου του, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀφαντάστων πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων].

Κύριοι,

Ἀφοῦ συνετελέσθη πλέον ἡ ἐπιστράτευσις πλήρως τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, χάριτι θεία, χάρις εἰς τὴν φιλοπατρίαν καὶ εἰς τὴν ἐθελοθυσίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς ἡγητόρων, ἔρχεται τώρα ἡ ὥρα νὰ ἀρχίση καὶ ἡ πνευματικὴ ἐπιστράτευσις τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀποβλέπει ἡ ἐδῶ παρουσία μου. Γνωρίζω ὅτι πολλοὶ τῶν διανοουμένων τῆς χώρας ἤρχισαν ἤδη, εἴτε ὡς ἐθελονταί, εἴτε ὡς παρακληθέντες, τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐμφανίζονται εἴτε εἰς τὸν τύπον εἴτε εἰς τὰς εἰδήσεις πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, εἴτε καὶ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον ἐμφανίζονται πλέον πάνοπλοι εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ἡ ἐπιστράτευσις αὐτὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας νὰ γίνη καὶ αὐτὴ συστηματικῶς, ὅπως ἔγινε καὶ ἡ ἐπιστράτευσις τῶν πολεμικῶν μας δυνάμεων διὰ νὰ δώση ὅλην τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ νὰ φέρη τὸ ἀποτελεσματικὸν αὐτοῦ κτύπημα.

Ἔρχομαι ἐδῶ ὑπὸ τὴν διπλῆν μου ἰδιότητα: καὶ ὡς Κυβερνήτου ὑπευθύνου ἡγουμένου τῶν τυχῶν τῆς χώρας ταύτης εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμήν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισα καθ' ὅλον μου τὸν βίον τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Καὶ ὡς τοιοῦτος, μὲ τοιαύτας πεποιθήσεις, ἔρχομαι κυρίως πρὸς ὑμᾶς.

Γνωρίζω ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν τύχην τὴν ἰδικήν μου, τύχην ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικοῦ βίου τῆς χώρας ἐπαναστάτου, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ τύχη καὶ τῆς μοίρας τῶν ἐπαναστατῶν, τῆς ἀντιδράσεως δηλαδὴ καὶ μὴ ἀναγνωρίσεως, μέχρις ὅτου ἔλθη ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι θὰ ἀποδώσουν τὸ δίκαιον. Δι' αὐτὸ ἴσως, ὅπως καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων, ἴσως, καὶ μερικοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ ἀμφέβαλλαν διὰ τὸν δρόμον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἄγω τὸ ἔθνος. Καὶ ἤκουσα, μάλιστα, καὶ ὅτι εἷς, δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι τώρα μεταξύ σας, καὶ ἂν ἀνήκη εἰς ὑμᾶς, εἶχεν εἴπει ὅτι εἶναι δυστύχημα διὰ τὸν τόπον αὐτὸν ὅτι προΐσταται αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῶν τυχῶν του ὁ Μεταξᾶς, ἄνθρωπος τελείως ἀπαράσκευος διὰ τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας, ἄνθρωπος τοῦ στρατῶνος καὶ ἔχων περιωρισμένην διάνοιαν μόνον διὰ τὰ στρατιωτικά, ἄνθρωπος στερούμενος τῆς εὐλυγισίας καὶ εὐκαμψίας τῶν μορφωμένων καὶ πεπειραμένων πολιτικῶν. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ στρατῶνος εἶναι δυνατὸν νὰ ὑστεροῦμεν εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἔχομεν ὅμως μίαν κυρίαν καὶ ὑψίστην ἰδιότητα ὅτι ἀσκοῦμεν καὶ συνηθίζομεν τοὺς ἄλλους νὰ ἀσκοῦν μίαν μεγίστην ἀρετήν, τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς καὶ παντὸς γηίνου ἀγαθοῦ ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω αὐτός, ὁ ὁποῖος βεβαίως καλῇ τῇ πίστει μοῦ ἔδωκε τὴν μομφὴν αὐτήν, τί θὰ αἰσθάνεται αὐτὴν τὴν στιγμήν: Ποῖος ἀντεπροσώπευσε καλύτερον τὴν ἑλληνικὴν διανόησιν, τὸ ἑλληνικὸν ἦθος, τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπήγασεν ὁ πολιτισμὸς τῆς σημερινῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἐπεξετάθη καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπεκτείνεται ἡ ἐπιρροή των, ποῖος τὸ ἀντεπροσώπευσε καλύτερον: Τὸ εὐλύγιστον καὶ εὔκαμπτον τὸ ὁποῖον ἐνόμισεν ὁ ἐπικριτής μου ὅτι εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός, ἢ τὸ ἀλύγιστον καὶ ἄκαμπτον τὸ ἰδικόν μου, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940;

Ἡ πειθαρχία

Τὸ στοιχεῖον τὸ ὁποῖον εἰσήγαγα εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας ὑπῆρξεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄχι πολλὰς φορὰς παρουσιάσθη εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ τοῦ Μεσαίωνος Ἑλληνικὰς Πολιτείας, καὶ ὁσάκις παρουσιάσθη ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὸν θρίαμβον, ἐνῶ ὁσάκις ἔλειψε, παρ' ὅλα τὰ πνευματικὰ κατορθώματά των, τὰς ἔφερεν ἡ ἔλλειψίς του εἰς τὴν ἀφάνειαν· τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἔλειπε κατὰ τὸν τελευταῖον ἑκατονταετῆ ἐλεύθερον βίον μας καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν μεγάλων συμφορῶν μας, εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας, τῆς πειθαρχίας οὐχὶ τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς, ἀλλὰ τῆς πειθαρχίας τῆς ἐνσυνειδήτου, τῆς αὐτοϋποταγῆς, τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ, οὕτως ὥστε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει ἡ πειθαρχημένη ἐλευθερία, τὰ ἀτομικὰ δηλαδὴ δικαιώματα, συγχρόνως τὰ περιορίζει εἰς ὅριον τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν, εἰς τὸ ὅριον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀρχίζουν αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Κράτους.

Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ἱδρύσαμεν τὰς πολεμικὰς ἡμῶν δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θριαμβεύουν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν ξηράν, τὸν ἀέρα καὶ τὴν θάλασσαν. Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ἐξησφαλίσαμεν πράγματι τὰς πολιτικάς μας ἐλευθερίας, διὰ τὰς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα. Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας σήμερον ἐσηκώθη ἡνωμένος ὡς ἕνας καὶ μόνος ἄνθρωπος ὁλόκληρος ὁ ἑλληνισμός, ὄχι μόνον τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνισμὸς ὅπου γῆς καὶ ἂν βρίσκεται. Χάρις εἰς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας ἀνεστήσαμεν ζωντανὴν καὶ ἀγωνιστικὴν τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ χάρις εἰς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον προβαίνομεν μετὰ τάξεως καὶ ἀκριβείας καὶ μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν ὁ ὁποῖος μᾶς ἐμπνέει ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν διαχείρισιν αὐτὴν τῶν ἐσωτερικῶν μας ζητημάτων ἐφάνηκα αὐστηρός, τραχὺς ὅμως δὲν ὑπῆρξα ποτὲ καὶ καθ' ὅλην τὴν διακυβέρνησίν μου δὲν ἐχύθη οὔτε μία ρανὶς αἵματος.

Καὶ δι' αὐτό, ἂν δὲν ἠκολούθησα τὰς δογματικὰς θεωρίας περὶ ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, σᾶς παρακαλῶ, κύριοι, νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, καὶ σεῖς τὸ γνωρίζετε, ἄλλωστε, κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι ἡ πολιτικὴ δὲν εἶναι ἐπιστήμη, ὅπως καὶ ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἐπιστήμη. Εἶναι μορφαὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, δύο μορφαὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἔθνους ἀλλὰ ὑπὸ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους κάθε ἔθνος θέλει νὰ ὑπάρχη. Καὶ συνθῆκαι αὐταὶ τοῦ ἀγῶνος, δηλαδὴ διὰ τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους κάθε λαὸς ἐννοεῖ νὰ ὑπάρχη, αὐταὶ εἶναι αἱ συνθῆκαι αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τὰ δόγματα τῆς πολιτικῆς καὶ τὰ δόγματα τοῦ πολέμου.

Ἡ πνευματικὴ ἐπιστράτευσις

Ἔτσι σᾶς ὡδήγησα, Ἕλληνες, καὶ σᾶς ἔφερα ὅλους μαζὶ ἐνσυνειδήτους καὶ ἐν ἀπολύτῳ συναισθήσει τοῦ τί ἐπράττετε μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὥστε νὰ ἀπαντήσωμεν διὰ τοῦ στόματος ἐμοῦ ὅλοι μαζὶ πρὸς τὸν ἐχθρόν: «Ἐὰν τολμᾶς ἔλα νὰ τὰ πάρης».

Καὶ τώρα ἀποτείνομαι πρὸς σᾶς οἱ ὁποῖοι εἴσθε πνευματικαὶ κορυφαὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ, οὐχὶ βεβαίως μόνοι ἐσεῖς ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ χωρέσουν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ὅπως ὑμεῖς χρησιμεύσητε ὡς διερμηνεῖς τῶν σκέψεών μου, διὰ νὰ σᾶς εἴπω: Ἔχομεν τὴν ἀνάγκην ὑμῶν! Ἄνευ πνευματικῆς ἐπικρατήσεως οὐδεὶς ὑλικὸς ἀγὼν δύναται νὰ ὑπάρξη, οὔτε δύναται νὰ ἔχη διάρκειαν. Ἑπομένως εἶναι ἀνάγκη ἡ πνευματικὴ στρατιὰ τοῦ τόπου τούτου, τῆς ὁποίας εἴσθε ἐπίλεκτα μέλη, νὰ ἀρχίση τὸν ἀγῶνα αὐτόν, καθαρῶς πνευματικὸν ἀγῶνα, καθαρῶς ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερήσπισεν ἀπὸ μακρῶν χιλιετηρίδων, ἰδανικῶν διὰ τὰ ὁποῖα ἐθυσιάσθη τόσας φοράς, ἰδανικῶν διὰ τὰ ὁποῖα τόσον ἐχύθη αἷμα τοῦ ἔθνους μας καὶ ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα περιέβαλε τοιαύτη αἴγλη καὶ τοιαύτη δόξα. Δι' αὐτὸ καλῶ ὑμᾶς κύ-

Ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς πληγέντας

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς ἀμάχους πληθυσμοὺς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες ἐβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων:

Βαθυτάτη θλῖψις Μὲ συνέχει διότι ὁ ἐχθρός, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἄδικον καὶ ἀδικαιολόγητον ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς χώρας μας, ἥτις οὐδὲν ἔπραξεν ἐναντίον του, ἀλλ' ἐτήρει τὴν πλέον αὐστηρὰν καὶ ὑποδειγματικὴν οὐδετερότητα, ἐπιδίδεται ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας τῆς ἀποπείρας του εἰς ἀνάνδρους ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνοχυρώτων πόλεων, οὐδεμίαν ἐχουσῶν στρατιωτικὴν σημασίαν καὶ πλήττει τοὺς ἀμάχους πληθυσμούς μας. Αἱ Πάτραι, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Κέρκυρα, ὁ Βόλος, ὁ Πειραιεύς, τὰ Χανιά, ἡ Λάρισα, τὰ Ἰωάννινα καὶ ἄλλαι μικρότεραι πόλεις καὶ χωρία θρηνοῦν γέροντας καὶ γυναῖκας καὶ παιδία καὶ μαζὶ μὲ ὅλους αὐτοὺς ἑστίας τῶν ὁποίων ἡ θεμελίωσις ἐστοίχισεν ἔντιμον μόχθον καὶ τὸν ἱδρῶτα τοῦ ἡρωϊκοῦ λαοῦ Μου. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος καλεῖται νὰ ἴδῃ τὰ ἐρείπια αὐτὰ καὶ τὸ εἶδος τῶν θυμάτων διὰ νὰ κρίνῃ τὸν ἀντίπαλον καὶ τὰς μεθόδους του. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδίκους καὶ ἀνόμους δοκιμασίας τὰ γενναῖα στρατεύματά μας δίδουν τὴν μόνην ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ δώσουν ἄνδρες ἡρωϊκοὶ καὶ σταθερὰ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, πρὸς ὕπουλον ἐπιδρομέα. Τὸν ἐκράτησαν μακρὰν τοῦ πατρίου ἐδάφους, ἀνέτρεψαν κάθε ἀπόπειράν του καὶ τὰ σχέδιά του ἐστράφησαν ἐναντίον του. Τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Στρατηγείου Μου σᾶς δίδουν πλήρη εἰκόνα τῶν ἡρωϊκῶν σελίδων ποὺ γράφουν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Βορειοηπειρωτικὰ βουνά. Πρὸς σᾶς ὅμως ποὺ τόσον ἀδίκως καὶ ἀνάνδρως δοκιμάζεσθε καὶ ποὺ τόσον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν ἐπιδεικνύετε σᾶς στέλλω τὸν πλέον ἐγκάρδιον χαιρετισμόν Μου καὶ σᾶς συνιστῶ θάρρος καὶ θέλησιν. Διότι ὅσαι καὶ ἂν ὑπάρξουν δοκιμασίαι θὰ νικήσωμεν, διότι θὰ νικήσῃ τὸ δίκαιον καὶ τὸ δίκαιον εὑρίσκεται μὲ τὸ μέρος μας. Μὲ τὸ φρόνημα λοιπὸν ὑψηλὰ ἂς θεωρήσουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ Ἑλληνίδες τιμήν των ὅτι προσωπικῶς μετέχουν εἰς τὰς θυσίας τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡνωμένον ἔχει ἀποδυθῆ ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ριοι εἰς ἐπιστράτευσιν! Μὴ νομίσετε ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι μικρόν, εἶναι τεράστιον! Σεῖς θὰ τονώσετε τὴν ἐνθουσιῶσαν ἑλληνικὴν ψυχὴν ὅπου καὶ ἂν ζῇ αὐτή, σεῖς θὰ σπεύσετε παντοῦ διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνετε! Ἐσεῖς θὰ τρέξετε εἰς τὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι βομβαδίζονται τόσον ἀνάνδρως, ὥστε νὰ δώσετε θάρρος καὶ δύναμιν ψυχικὴν εἰς τὸν πάσχοντα πληθυσμόν. Σεῖς θὰ μεταβῆτε εἰς τὰς περιφερείας ἐκείνας ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅπου ὁ κόσμος ἴσως στερεῖται τῶν ἐφοδίων τῆς ζωῆς, διὰ νὰ τοῦ δώσετε θάρρος καὶ νὰ τοῦ εἴπητε ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος! Ἐσεῖς θὰ πᾶτε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκεῖ ὅπου κινδυνεύουν ἢ ὅπου δὲν κινδυνεύουν, ὅπου ἔχουν ἀνάγκην ἐνισχύσεως αἱ ἰδέαι μας καὶ τὰ ἰδανικά μας, νὰ διαφωτίσετε ὅλον τὸν κόσμον, διότι ἡ βοήθεια ὅλου τοῦ κόσμου μᾶς εἶναι ἀναγκαία διὰ νὰ φέρωμεν τὸν ἀγῶνα αὐτὸν εἰς πέρας, ὅπως καὶ ἀνάγκη δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς μάχης καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος μάχεται ὑπὲρ τῶν ὑψίστων αὐτοῦ ἀγαθῶν! Σεῖς θὰ δώσετε τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ θὰ ὑψώσετε τὴν ἔντασιν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῆς ὅριον.

Ἡ Νεολαία

Ἀλλὰ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὸν ὁποῖον θὰ κάμετε, ἔχω νὰ σᾶς κάμω μίαν ἀτομικὴν παράκλησιν: Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ λησμονήσετε τὸ παιδί μου, τὸ δικό μου παιδί, τὴν ἐθνικὴν Νεολαίαν! Σᾶς παρακαλῶ νὰ καταγίνεστε εἰδικῶς δι' αὐτήν, διὰ τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔρχονται—μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ τόσον θάρρος ἀπὸ μικρὰ 8 - 9 ἐτῶν ἕως μεγάλα καὶ γυρίζουν παντοῦ διὰ νὰ προσφέρουν τόσας καὶ τόσας ὑπηρεσίας, πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος καὶ νὰ τοὺς δώσετε ἀκόμη μεγαλείτερον φρόνημα καὶ θάρρος καὶ τὸ μεγαλείτερον μάθημα τῆς ζωῆς, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἰδίως οἱ Ἕλληνες, δὲν ἀνήκομεν εἰς τοὺς ἑαυτούς μας, ἀλλ' ἀνήκομεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα!

Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐζήτησα τὴν βοήθειάν σας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν παράσχετε ὅλοι, θέλω νὰ σᾶς προσθέσω καὶ ἐγώ: Μὴ νομίσετε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητῶ εἶναι κατώτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς μας. Ἴσως νὰ ἔχετε τὴν διάθεσιν, μολονότι ἡ ἡλικία πολλῶν ἀπὸ σᾶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει, νὰ μεταβῆτε εἰς τὰ πεδία τῆς μάχης, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς προσφέρετε εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ μᾶς προσφέρετε τὸ αἷμα σας, εἶναι αἷμα τῆς ψυχῆς σας! Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ μὴ νομίσετε ὅτι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς καὶ ζωῆς εἶναι ἀκίνδυνον αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητοῦμεν. Οὐδεὶς ὑπάρχει σήμερον Ἕλλην ποὺ δὲν εἶναι εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομεμακρυσμένα χωριὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ κίνδυνος εἶναι ἐπίσης μεγάλος ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης! Ἐκεῖ ὅπου θὰ πᾶτε καὶ οἱ κίνδυνοι τῆς ζωῆς θὰ σᾶς περιστοιχίζουν. Ὥστε δὲν προσφέρετε μόνον τὸ πνεῦμα σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωήν σας.

Πρὸς τὴν νίκην

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους θὰ βαδίσωμεν μπροστὰ καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπον εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν: ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! Σφικτὰ ἑνωμένοι μὲ τοὺς μεγάλους μας συμμάχους τοὺς Βρετανοὺς ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! Καὶ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο νὰ νικήσωμεν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συμβῇ, διότι θὰ νικήσωμεν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐθέσαμεν πάντοτε ὑπεράνω τῆς Νίκης τὴν Δόξαν. Καὶ τώρα ἂς πᾶμε μπροστὰ ἀνακραυγάζοντες ὅλοι μαζὶ τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ παιᾶνος τῆς Σαλαμῖνος: Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Κηρύττων τὴν ἐπιστράτευσιν τῶν πνευματικῶν τοῦ Ἔθνους δυνάμεων εἰς τὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε τὸ Ἔθνος, ὁ Ἀρχηγός, εἰς τὴν ὁμιλίαν του τῆς 11 Νοεμβρίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀνεφέρθη ἐπικαίρως εἰς τὴν μομφήν, ποὺ τοῦ ἐπέρριπτεν ἡ πολιτικὴ ἀντίδρασις κατὰ τῆς Αὐγουστιανῆς ἐπαναστάσεως. Εἰς τὴν μομφὴν περὶ καταργήσεως τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ὄχι μίαν φορὰν ἐδόθη ἀναλυτικῶς, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ συντριπτικῶς, ἀποστομωτική, ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν μομφὴν ἐκείνην. Ὄντως ἡ μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου κατέλυσε μερικὰ πράγματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα ὅμως κατὰ παρανόησιν μόνον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποκαλοῦνται ἐλευθερίαι. Κατέλυσε καὶ κατήργησε κάθε εἶδος ἀνευθύνου ἀσυδοσίας καὶ κάθε ἀντιδικίαν τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ Κράτος. Κατέλυσε καὶ κατεδίωξεν ἐπίσης ἐπίμονα, μεθοδικὰ καὶ συστηματικά, ἀλλὰ πάντοτε μὲ ἠπιότητα καὶ μὲ ἐπιείκειαν ἑλληνικήν, τὰς ἰδέας καὶ τὰ κηρύγματα τῆς παρακμῆς, τὰ διαλυτικὰ συνθήματα ποὺ μετήρχοντο ἀνεξέλεγκτα καὶ πληθωρικὰ ἀπὸ τὴν Δύσιν καὶ ἀπὸ τὸν Βορρᾶν. Ἐδίωξε πρὸ παντὸς καὶ κατέστειλε τὴν κακοποιὸν μανίαν τῆς ὑπονομεύσεως καὶ διασείσεως τῆς ψυχικῆς ὑγείας τοῦ Ἔθνους. Τὴν μανίαν τῆς γελοιοποιήσεως καὶ τοῦ διασυρμοῦ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τῆς Φυλῆς. Τὴν ὑπόσκαψιν τῶν κληρονομικῶν ἀνδρώων ἀρετῶν τοῦ λαοῦ, τοῦ ὑπερηφάνου πνεύματός του τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀμύνης, τὸ ὁποῖον ἐθαυματούργησε καὶ θαυματουργεῖ πάλιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Διὰ νὰ καταστείλῃ αὐτὰς τὰς ἀσυδοσίας τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ διὰ νὰ συντάξῃ πάλιν καὶ ἀνορθώσῃ τὴν τραυματισθεῖσαν ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ τὰ ἀπότοκα αὐτῶν τῶν διαιρέσεων ἐθνικὰ ἀτυχήματα ψυχὴν τοῦ Ἔθνους, ἐχρειάσθη νὰ πειθαρχήσῃ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις καὶ νὰ ὑποτάξῃ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ζυγὸν ἑνὸς ρυθμοῦ ἑνιαίου καὶ ἑνὸς κεντρικοῦ σκοποῦ. Καὶ εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ἄσχετα μὲ τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ τοῦ ρυθμοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀνδραγαθήματα τῆς μαχομένης ἑλληνικῆς νεότητος, τὰ ὁποῖα ἐθαύμασεν ὁ Κόσμος. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου οὔτε ἠθέλησεν οὔτε ἐπεδίωξε δι' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὴν ἰδίαν του ἀπολογίαν τὰ συμβάντα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Τὰ ἠθέλησεν ἡ φορὰ τῆς ἱστορίας. Ἀλλ' αὐτὴ ἴσα ἴσα ἡ φορὰ ἀπεκάλυψε καὶ διέλυσε καὶ τὴν ἄδικον παρανόησιν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν κατήργησεν ἀλλὰ ἐστερέωσε καὶ κατησφάλισε τὰς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων. Χωρὶς αὐτὸ καὶ χωρὶς τὸν κολασμὸν τῆς ἀσυδοσίας ποὺ ἐπέβαλε, χωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν ἐπιταγὴν τῶν ἀνωτέρων σκοπῶν τῆς ζωῆς ποὺ ἐκαλλιέργησε μ' ὅλας του τὰς δυνάμεις, ἡ διχασμένη μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 Ἑλλάς, δουλεύουσα εἰς εὐτελεῖς δημοκόπους καὶ καλλιεργοῦσα κάθε εἶδος ἀποστασίας καὶ χαλαρώσεως, ἀνιεράρχητος, ἀσύντακτος, ἀδρανής, ἀπαράσκευος διὰ τὰς μεγάλας προσπαθείας καὶ ἀνέτοιμος ψυχικῶς καὶ διὰ τὰς μεγάλας θυσίας εἶναι πρόβλημα ἂν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ λάβῃ τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τῆς ἀντιστάσεως τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ ἂν τὴν ἐλάμβανεν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ βάρος τῆς προσπαθείας καὶ τῶν θυσιῶν ποὺ συνηπήγετο αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. Ἡ τύχη της θὰ ἦτο ὁμοία μὲ τὴν τύχην ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἡ δύναμις διεσπάσθη καὶ ἀποσυνετέθη ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν διαλυτικὴν πλησμονὴν τῆς ἀπεριορίστου καὶ ἀπειθαρχήτου ἐλευθερίας.

Εἰς τὸ πεδίον τῆς πολιτικῆς, ὅπως ἄλλως τε καὶ εἰς κάθε ἄλλο πεδίον ἀνθρωπίνης δράσεως, δὲν ὑπάρχει ἀποκατάστασις καὶ δικαίωσις ἄλλη, πλὴν ἐκείνης ποὺ παρέχεται ἐκ τῶν πραγμάτων. Καὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἀδάψευστος ἐξέλιξις ἐπεφύλαξεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ εἰς τὸν ἐργάτην της τὴν τελειωτικήν του δικαίωσιν. Ὄχι μόνον διότι ἥνωσε πέριξ του εἰς μίαν ἕνωσιν μεγαλειώδη καὶ ἀληθινὰ ἐπιβλητικὴν τὸ Πανελλήνιον, ἀλλὰ κυρίως διότι κατέδειξε περιτράνως τὸ πνεῦμα τῶν ὑψηλῶν ἔργων, τὸ ὁποῖον τόσον γονίμως ἐκαλλιέργησεν ἡ ἐθνικὴ ἐπανάστασις. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς Ἕλλην τόσον στρεψόδικος καὶ ἄδικος καὶ ἀναίσθητος, ποὺ νὰ τολμήσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἐλεύθεροι οἱ Ἕλληνες ποὺ ἀντιμετώπισαν τὸν Ἰταλὸν εἰς τὸν Καλαμᾶν, εἰς τὴν Πίνδον, εἰς τὸν Ἀῶον. Ὅτι δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι οἱ ἥρωες τῆς ξηρᾶς ποὺ ἀποσυνέθεσαν τὰς μεραρχίας τῶν Ἰταλῶν ἐπιλέκτων, οἱ ἀεροπόροι ποὺ κατὰ μονάδας ἐπιτίθενται καὶ διαλύουν τὰ ἐχθρικὰ σμήνη, οἱ ναῦται ποὺ ἐξετέλεσαν ὑπέροχα τολμήματα ἀνδρείας εἰς ἐχθρικὰ παράλια.

ΕΝΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΜΑΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ

Τί εἶναι νὰ προσφέρῃς ἕνα κουτὶ τσιγάρα, ἕνα πακέτο μπισκότα, ἕνα πουλόβερ; Μιὰ μικρὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἡ χαρὰ τῆς ἀπτῆς ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματός σου, ἡ χαρὰ τῆς ἐπικοινωνίας μ' ἕνα ἀγαπητό σου πρόσωπο; Ὑπάρχουν ὅμως στιγμὲς ποὺ ἡ προσφορὰ αὐτὴ — ὅσο μικρὴ κι ἂν εἶναι — γίνεται ξαφνικὰ ἕνα τεράστιο γεγονὸς τῆς ζωῆς σου, ποὺ ἀναστατώνει καὶ συγκλονίζει τὸν ἐσωτερικό σου κόσμο, ποὺ ἀνυψώνει καὶ μεγαλώνει καὶ λαμπρύνει γιὰ πάντα τὴν ψυχή σου. Τότε δὲν εἶναι πιὰ μιὰ μικρὴ χαρά, ἀλλὰ μιὰ ὑπέροχη ἀγαλλίασι, μιὰ βαθύτατη ἱκανοποίησι, μιὰ ἀληθινὴ εὐτυχία...

Νύχτα — μιὰ ὡραία, ἀπαλή, σεληνοφώτιστη νύχτα. Ὅλα γύρω σιωπηλὰ καὶ σοβαρά, τὰ σπίτια, οἱ δρόμοι, τ' αὐτοκίνητα, οἱ λίγοι ἄνθρωποι ποὺ περνοῦν. Νοιώθεις πὼς ὅλα, κλείνοντας μ' ἀποφασιστικότητα μέσα τους κάθε φωνὴ καὶ κάθε φῶς ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀναδώσῃ ἡ ὕπαρξίς τους, στέκονται σὲ στάσι προσοχῆς, σὲ στάσι προσευχῆς, παρακολουθοῦντας κάποια ἱερὸ μυστήριο, κάποια μυσταγωγία — τὴ μυσταγωγία τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος — ποὺ συντελεῖται ἐκεῖ γύρω, ὡς πέρα μακριὰ στοὺς ἀσημένιους ὁρίζοντες τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς...

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ Σταθμοῦ μερικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες καὶ μερικοὶ κύριοι — συναγωνίστριες καὶ συναγωνιστὲς τῆς Ε.Ο.Ν. — τακτοποιοῦν σωροὺς ἀπὸ κουτιά, πακέτα καὶ δέματα μὲ τσιγάρα, μπισκότα καὶ πουλόβερ καὶ τὰ τοποθετοῦν μέσα σὲ μεγάλους ἄσπρους σάκκους. Συγχρόνως, ἀπὸ πέντε μεγάλες στίβες ἐντύπων μὲ ἐπίκαιρα τραγούδια ταιριασμένα σὲ γνωστοὺς σκοπούς, σχηματίζουν μιὰ μικρὴ συλλογὴ ἀπ' ὅλα τὰ τραγούδια καὶ τὰ τυλίγουν σὲ μικροὺς ρόλους δεμένους μὲ σπάγγο.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι δῶρα;

— Φυσικά. Ἔχουν συλλεχθῆ ἀπὸ τὰ εἰδικὰ συνεργεῖα τῆς Ε.Ο.Ν.

— Καὶ εἶναι τόσο πολλά, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ προσφέρετε ἀπ' αὐτὰ κάθε μέρα;

— Δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μικρὸ ποσοστὸν ἀπ' ὅσα συγκεντρώνει ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου, (Κ.Υ.Α.Μ.). Τὰ περισσότερα τὰ στέλνουμε στὸ μέτωπο καὶ τὰ μοιράζουμε στὰ σπίτια τῶν στρατιωτῶν μας.

Καὶ μοῦ ἐξήγησαν πὼς ἦταν τέτοια ἡ προθυμία κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ συναντοῦσαν παντοῦ γιὰ τὴν προσφορὰ διαφόρων εἰδῶν, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ παρατείνουν ἐπανειλημμένως τὴν προθεσμία τῆς περισυλλογῆς. Καὶ ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται μόνο στὴν πρωτεύουσα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος.

Γι' αὐτὸ ἡ Κ.Υ.Α.Μ. διωργανώθηκε μὲ σύστημα καὶ μοίρασε τὶς ἐργασίες της σὲ δύο μεγάλα τμήματα, τὸ τμῆμα Στρατοῦ καὶ τὸ τμῆμα Ἀμάχου Πληθυσμοῦ. Τὸ πρῶτο τμῆμα φροντίζει γιὰ τὴν περισυλλογὴ καὶ τὴ διανομὴ στοὺς σταθμοὺς ἀναχωρήσεως καὶ διαδρομῆς τῶν στρατιωτῶν μας καὶ στὸ μέτωπο τῶν διαφόρων εἰδῶν ποὺ τοὺς εἶναι χρήσιμα, διοργανώνει τὰ Σπίτια τοῦ Στρατιώτου, ὅπου δίδονται ψυχαγωγικὲς συγκεντρώσεις καὶ παραστάσεις καὶ ὑπάρχουν παιγνίδια, βιβλία καὶ περιοδικὰ γιὰ τοὺς πολεμιστές μας καὶ μεριμνᾷ γιὰ τὴν ψυχαγωγία καὶ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν τραυματιῶν μας μὲ διάφορα δῶρα καὶ κάθε ἄλλη ὑπηρεσία.

Τὸ τμῆμα Ἀμάχου Πληθυσμοῦ φροντίζει γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ τὴ διανομὴ στὰ σπίτια τῶν στρατιωτῶν μας ὅλων τῶν εἰδῶν ποὺ εἶναι χρήσιμα στὶς οἰκογένειές τους, ὀργανώνει τακτικὲς ἐπισκέψεις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν στὰ σπίτια τῶν πολεμιστῶν μας γιὰ τὴ διαπίστωσι καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῶν διαφόρων ἀναγκῶν τους καὶ διαθέτει μέλη της σὲ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες Προνοίας καὶ Περιθάλψεως (συσσίτια, σταθμοὺς πρώτων βοηθειῶν, ἐράνους κλπ.)....

Στάθηκα καὶ παρακολουθοῦσα πρὸ πάντων τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ ἐργάζονταν μὲ τόση προθυμία κι' ἀφοσίωσι. Δὲν ἤξερα τὰ ὀνόματά τους· δὲν ἦταν ὧρες αὐτὲς γιὰ συστάσεις· μὰ ἔβλεπα ἀνάμεσά τους μιὰ κυρία ποὺ ἀπὸ ὅλη τὴν ἐμφάνισί της ἔβγαινε ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ ἄλλοτε ἀσχοληθῆ μὲ τέτοια πράγματα. Τώρα ὅμως ἦτο πόλεμος. Καὶ ὁ πόλεμος ἐπεστράτευσε καὶ τὶς κυρίες καὶ τὰ κορίτσια! Ἦταν Ἑλληνίδες καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάθωνται ἀμέριμνες καὶ νὰ μὴν κάμνουν τίποτε ὅταν τὸ Ἔθνος ὅλο ἠγωνίζετο.

Ξαφνικὰ τὸ μεγάφωνο τοῦ Σταθμοῦ ἔδινε ὁδηγίες ἐκκενώσεως τῶν διαδρόμων.

— Τὸ τραῖνο! εἶπε μιὰ φωνή.

Καὶ μὲ μιᾶς οἱ συναγωνιστὲς κι' οἱ συναγωνίστριες πῆραν τοὺς σάκκους στὸ χέρι, μιὰ ἀπὸ τὶς δεσποινίδες φορτώθηκε τὸν δικό της στὸν ὦμο καὶ πῆραν ὅλοι τὶς θέσεις τους στὸ ὑπόστεγο, ἐνῷ τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸν Σταθμό.

Μιὰ ὑπέροχη βοὴ χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ γέμισε καὶ δόνησε μὲ μιᾶς τὴν ἀτμόσφαιρα. Φωνὲς χαρούμενες, γέλια, ζητωκραυγές, εὐχές, τραγούδια, χειροκροτήματα, ἀστεῖα, σμίχτηκαν, στροβιλίστηκαν κι' ἁπλώθηκαν μέσα στὴ νύχτα, ποὺ ἄλλαξε τὴ σοβαρὴ καὶ σιωπηλὴ μορφή της κι' ἔγινε γελαστὴ κι' εὐτυχισμένη. Τὸ φεγγάρι, χαρούμενο καὶ γελαστὸ κι' αὐτό, πρόβαλε πίσω ἀπὸ ἕνα σύννεφο κι' ἔρριξε τὶς πιὸ φω-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 240)

Πολεμικὸς Παιὰν

Χαῖρε Βασιλεῦ!

I.

Τὴ χαλκῆ σάλπιγγα ἔβαλα στὸ στόμα
τὸν παιᾶνα νὰ πῶ!
Νὰ τ' ἀλαλάξω μιὰ φορὰν ἀκόμα
πὼς Σ' ἀγαπῶ!

Σὰν κύκνος στὰ αἵματά του κυλισμένος
τὸν παιᾶνα θὰ πῶ!
Γλυκὰ ὅλο ν' ἀναφλέγεται τὸ Γένος
τ' ἀρρενωπό!

Σὰν ἄσπρη φλόγα ποὺ στὸν κάμπο ἀ-
ἄφραστο φῶς, [πλώνει
καὶ βοοῦν καὶ πάλλονται ἀναμμένοι οἱ
κι' ὅλος ὁ ἀνθός, [κλῶνοι

Σὰν ἄσπρη φλόγα π' ὅλα τὰ κυκλώνει
Κι' ὡς μπόρα ἠχεῖ
ἡ μελλοθάνατη ἔτσι νὰ φουντώνῃ
γοερὴ ἰαχή!

II.

Τὴ χαλκῆ σάλπιγγα ἔβαλα στὸ στόμα
τὸν παιᾶνα νὰ πῶ!
Νὰ τ' ἀλαλάξω μιὰ φορὰν ἀκόμα
πὼς Σ' ἀγαπῶ!

Στὸν ἥλιο ἀγνάντια, Ἐσύ, σὰ σὲ παρ-
δροσιᾶς πηγή, [θένα
Λοῦζε γλυκὰ καὶ ἀτάραχα τὸ πνεῦμα
μέσ' στὴν αὐγή!

Λοῦζε γλυκὰ καὶ ἀτάραχα τὸ πνεῦμα
στὸ φῶς, ψηλά!
Κάτω ἀπὸ Σὲ ἡ λατρεία μας σὰ ρεῦμα
βαθὺ κυλᾷ.

Οὔτε οἱ μπόρες κι' οὔτε τὸ χαλάζι
τὸ πετρωτό.
Ἀπ' τὴν ἱερὴ καρδιὰ δὲ Σὲ ταράζει
ποὺ Σὲ κρατῶ!

III.

Τὴ χαλκῆ σάλπιγγα ἔβαλα στὸ στόμα
τὸν παιᾶνα νὰ πῶ!
Νὰ τ' ἀλαλάξω μιὰ φορὰν ἀκόμα
πὼς Σ' ἀγαπῶ!

Τὸν ἀπὸ φῶς, ποὺ μοὔδωσες χιτῶνα
νὰ ἱερουργῶ,
τὴν ἱερή Σου ποὺ κρατῶ ἀρραβῶνα
στὸ χέρι ἐγώ!

Τὸ ρουμπίνι καὶ τὸ μαργαριτάρι
τ' ἀστραφτερό,
ποὺ ἀπὸ τὰ καίοντα χέρια Σου ἔχω
καὶ τὸ φορῶ! [πάρει

Μέσα στὴ λάσπη δὲ θὰ τὰ πετάξω,
μὰ θριαμβευτικά,
κι' ἡ Κόλασι ἐμένα, θ' ἀνακράξω,
δὲ μὲ νικᾷ!...

IV.

Τὴ χαλκῆ σάλπιγγα ἔβαλα στὸ στόμα
τὸν παιᾶνα νὰ πῶ!
Νὰ τ' ἀλαλάξω μιὰ φορὰν ἀκόμα
πὼς Σ' ἀγαπῶ!

Νὰ τ' ἀλαλάξω — ἀπάνω, γύρω, κάτω —
πὼς δὲ λυγῶ!
Νὰ τ' ἀλαλάξω πὼς μέχρι θανάτου
δικός Σου, ἐγώ!...

Καὶ μὲ τὰ καίοντα σίδερα δεμένος
θανατερά,
Θὰ τ' ἀλαλάξω, ἐγώ, σὰ μεθυσμένος,
βαρειά, γοερά!

Κι' οὔτε θὰ κλείσω στὴν ἀλόη τὸ στόμα,
μὰ θὰ τὴν πιῶ!
Κραυγάζοντάς Σου μιὰ φορὰν ἀκόμα
πὼς Σ' ἀγαπῶ!...

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΒΟΛΟ

Ἀπὸ πολλὴν ὥραν ἡ μάχη εἶχεν ἀνάψει σ' ὅλο τὸ μέτωπο. Οἱ Ἕλληνες ἐπολεμοῦσαν μὲ τὴ συνηθισμένη πιὰ ὁρμή των καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀνθίσταντο μὲ ἀπελπισία καὶ πεῖσμα. Ἦταν ἡ περίφημη μάχη τῆς 15 Ἰουλίου 1913 δυνατή, μεγάλη, κρίσιμος.

Τὸ Σύνταγμα, ὅπου ὑπηρετοῦσεν ὁ Πέτρος Καρτέρης, εὑρισκόταν στὸ ἀριστερὸ τῆς παρατάξεως καὶ ἐκρατοῦσεν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα σημεῖά της. Ὁ λόχος του ἦταν στὸ κέντρο καὶ ἐδεχόταν τὰ πιὸ λυσσασμένα πυρά. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λόχου αὐτοῦ εἶχαν πληγωθῆ καὶ σκοτωθῆ. Ὁ Καρτέρης εἶχεν ἰδῆ ἕως τὴν ὥρα ἐκείνη πέντε διπλανοὺς συναδέλφους του νὰ πέφτουν νεκροί. Μὰ αὐτὸς ἀτάραχος πάντοτε, γαλήνιος, ἐξακολουθοῦσε νὰ πολεμάῃ ὅπως καὶ στὴν ἀρχὴ μὲ τὴν ἴδιαν ἀφοβία καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμό.

Μιὰ στιγμὴ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν δαιμονισμένο θόρυβο τῆς μάχης, ὅπου ὁ κρότος τῶν ὀβίδων, ποὺ ἔσκαζαν ἀδιάκοπα κι' ἐσκορποῦσαν τὸ θάνατο, καὶ τὸ σφύριγμα τῶν σφαιρῶν ἔσμιγαν μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὶς ζητωκραυγὲς τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, ὁ Πέτρος ἄκουσε νὰ τοῦ μιλάῃ κάποιος ἀπὸ λίγο πιὸ πέρα:

— Δὲν ἔχουμε σήμερα καμμιὰ παλληκαριά, Πέτρο;

Ὁ Καρτέρης, ἀφοῦ πρῶτα ἐσημάδεψε καλὰ καὶ ἄδειασε τὸ ὅπλο του ἐπάνω στοὺς ἐχθρούς, ἐγύρισε ὕστερα κι' ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ τοῦ μίλησε.

— Ἄ! ἐσὺ εἶσαι, Μήτσο; εἶπε. Δὲν ἐχτυπήθηκες ἀκόμη; Κι' ἐξαναγέμισε τὸ ὅπλο του.

— Καθὼς βλέπεις ζῶ ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ Μήτσος γελῶντας.

Κι' ἐσημάδεψε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ πυροβολήσῃ. Σὲ λίγο ξαναεῖπε:

— Δὲ μοῦ λές, Καρτέρη, θὰ ἐξακολουθήσωμε πολλὴν ὥρα νὰ πολεμοῦμε ἔτσι, καρφωμένοι ἐδῶ χάμω;

— Ξέρω κι' ἐγώ! Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ μουδιάζω ἐδῶ. Ἐπιθύμησα λίγη ἔφοδο.

— Περίμενε καὶ θἄρθη ἡ ὥρα της.

— Λές;

— Οὔ! νὰ εἶσαι βέβαιος... Ἄμ ἡ λόγχη θὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ νίκη.

— Βλέπω ἀπ' ἐδῶ ἕνα ἐχθρικὸ πολυβόλο, ποὺ δουλεύει καλά, καὶ μοῦ ἔχει καθίσει στὸ στομάχι.

— Θὰ σωπάσῃ κι' αὐτό.

— Τὸ ξέρω· μὰ πότε;...

Ἔτσι συνωμιλοῦσαν ἐπάνω στὴ μάχη οἱ δυὸ Ἕλληνες στρατιῶτες, ἐνῷ συνάμα ἐσκόπευαν διαρκῶς κι' ἐπυροβολοῦσαν. Ἔπαιζαν μὲ τὸ θάνατο. Εἶχαν συνηθίσει πιὰ στοῦ πολέμου τοὺς κινδύνους καὶ ἡ μάχη ὅσο κι' ἂν ἦταν ἄγρια καὶ δυνατή, τοὺς ἐφαινόταν περισσότερο σὰν διασκέδασις. Πάρα πέρα ἄλλοι στρατιῶτες ἐτραγουδοῦσαν:

Τοῦ .... ἡ φώρα
Μακεδόνας δὲν μολύνει...

Σιγὰ - σιγὰ οἱ Ἕλληνες ὅλο κι' ἐπροχωροῦσαν. Ὅσο δυνάμωνεν ἡ μάχη, τόσο κι' ἐγίνονταν πιὸ ἐπιθετικοί.

Ἔξαφνα ἐδόθηκε τέλος ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν ἔφοδο. Ἦλθεν ἡ στιγμή, ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ λόγχη θ' ἄστραφτεν ἐκεῖ πέρα τρομερή. Τὸ Σύνταγμα θὰ ἔπεφτε συσσωματωμένο ἐπάνω στὸ πιὸ ἰσχυρὸ σημεῖον τῶν χαρακωμένων θέσεων τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ λόχος τοῦ Καρτέρη ἐκινήθηκε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ λοχαγὸς μὲ τὸ ξίφος γυμνὸ καὶ κρατῶντας το ψηλὰ ὥρμησε πρῶτος φωνάζοντας:

— Ἐμπρός, παλληκάρια μου!

— Ζήτω! ἦταν ἡ γενικὴ ἀπόκρισις κι' ὅλοι ἀκολούθησαν ἀκράτητοι τὸ λοχαγό των.

Οἱ ἐχθροὶ ἔβλεπαν τὴν ἀνθρώπινη αὐτὴ ἀνεμοζάλη, ποὺ διευθυνόταν κατεπάνω των γιὰ νὰ τοὺς παρασύρῃ, νὰ τοὺς ξετοπίσῃ ἀπὸ τὰ χαρακώματά των, νὰ τοὺς διασκορπίσῃ, κι' ἐπολεμοῦσαν τώρα μὲ λύσσα καὶ μὲ ἀπελπισία. Οἱ σφαῖρες κι' οἱ ὀβίδες ἔπεφταν σὰν βροχή. Οἱ ἐνθουσιαστικὲς ὅμως φωνὲς τῶν Ἑλλήνων ἐκυριαρχοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ ὅλο τὸν ἄλλο θόρυβο τῆς μάχης. Καὶ τὴν ὁρμὴ τὴν Ἑλληνικὴ τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ὁ Καρτέρης ἔτρεχε τώρα ἐμπρὸς ἀπὸ ὅλους καὶ κοντά του ὁ Μήτσος. Ὁ λοχαγός των τοὺς ἐκαμάρωνε καὶ μιὰ στιγμὴ τοὺς ἐφώναξε:

— Μπράβο, παλληκάρια μου! ἔτσι σᾶς θέλω!...

Οἱ πληγωμένοι καὶ οἱ νεκροὶ ἔπεφταν ἀδιάκοπα. Μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν ἐσταματοῦσεν. Ἐπηδοῦσαν τοὺς πεσμένους, ἂν ἐτύχαινε νὰ τοὺς ἀπαντήσουν ἐμπρός των στὸ τρέξιμό των ὅσοι ἤρχονταν κατόπιν, κι' ἐπροχωροῦσαν, ὅλο κι' ἐπροχωροῦσαν. Ἐπλησίαζαν τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα, ἀπ' ὅπου ἐσκορπιζόταν πραγματικὰ ὁ θάνατος.

Μιὰ στιγμὴ εἶδαν τὸ λοχαγό των νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ κλονίζεται λίγο. Εἶχε κτυπηθῆ στὸ χέρι καὶ τὸ πρῶτο αἷμά του ἐφάνηκε νὰ κοκκινίζῃ τὴ στολή του. Μερικοὶ στρατιῶτες ἐστάθηκαν νὰ τὸν βοηθήσουν.

— Μὴ στέκεσθε! προχωρῆτε! δὲν εἶναι τίποτε, τοὺς εἶπε δυνατὰ ὁ λοχαγός. Προχωρῆτε!

Καὶ ἔβγαλε τὸ μαντήλι του, τὸ ἔδεσε στὶς δυὸ ἄκρες, τὸ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ λαιμό του κι' ἐστήριξε στὸν πρόχειρον αὐτὸν ἐπίδεσμο τὸ χτυπημένο χέρι του.

— Ἐμπρός, παλληκάρια μου! ἐμπρός! ἐξηκολούθησε νὰ φωνάζῃ στοὺς στρατιῶτές του.

Οἱ περισσότεροι ἐπεριφρονοῦσαν καὶ ὀβίδες καὶ σφαῖρες κι' ὅλο ἐπροχωροῦσαν. Μὰ βρέθηκαν καὶ λίγοι ποὺ κοντοστάθηκαν κάπως. Ὁ Καρτέρης τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἐνόησεν. Ἐγύρισε πρὸς αὐτούς, ἄγριος, μὲ μάτια ποὺ ἐπετοῦσαν φωτιές.

— Γιατὶ ἐσταθήκατε, μωρέ! τοὺς ἐφώναξε. Θέλετε νὰ σκοτωθῆτε ἄδικα! Νά, ἐκεῖ ἐμπρὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς καὶ περιμένει νὰ τὸν διώξουμε. Ὅποιος μένει πίσω σκοτώνεται!

Εἶχεν ἀκούσει ὁ Καρτέρης ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους του καὶ τὸ ἤξερεν, ὅτι στὴν ἔφοδο ὅσο περισσότερο πλησιάζει κανεὶς τὸν ἐχθρὸ τόσο λιγώτερο κινδυνεύει νὰ σκοτωθῆ.

Οἱ λίγοι συνάδελφοί του, ποὺ ἐκοντοστάθηκαν, σὰν νὰ ἐντράπηκαν καὶ εἶπαν:

— Δὲν ἐσταθήκαμε ἀπὸ φόβο.

— Προχωρῆτε λοιπόν! τοὺς ἐφώναξεν ἐκεῖνος. Νά τὸ πολυβόλο τὸ ἐχθρικό, μᾶς περιμένει νὰ τὸ κυριεύσουμε!

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐφόδου μέσα στὸ νοῦ τοῦ Καρτέρη μιὰ ἰδέα ἐρριζώθηκε. Νὰ κυριεύσῃ τὸ ἐχθρικὸ πολυβόλο, ποὺ τὸ ἔβλεπεν ἀντικρὺ νὰ σκορπίζῃ ἀδιάκοπα τὶς σφαῖρές του καὶ νὰ θερίζῃ τοὺς συναδέλφους του. Ἡ ἰδέα του αὐτὴ ἐδυνάμωνεν, ἐμεγάλωνεν, ἁπλωνόταν μέσα στὸ νοῦ του, ὥς που τὸν ἔκαμε νὰ μὴ συλλογίζεται τίποτε ἄλλο. Ἐπετοῦσε, δὲν ἔτρεχε μέσα στὴν ἔφοδο, ἀδιάφορος σὲ κάθε κίνδυνο, μὲ τὸ μάτι στηλωμένο μόνον ἐπάνω στὸ πολυβόλο κι' ἐπολεμοῦσε στῆθος μὲ στῆθος πρὸς τοὺς ἐχθροὺς στρατιῶτες, ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν. Τοὺς ἐνικοῦσεν ὅλους, τοὺς ἀνάγκαζεν ὅσους ἐσώζονταν ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί του νὰ φύγουν καὶ τὸ πολυβόλο ἔμενε στὴν κατοχή του. Τὸ ἐκυρίευε. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐκυριαρχοῦσε τώρα μέσα στὸν νοῦ του. Ἐπίστευεν ὅτι ἔτσι θὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα. Εἶχε τὴν πεποίθησι τῆς νίκης. Κι' ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ἐμάντευαν, ἤξευραν τὸ σκοπό του, κι' ἐπερίμεναν νὰ τὸν ἰδοῦν δίπλα στὸ πολυβόλο νὰ τὸ κυριεύῃ καὶ νὰ τὸ προσθέτῃ στὰ τόσα λάφυρα. Τὸν συνέπαιρνεν ἡ ἰδέα αὐτὴ καὶ τοῦ ἐγινόταν μιὰ δύναμι μεγάλη, ποὺ ὅλο καὶ τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς περιφρονητὴ τοῦ θανάτου. Ἐπροχωροῦσεν ἔτσι σταθερά, ἀδείλιαστος, ἕτοιμος ν' ἀντικρύσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, νὰ πέσῃ ἀποφασιστικὸς μέσα σ' αὐτούς. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἔβλεπαν νὰ τρέχῃ πάντα ἐμπρὸς ἀκράτητος καὶ τὸν ἐθαύμαζαν ἀληθινά. Ἐπίστευαν τώρα ὅτι αὐτὸς ἦταν κάπως ξεχωριστὸς ἀπὸ ὅλους των.

Εἶχαν πλησιάσει πιὰ στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα. Ὅλοι τώρα ἐπροχωροῦσαν χωρὶς νὰ σταματήσῃ διόλου ἡ ὁρμή των ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ πυρὰ κι' ἄφιναν μιὰ κραυγὴ δυνατή, τρομερή, παρόμοια μὲ μυριόφωτον πολεμικὸν παιᾶνα.

— Ἀέρα! ἀέρα!...

Καὶ θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἐγινόταν ἀληθινὰ ἀέρας φοβερός, θύελλα, ποὺ θὰ παράσερνε σὲ λίγο τοὺς ἐχθρούς. Ὅλοι ὡρμοῦσαν ἐμπρὸς μὲ μιὰ ἀπόφασι, μ' ἕνα πόθο: νὰ διώξουν τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ τὰ χαρακώματά του. Καὶ ὅσοι ἔπεφταν πληγωμένοι βαρειὰ ἐφώναζαν σ' ἐκείνους, ποὺ ἔκαναν νὰ σταματήσουν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν:

— Ἀφῆστέ μας ἐμᾶς! ἐμπρὸς ἐσεῖς, ἀδέρφια, γιὰ τὴν Πατρίδα!

Ὁ Καρτέρης εἶχε πιὰ πηδήσει πρῶτος μέσα στὸ ἐχθρικὸ χαράκωμα κι' ἀπὸ κοντά του ὁ Μήτσος καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι στρατιῶτες. Τοὺς εἶχε συνεπάρει κι' αὐτοὺς μὲ τὴν ὁρμή του καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Τὸ παράδειγμά του τοὺς εἶχε κάμει κι' αὐτοὺς ριψοκίνδυνους. Ἡ ἀνδρεία εἶναι μεταδοτικὴ ὅσο καὶ ὁ φόβος. Ἴσως μάλιστα καὶ περισσότερο. Ἀλλὰ κανεὶς βέβαια τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος. Ὁ Καρτέρης, φτάνοντας στὸ ἐχθρικὸ χαράκωμα, εἶχε πάντα τὰ μάτια του στηλωμένα ἐπάνω στὸ πολυβόλο. Αὐτὸ μόνον ἔβλεπε. Πόσοι ἐχθροὶ ἦταν ἐκεῖ, ποιὸς κίνδυνος ἠμποροῦσε νὰ τὸν τριγυρίσῃ, μήτε τὸ λογάριαζε κἄν. Δὲν ἐπρόσεχε ἀκόμη, ἂν ἦταν κανεὶς ἄλλος Ἕλληνας στρατιώτης μαζί του. Ἡ φυσική του ἀνδρεία, ἡ ἀφοβία του ἐμεγάλωναν τώρα μὲ τὴν ἀπόφασί του νὰ κάμῃ μιὰ ἀληθινὰ ἡρωϊκὴ πρᾶξι. Δὲν εἶχε ἡρωϊσμὸ παράλογο. Ὅ,τι ἔκανε ἦταν θάρρος πραγματικό. Νὰ κυριεύσῃ μόνος του ἕνα ἐχθρικὸ πολυβόλο. Αὐτὸ τοῦ ὑπαγόρευεν ὁ ἡρωϊσμός του. Οἱ ἐχθροί, ποὺ τὸν ἔβλεπαν νὰ πέφτῃ ἐπάνω των ἔτσι ἀτάραχος, μὲ τέτοιαν ὁρμή, ἐσάστισαν. Ποτέ τους δὲν εἶχαν φαντασθῆ τόσην ἀνδρεία. Μὲ λύσσα ἐπυροβόλησαν ἐναντίον του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ σφαῖρες ἐσεβάσθησαν τὴν παλληκαριά του αὐτή, τὴν ἀληθινή, τὴν ὑπέροχη, καὶ καμμιὰ δὲν τὸν ἄγγιξεν. Ὁ Καρτέρης μὲ τὴ λόγχη προτεταμένη, μὲ τὰ μάτια πάντα στηλωμένα ἐπάνω στὸ πολυβόλο, ἄφησε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ κι' ἐτρύπησε τὸν πρῶτον ἐχθρὸ ποὺ εὑρέθηκεν ἐμπρός του. Καὶ ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ πόσο δὲν τοὺς ὁλογάριαζε τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐφώναξε μὲ ὕφος ἐπιτακτικὸ μιὰ μόνο λέξι: «Δρόμος»!

Τίποτε ἄλλο δὲν εὑρῆκε νὰ εἰπῇ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἐθαρροῦσε τὸ πιὸ φυσικὸ πρᾶγμα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγουν οἱ ἐχθροὶ καὶ ν' ἀφή-

— Δρόμο!...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 231)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

24ΗΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιη´ 18—27)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων: Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. Τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἕν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξῃς θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε. Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε. Τὰ ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἐφεσίους β´ 4—10).

Ἀδελφοὶ ὁ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν. Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται. Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Παῦλος εἰς τὴν περικοπήν του αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐφέσου ὀνομάζει τὸν Θεὸν «πλούσιον ἐν ἐλέει». Τοῦτο δὲ τὸ κάμνει διὰ νὰ φανερώσῃ στοὺς χριστιανοὺς πόσον εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεός μας γεμάτος καλωσύνη καὶ ἀγάπη. Εἰς τοῦτο δὲ δύναται νὰ πεισθῇ κάθε ἄνθρωπος ἂν μὲ δίχως καμμιὰ προκατάληψι παρατηρήσῃ τί γίνεται κάθε στιγμὴ γύρω του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο δὲν ἔχει τέλος· ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἔπειτα ἀπ' τὴν δημιουργία του ἄρχισε σιγά - σιγὰ ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ Θεό, αὐτὸς ὄχι μόνον δὲν τὸν ἐτιμώρησε ἀλλὰ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ παρέχῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ σωθῇ ἀπ' τὴν καταστροφή. Τέλος δὲ ἔστειλε στὸν κόσμο κι' αὐτὸν τὸν μονογενῆ του υἱὸ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴ σωτηρία μας. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ὁ Παῦλος εἶχε μεγάλο δίκηο ὀνομάζοντας τὸν Θεό: «πλούσιον ἐν ἐλέει»; Καὶ ὅμως παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν στὸ Θεὸ «πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν». Τέτοιοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ χωρὶς συνείδησι ἀνοίγουν τὸ στόμα τους κι' ὑβρίζουν τὸν ἐπουράνιο εὐεργέτη τους καὶ ἄλλοι ποὺ βλέποντας νὰ γίνεται κάτι καὶ μὴ προσπαθῶντας νὰ βροῦν τὴν αἰτία ποὺ γίνεται δὲν διστάζουν νὰ κατηγορήσουν καὶ νὰ ἐπικρίνουν τὸ Θεὸ λέγοντες: «δὲν τὸ κάμε καλὰ ὁ Θεός». Αὐτοὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτοι καὶ ἄξιοι κάθε τιμωρίας; Εἶναι ποτὲ δυνατὸ ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔκαμε καὶ φροντίζει κάθε στιγμὴ γιὰ τὴ σωτηρία μας νὰ μᾶς κάμῃ κακό;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσέτι μᾶς λέγει εἰς τὴν ἴδια ἐπιστολή του ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὸν καὶ τὴν διδασκαλίαν του: «ὁ Θεὸς .... συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». Κι' αὐτοὶ βέβαια οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοὶ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς αἰώνιον χωρισμὸν ἀπ' τὸ Θεό. Καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴ ἦσαν πρωτύτερα ἁμαρτωλοί, ἦσαν καταδικασμένοι στὸ σωματικὸ θάνατο. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐπίστευσαν εἰλικρινὰ στὴ θεία του διδασκαλία τὰ ἁμαρτήματά τους ἐσυγχωρήθηκαν καὶ ὁ σωματικὸς θάνατος ἔγινε γι' αὐτοὺς ἀκίνδυνος κι' εὐεργετικός. Διότι αὐτὸς τοὺς μεταφέρει ἀπ' τὴ πρόσκαιρο ἐπίγεια ζωὴ στὴν ἄλλη ζωή, τὴν εὐτυχισμένη κι' ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε θλίψι καὶ στενοχωρία. Γι' αὐτὸ λοιπὸν οἱ καλοὶ χριστιανοὶ πρέπει μὲ θάρρος καὶ χαρὰ ν' ἀντιμετωπίζουν τὸ θάνατο, γιατὶ πραγματικὰ αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τους. Αὐτὸς εἶναι ποὺ θέτει τέρμα στὰ δεινά, στὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς μας. Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ στὴν πραγματικὴ χαρὰ κι' εὐτυχία, κοντὰ στὸ Θεό, ἀπ' τὸν ὁποῖο μᾶς εἶχε ἀπομακρύνει ἡ ἁμαρτία.

Γιὰ νὰ ἀποβῇ ὅμως ὁ θάνατος τέτοιος σὲ μᾶς ὁ Θεός μας ζητεῖ νὰ κάμνωμε ἔργα ἀγαθὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά του. Εἰς αὐτὸ θὰ ἔχωμε παντοῦ καὶ πάντοτε τὴ βοήθειά του. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς παραγγέλλει μόνο νὰ κάνωμε τὸ θέλημά του, ἀλλὰ καὶ μᾶς προετοιμάζει σ' αὐτό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος στὴν ἐπιστολή του λέγει: «προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν». Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον ἡ ἁμαρτία μᾶς διέφθειρε καὶ ὅτι μὲ τὰς δικάς μας μονάχα δυνάμεις δὲν μποροῦμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ ἐμπόδια. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔρχεται βοηθός μας. Μᾶς ἔδωσε τὸ ἅγιό του Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖον μᾶς διαφωτίζει γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχομε καὶ μᾶς δίδει τὰ μέσα νὰ τοὺς παρακάμψωμε. Ἡ ἁγία του Ἐκκλησία εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε καθοδηγητής καὶ βοηθός μας. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὸν φύλακα ἄγγελό του. Καὶ μὲ χίλιους ἄλλους τρόπους ὁ Θεὸς τρέχει εἰς βοήθειάν μας.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀγαπητοί μου βλέπομε ὅτι καμμιὰ βάσιμη δικαιολογία δὲν μπορεῖ νὰ προβάλῃ ὁ ἁμαρτωλός. Ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ σωθοῦμε μᾶς δίδονται. Μονάχα λοιπὸν ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία μας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ χαθῇ ἐκεῖνος ποὺ πραγματικὰ θὰ θελήσῃ τὴ σωτηρία του.

✶ ΟΙ ΝΕΟΙ ΦΑΡΑΩ ★

Ἂν ὁ καλὸς Θεὸς φροντίζῃ καὶ προνοῇ γιὰ ὅλους μας, σὰν πατέρας στοργικός, μὰ πολὺ περισσότερο φροντίζει γιὰ τοὺς ἀδικουμένους, γιὰ τοὺς μικροὺς καὶ ταπεινούς, ποὺ ἡ κακία κι' ἡ μοχθηρία τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς θέλουν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Κι' ἂν πάλι ὁ μεγαλοδύναμος Κύριος ἔχῃ δείξει τόσην ἀγάπη γιὰ τὸ Ἔθνος μας, στὴ διάρκεια τόσων αἰώνων καὶ γενεῶν, πολὺ περισσότερο δείχνει τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ μικρὴ τούτη μὰ ἀσύγκριτη χώρα, τὴ γεννήτρα τῶν πολιτισμῶν, στὶς δύσκολες ἐποχές, στοὺς καιροὺς τῶν μεγάλων κινδύνων.

Καὶ μιὰ τέτοια ἐποχή, ἕνας τέτοιος καιρὸς εἶναι κι' ὁ δικός μας. Εἰρηνικὴ ἦταν ἡ χώρα μας. Τὴν εἰρήνη ποθούσαμεν ὅλοι μας, σὲ ἔργα γαλήνης καὶ πολιτισμοῦ θελήσαμε νὰ εἴμαστε ἀφωσιωμένοι. Ἔξαφνα, ἀπρόκλητα, χωρὶς αἰτία, χωρὶς ἀφορμή, ὠρθώθηκαν κατὰ πάνω μας οἱ ὀρδὲς τῶν νεοβαρβάρων. Ἐχθροὶ ποὺ τοὺς κινεῖ ἀχαλίνωτη ματαιοδοξία καὶ μοχθηρὴ ἁρπακτικὴ διάθεσις, θέλησαν νὰ μᾶς ἀρνηθοῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἔντιμης ζωῆς καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴ κτηνώδη δουλεία. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἰδωλολάτρες, ποὺ δὲν πιστεύουν σὲ τίποτα ἔξω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη ὕλη, ποὺ δὲν ὑπολογίζουν τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βάναυση δύναμι τοῦ ἀτσαλιοῦ καὶ τῆς μηχανῆς, ἔχουν σβήσει ἀπὸ καιρὸ μεσ' στὴν ψυχή τους τὴν ἰδέα τοῦ Θεοῦ - Προνοητοῦ, τὴν πίστι σὲ Θεὸν - Πατέρα.

Ἀλλ' ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησεν ἡ μωρία καὶ ἡ ἀνοησία τῶν σημερινῶν εἰδωλολατρῶν. Ὑπάρχει, ὅπως ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων, καὶ θὰ ὑπάρχῃ εἰς τοὺς αἰῶνας. Θὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ συντρίβῃ στὸ τέλος ὅλους τοὺς κομπορρημονοῦντας Γολιάθ. Θὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ ντροπιάζῃ καὶ νὰ γελοιοποιῇ τοὺς μωροὺς ποὺ θεοποιοῦν τὸ ἄτομό τους. Θὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ δυναμώνῃ τοὺς μικροὺς Δαβίδ, τοὺς ταπεινοὺς καὶ πιστοὺς προσκυνητὰς τοῦ Σταυροῦ του. Θὰ ὑπάρχῃ γιὰ νὰ κτυπᾷ κατακέφαλα τὴν ἀδικία, νὰ ὑψώνῃ μὲ τὴ δύναμί του τὸ πνεῦμα πάντα πιὸ πάνω ἀπ' τὴν ὕλη, τὴν ψυχὴ πιὸ πάνω ἀπ' τὸ χῶμα καὶ τὴ φθορά.

Ναί! Ὁ Θεὸς προνοεῖ, ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸς δὲν ἐξύπνησε τὶς ψυχές μας, αὐτὸς δὲν ἐγέμισε τὶς καρδιὲς τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν παιδιῶν ἀκόμη, καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν γερόντων, μὲ θάρρος ποὺ ἐθάμπωσε τὸν κόσμο, μὲ δύναμι ποὺ συντρίβει τοὺς Γολιάθ καὶ γράφει ἐποποιΐες; Αὐτὸς ναί. Αὐτὸς ποὺ ἐδόξασε τοὺς προγόνους μας. Αὐτὸς ποὺ ἀνέδειξε τὴ γενιὰ τῶν γιγάντων τοῦ Εἰκοσιένα. Αὐτὸς ποὺ σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε καιρὸ κρατεῖ ἀνοιχτὰ τὰ φτερὰ τῆς δυνάμεώς του γιὰ νὰ σκεπάζῃ τοὺς ἀδικουμένους. Αὐτὸς ποὺ συνέτριψε κάποτε «ἅρματα Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ».

Ἂν οἱ σημερινοὶ Φαραὼ μὲ τὰ ἅρματά τους τὸν ἐλησμόνησαν, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς...

Α. Ι. ΓΚΙΛΛΑΣ

> «Σᾶς ὑπόσχομαι τὴν Νίκην καὶ τὰς ὡραίας ἡμέρας ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν».
>
> Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

40. (Συνέχεια)

Μιὰ μέρα εἶδε ἕνα Μακεδόνα στρατιώτη νὰ κουβαλάη μὲ τὸ μουλάρι του ἕνα φορτίο χρυσᾶ νομίσματα προωρισμένα γιὰ τὸ παλάτι. Τὸ μουλάρι εἶχε ἐξαντληθῆ, κόντευε νὰ πέση. Ὁ στρατιώτης τότε τὰ ξεφόρτωσε καὶ φορτώθηκε μόνος του τὸ θησαυρό. Ὁ Ἀλέξανδρος γέλασε:

— Αἴ, σύντροφε, τοῦ εἶπε, τράβα τὸ φορτίο αὐτὸ καὶ πήγαινέ το στὸ τσαντήρι σου. Εἶναι δικό σου.

Γιὰ ἕνα μονάχα μάλωνε τοὺς φίλους του: Γιατὶ εἶχαν τώρα πολλοὺς ὑπηρέτες κι' ἔτσι δὲν ἔκαναν πιὰ τίποτα. Ὅσο καιρὸ ἔμειναν στὴ Βαβυλῶνα καὶ στὰ Σοῦσα ἢ στὴν Περσέπολι ζοῦσαν σὰ μαλθακοὶ Ἀσιᾶτες.

— Παραξενεύουμαι, τοὺς ἔλεγε συχνά, πὼς δὲν καταλαβαίνετε ἕνα πρᾶμα τόσο ἁπλό: αὐτὸς ποὺ ἐργάζεται κοιμᾶται καλύτερα ἀπὸ αὐτὸν ποὺ τεμπελιάζει.

Κι' ἄλλη φορὰ πάλι τοὺς ἔλεγε:

— Δὲν ἀρκεῖ νὰ νικήσουμε τοὺς ἐχθρούς. Πρέπει νὰ μὴν πέσουμε καὶ στὶς ἀδυναμίες καὶ στὰ ἐλαττώματα τῶν ἐχθρῶν μας. Ἂν πέσουμε, ἀλλοίμονό μας! Τότε αὐτοὶ μᾶς νίκησαν!

Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξανδρος ἔδινε τὸ παράδειγμα. Ἐργαζόταν μέρα καὶ νύχτα, κουράζουνταν, δὲν ἤθελε ν' ἀφήση τὸν ἑαυτό του νὰ ξεπέση στὴν τεμπελιά. Ἅμα τελείωνε ὁ πόλεμος ἄρχιζε εὐθὺς τὸ κυνήγι, γιὰ νὰ σκληραγωγῆται, ἐπιχειροῦσε ἀγῶνες, καὶ μακρινὲς πορεῖες. Δὲν ἔμενε ποτὲ ἥσυχος.

Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ οἱ φίλοι του γλεντοῦσαν κι' οἱ στρατιῶτες ἦταν καλὰ βολεμένοι μέσα στὰ πλούσια σπίτια ποὺ εἶχαν κάμει κατοχή, ὁ Ἀλέξανδρος διέταξε τὶς σάλπιγγες νὰ σημάνουν συνάθροισι. Ἔτρεξαν ὅλοι στὸ παλάτι. Οἱ στρατηγοὶ περικύκλωσαν τὸν Ἀλέξανδρο.

— Τί τρέχει, Ἀλέξανδρε; ρώτησε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του ὁ Ἡφαιστίων.

— Φεύγουμε.

— Φεύγουμε! ἔκαμαν ὅλοι ἀπελπισμένοι. Καλὰ εἴμαστε ἐδῶ.

Ὁ Ἀλέξανδρος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ θυμό.

— Μὰ γι' αὐτὸ φεύγουμε! ἀποκρίθηκε.

Κεφ. 57.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση ὅσο δὲν ἔπεφτε ὁ Δαρεῖος στὰ χέρια του, ζωντανὸς ἢ νεκρός. Δὲν μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν δυὸ βασιλιάδες τῆς Ἀσίας. «Ἢ αὐτὸς ἢ ἐγώ» ἔλεγε.

— Στὰ Ἐκβάτανα! ἔδωσε διαταγὴ ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐμπρός!

Εἶχε μάθει πὼς ἐκεῖ εἶχε καταφύγει ὁ Δαρεῖος καὶ μάζευε πάλι στρατὸ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

— Γρήγορα! Γρήγορα, ἔλεγε ὁ Ἀλέξανδρος στοὺς φίλους του. Νὰ προφτάσουμε, μὴ μᾶς ξεφύγη πάλι!

Ἔτρεχαν, ἔτρεχαν. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ἔφτασαν στὰ Ἐκβάτανα. Οἱ πόρτες τῆς πολιτείας ἦταν ἀνοιχτές, μπῆκαν. Ἔτρεξαν στὸ παλάτι. Ὁ Δαρεῖος πρὶν ὀχτὼ μέρες εἶχε φύγει.

— Θὰ τὸν κυνηγήσω! φώναξε μανιασμένος ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲ θὰ μοῦ ξεφύγη.

Μάζεψε ὅλους τοὺς βασιλικοὺς θησαυροὺς ποὺ βρῆκε στὴ Βαβυλῶνα, στὰ Σοῦσα, στὴν Περσέπολι καὶ τοὺς συγκέντρωσε στὰ Ἐκβάτανα. Φώναξε τὸ γέρο στρατηγό του τὸν Παρμενίωνα. Θἆταν πιὰ ἑβδομῆντα χρονῶν. Διαρκῶς μουρμούριζε, εἶχε κουραστῆ τόσα χρόνια νὰ πολεμάη.

— Γέρο στρατηγέ μου, τοῦ εἶπε, πιστέ μου συνεργάτη, ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ χωρίσουμε.

Ὁ Παρμενίων χλώμιασε μὰ κρατήθηκε.

— Θὰ σοῦ ἀναθέσω ἐξαιρετικὰ ἐμπιστευτικὸ ἀξίωμα: Νὰ μείνης ἐδῶ στὰ Ἐκβάτανα νὰ φρουρῆς τοὺς θησαυρούς μου.

Ὁ Παρμενίων ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἔνοιωσε πὼς ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἤθελε πιὰ νὰ τὸν ἔχη μαζί του, δὲν ἤθελε ν' ἀκούη πιὰ τὴ γνώμη του. Γιατί, πολλὲς φορές, ἦταν ἀντίθετος μὲ τὴ γνώμη τοῦ βασιλιᾶ.

— Μπορῶ ἀκόμα νὰ πολεμῶ, ψιθύρισε ὁ Παρμενίων κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε.

— Μπορῶ ἀκόμα νὰ πολεμῶ, ψιθύρισε ὁ Παρμενίων.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἔπιασε μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι τοῦ γέρο συναγωνιστή του. Τὸ ξέρω, μὰ δὲν μπιστεύουμαι σὲ κανέναν ἄλλο τοὺς θησαυροὺς τῆς αὐτοκρατορίας. Σοῦ ζητῶ τὴν τελευταία αὐτὴ ὑπηρεσία· εἶσαι στρατιώτης, δὲ θὰ παρακούσης.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου, μουρμούρισε ὁ Παρμενίων καὶ σφούγγιξε γρήγορα γρήγορα τὰ μάτια του.

Ὁ Ἀλέξανδρος ρίχτηκε ἀμέσως κυνηγῶντας τὸ Δαρεῖο. Μπῆκε μέσα στὴν Περσία καὶ μιὰ νύχτα ἔμαθε πὼς ὁ σατράπης Βῆσσος, ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ Δαρεῖο, εἶχε ἀναγκάσει τὸ μεγάλο βασιλιᾶ νὰ παραιτηθῆ. Ἤθελε αὐτὸς ν' ἀναγορευτῆ βασιλιᾶς τῶν Περσῶν.

Ὁ Ἀλέξανδρος διάλεξε τοὺς καλύτερους καβαλλάρηδές του, πῆρε μαζί του καὶ τὸν ἀχώριστο τοῦ Στέφανο κι' ἔτρεξε νὰ πιάση τὸ Δαρεῖο καὶ τὴ συνοδεία του. Μὰ δὲν ἤθελε πιὰ τὸ θάνατο τοῦ Δαρείου· αὐτὸς εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ θρόνο, δὲν τοῦ ἦταν πιὰ ἐμπόδιο. Ὁ μεγάλος ἐχθρὸς ἦταν ὁ Βῆσσος, ὁ σατράπης, ποὺ σκόπευε ν' ἀνακηρυχτῆ βασιλιᾶς.

Ὅλη τὴ νύχτα ἐκείνη καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλέξανδρος κι' οἱ σύντροφοί του ἔτρεχαν μέσα στὰ βουνά. Ἀναπαύτηκαν λίγο τὸ βράδυ καὶ τὴ νύχτα πάλι κίνησαν ἀκούραστοι. Ἔτρεχαν πιὰ δεκαπέντε μέρες καὶ νύχτες. Ἀνακάλυψαν τέλος τὰ ἴχνη τοῦ Δαρείου· ἀπὸ τὰ χωριὰ ποὺ περνοῦσαν μάθαιναν πὼς ὁ Δαρεῖος εἶχε περάσει αἰχμάλωτος τοῦ Βήσσου. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀλέξανδρου ἄρχισαν νὰ κουράζουνται. Μέρες καὶ νύχτες ἔτρεχαν χωρὶς νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν μποροῦσαν πιά.

Ὁ Ἀλέξανδρος διάλεξε πεντακόσιους ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδές του κι' ἐξακολούθησε τὸ κυνήγι.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! φώναζε. Δὲν ἔχει ἀνάπαψι, δὲν ἔχει ὕπνο! Ἀκολουθᾶτε με!

Ἔτρεχαν οἱ πεντακόσιοι μέσα στὰ βουνὰ καὶ τὶς πεδιάδες, σ' ἐχθρικὲς ἄγνωστες χῶρες, ἀτρόμητοι. Πέρασαν μέρες καὶ νύχτες, πολλοὶ ἔπεφταν ἀπὸ τ' ἄλογά τους, ἐξαντλημένοι κι' ἑτοιμοθάνατοι. Ὕστερα ἀπὸ τρία μερόνυχτα ἑξῆντα μονάχα καβαλλάρηδες ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἀλέξανδρο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑξῆντα ἦταν κι' ὁ Στέφανος. Εἶχε ἐξαντληθῆ μὰ ντρέπουνταν νὰ σταματήση. Οἱ ἄλλοι εἶχαν μείνει στὸ δρόμο μισοπεθαμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι.

(Ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ὑψηλάντη στὴ Βιέννη. Ὁ Σαμπονᾶς μᾶς δίνει περίφημες λεπτομέρειες στὰ ἀπομνημονεύματά του.

Καὶ στὴ Βιέννη εἶχε κερδίσει συμπάθειες καὶ θαυμασμούς. Σ' ὅποια αἴθουσα ἔμπαινε, προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ ὅλων καὶ οἱ Βιεννέζοι ζήταγαν μὲ περιέργεια πληροφορίες περὶ τῆς ζωῆς του καὶ τῆς δράσεώς του.

Οἱ συμπάθειες ὅμως αὐτές, οἱ τιμὲς καὶ οἱ δόξες δὲ στάθηκαν οὔτε μιὰ στιγμὴ ἱκανὲς γιὰ νὰ τραβήξουν τὸν Ὑψηλάντη ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος. Μετὰ τὸ ἄκουσμα τῶν σκληρῶν λόγων τοῦ Μέττερνιχ ὁ Ὑψηλάντης ἔσφιξε τὴ μοναδική του γροθιὰ καὶ θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του στὴν Πετρούπολι. Ὁ Σαμπονᾶς, ποὺ εἶχε συνομιλήσει στὴν Βιέννη μαζί του πολλὲς φορές, μᾶς ζωγραφίζει μὲ ζωντάνια τὶς φροντίδες του, καὶ τὶς ἀνησυχίες του. Διπλωμάτης ὁ Σαμπονᾶς, ἤτανε ἐνάντιος σὲ κάθε ἐνθουσιασμὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ τοὺς κινδύνους ἑνὸς τέτοιου ἐπιχειρήματος. Μεταφέρω ἐδῶ τὴν κυριώτερη ἀπάντησι τοῦ Ὑψηλάντη.

«Ὡς τόσο, εἶπε ὁ Ὑψηλάντης στὸ Σαμπονᾶ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς συνομιλίες τους στὴ Βιέννη, μονάχα ἡ ἔξαρσι παράγει μεγάλα ἀποτελέσματα. Εἶναι γιὰ μιὰ γενναία καρδιὰ ὅ,τι εἶναι τὰ πανιὰ γιὰ ἕνα καράβι. Καμμιὰ φορὰ τὸ καταποντίζουν. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ.

»Ἡ ὑπόθεσι ποὺ ἀνέλαβα δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὸν ἐνθουσιασμό. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας Ἕλληνας ποὺ θὰ δίσταζε νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του γι' αὐτή. Ὁ καιρὸς θὰ σὲ πείσῃ ἀκόμα καλλίτερα πῶς δὲν ἔχω ἐνεργήσει χωρὶς περίσκεψι. Πίστεψέ με, φίλε μου, πῶς ὑπάρχουν ἀτομικὲς ἐνέργειες στὶς μεγάλες κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις, ὅπως ὑπάρχει μοῖρα στὴν ἀτομικὴ ζωή. Ἔ! λοιπόν. Ὅταν ἀναρωτιέμαι, βρίσκω μέσα μου ἕνα εἶδος μυστηρίου, μιὰ μυστικὴ καὶ ἀκατανίκητη ἐπίδρασι. Αὐτὴ εἶναι ποὺ βαραίνει τὴ ζωή μου καὶ τὴν σπρώχνει μπροστά. Τὸ ξέρω. Ὅσο μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος, τόσο παρουσιάζει ἐπιφάνεια καὶ πλευρὲς στὰ χτυπήματα τοῦ πεπρωμένου. Ἀλλὰ ταιριάζει ἀπὸ μιὰν ἄνανδρη ἐπιθυμία γιὰ ἀνάπαψι καὶ ἀνεξαρτησία, νὰ ἀποτραβιέται κανείς, νὰ ἐξαφανίζεται καὶ νὰ μικραίνῃ μπροστὰ στὴν τύχη; Ἄ! Ὄχι. Ἔστω κι' ἂν χάσω τὴν ζωή μου, θὰ ὑπακούσω στὸν νόμο τῆς ὑπάρξεώς μου.

»Ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια δὲν ὠνειροπόλησα τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ μπορέσω κάποτε νὰ χαρίσω τὴ λευτεριὰ στὴ χώρα μου. Αὐτὰ εἶναι τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα μὲ ἠνάγκασαν νὰ ὑποφέρω τόσα ἀπὸ τὴν ἄσκησι τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος στὴ Ρωσσία, νὰ καταπίνω τὶς ἐπιπλήξεις τῶν ἀνωτέρων μου, καὶ νὰ σκύβω τὸ κεφάλι κάτου ἀπὸ τὴν ἀφόρητη πειθαρχία τοῦ Μ. Δούκα Κωνσταντίνου. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἀναπτυχθήκανε μὲ τὴν ἡλικία μου, καὶ μὲ ἀκολούθησαν παντοῦ. Στὰ στρατόπεδα καὶ στὴν αὐλή. Οἱ καιροὶ τώρα ἔχουν ἀλλάξει. Ἡ ἑληνικὴ ὑπόθεσι θὰ γίνῃ μέσα σὲ λίγον καιρὸ ὑπόθεσι πανευρωπαϊκή».

Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ Ὑψηλάντη, ποὺ σωθήκανε χάρις στὶς φροντίδες τοῦ Σαμπονᾶ, μᾶς δείχνουν μὲ τὸν καλύτερο καὶ παραστατικώτερο τρόπο τὴν στάσι του στὴ Βιέννη, καθὼς καὶ τὸν ἀντίχτυπο ποὺ εἶχαν στὴν ψυχή του τὰ ταπεινωτικὰ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ φυλὴ λόγια τοῦ καγκελλάριου τῆς Αὐστρίας Μέττερνιχ...

Η ΑΝΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΓΙΑΣ

Τὰ αἰσθήματα καὶ οἱ λαχτάρες ποὺ βασάνιζαν μερόνυχτα τοὺς ἐπίσημους τότε Ἕλληνας, βασάνιζαν καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἁπλοῦς, τοὺς ταπεινούς. Ὁ πόθος τοῦ ἑνὸς ἦταν καὶ πόθος τοῦ ἄλλου. Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι μεριά, μιὰ ἄλλη ὁμάδα, ὁ Σκουφᾶς, ὁ Τσακάλωφ, ὁ Ἀναγνωστόπουλος, ὁ Ξάνθος καὶ ὁ Σέκερης, εἶχαν ἱδρύσει μιὰν ἄλλη παρόμοια ἑταιρεία. Στὴν ἀρχὴ τὰ μέλη της ἤτανε λίγα, μετριοῦνταν σχεδὸν στὰ δάχτυλα, μὰ σιγὰ - σιγὰ ὅλο καὶ πλήθαιναν. Οἱ ρίζες τοῦ ἐπαναστατικοῦ αὐτοῦ δένδρου, ποὺ γύρευε νὰ ξεκουράσῃ κάτου ἀπ' τοὺς βαθύσκιους κλώνους του τὸ κουρασμένο ἀπ' τὴ δουλεία Γένος, εἴχανε ἁπλωθῆ παντοῦ.

Στοὺς κάμπους, στὰ βράχια καὶ στὶς ἀκρογιαλιὲς ὑπῆρχαν ρίζες, ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν ὕπαρξί του καὶ τὸ βαθύτερο προορισμό του. Ἕνας μονάχα ἔλειπε τώρα. Καὶ κεῖνος ὁ ἕνας ἔπρεπε νὰ συγκεντρώνῃ ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ ὁδηγητῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΡΥΤΣΑ

Ὁ πόλεμός μας μὲ τοὺς ἅρπαγες Ἰταλοὺς φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα μιὰ καθαρὰ ἑλληνικὴ πόλι, ποὺ τὴν ἐλευθερώσαμε τὸ 1912, μὰ πάλι, ἔπειτα ἀπὸ τὶς δόλιες ἐνέργειες τῶν Ἰταλῶν, ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας. Εἶναι ἡ Κορυτσά, ἡ ἑλληνικωτάτη Κορυτσὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου. Στὴν πόλι αὐτὴ πάλι τώρα εἶναι γυρισμένη ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Κορυτσὰ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν νικηφόρο στρατό μας μαζὶ μὲ ὅλη τὴν ἄλλην Ἤπειρο κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912—1913. Ἑλληνικὴ διοίκησις ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Καὶ μὲ χαρά του κι' ἐνθουσιασμὸ ὁ ντόπιος ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ἐδέχθη τὴν ἕνωσι τῆς Κορυτσᾶς μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Γιορτὲς καὶ πανηγυρισμοὶ ἐγέμισαν τότε τὴν ἑλληνικὴ πόλι καὶ τὰ γύρω της!

Μὰ ὁ ὕπουλος ἐχθρός μας, ἡ Ἰταλία, ἀπὸ τότε ἀγωνίζονταν νὰ μᾶς βλάψῃ. Ἐχάλασε τὸν κόσμο μὲ μηχανορραφίες καὶ δολοπλοκίες γιὰ νὰ μὴ ἑνωθῇ ἡ ἑλληνικωτάτη Βόρειος Ἤπειρος μὲ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ δυστύχημα εἶναι ποὺ ἡ δόλια Ἰταλία παρέσυρε κι' ἄλλους νὰ μᾶς ἀδικήσουν. Καὶ μᾶς ἀδίκησαν. Ἀφοῦ ἔμεινε κάμποσο καιρὸ ἡ ἑλληνικὴ Κορυτσὰ ἐλεύθερη, ἔπειτα ἀποφάσισαν οἱ ἰσχυροὶ νὰ πάῃ μαζὶ μὲ ὅλη τὴν Βόρειον Ἤπειρο στὸ ἀλβανικὸ Κράτος ποὺ ἱδρύθη τότε. Ἔγινεν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἡ ἐπανάστασι τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ τὸ τμῆμα αὐτὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κηρύχθηκε ἀνεξάρτητο. Μὰ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πάλιν ἐπέμειναν νὰ πάῃ μὲ τὴν Ἀλβανία. Ἰδιαίτερα ἡ Ἰταλία μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν Βόρειον Ἤπειρον. Στὸ τέλος τὸ ἀδίκημα ἔγινε καὶ ἡ Βόρειος Ἤπειρος μὲ τὶς ἑλληνικώτατες πόλεις της ἔμεινε μέσα στὰ ὅρια τῆς Ἀλβανίας. Καὶ κατόπιν ἡ τυραννία τῆς Ἰταλίας ἐπεβλήθη μὲ τὴν ὠμὴ βία στὴν Ἀλβανία...

Σήμερα ὅμως πάλιν ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας ἀνατέλλει ἐκεῖ πάνω!

* * *

Ἡ Κορυτσὰ λοιπὸν καὶ τὰ γύρω της, ὅπως καὶ ὅλη ἡ Βόρειος Ἤπειρος, εἶναι μέρη ἑλληνικά, ἑλληνικώτατα.

Στὴ Μοσχόπολι, ποὺ εἶναι λίγες ὧρες δυτικώτερα τῆς Κορυτσᾶς, μέσα στὸ ἀλβανικὸ ἔδαφος, ὅταν ἀκόμα ὅλη ἡ Ἑλλάς, καὶ παλαιὰ καὶ νέα, ἦταν τουρκοκρατημένη, συνεστήθη ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο, ποὺ ἐσκόρπιζε τὴν μόρφωσι σ' ὅλο τὸν Ἑλληνισμό. Ἐκεῖ πάνω, στὴ Μοσχόπολι, στὴν Κορυτσὰ καὶ στὰ γύρω τους δὲν ἔπαψε ποτὲ ὁ Ἑλληνισμὸς ν' ἀκμάζῃ καὶ νὰ παρουσιάζῃ δρᾶσι.

Ἡ Κορυτσὰ εἶναι μιὰ πόλι καθαρὰ ἑλληνική. Ὅταν τὴν ἀπελευθερώσαμε, τὸ 1912, δὲν εἶχε καθόλου κατοίκους Ἀλβανούς. Εἶχε 15 - 16 χιλιάδες κατοίκους Ἕλληνες καὶ ἐλάχιστους Τούρκους. Ἦταν ἕδρα Ἕλληνος μητροπολίτου. Διατηροῦσε θαυμάσιο ἑλληνικὸ Γυμνάσιο, ποὺ ἐλειτουργοῦσε μ' ἔξοδα τοῦ κληροδοτήματος Μπάγκα, ποὺ ἦταν Κορυτσαῖος.

Μερικοὶ Ρουμανίζοντες ἤθελαν κάποτε νὰ ἱδρύσουν κι' αὐτοὶ σχολεῖο στὴν Κορυτσά. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ εὐδοκιμήσῃ ἐκεῖ, μέσα σὲ καθαρὰ ἑλληνικὸ πληθυσμό, κι' ἐφυτοζωοῦσε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ Γυμνάσιο ἡ Κορυτσὰ εἶχε κι' ἄλλα ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἄλλα κέντρα τῆς ἐκεῖ ἑλληνικῆς Κοινότητος. Εἶχε κι' ἕνα μεγάλο ἑλληνικὸ νοσοκομεῖο.

Ἔλλειψι τῆς Κορυτσᾶς ἦταν καὶ εἶναι τὸ ὅτι δὲν συνδέεται μὲ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία. Ἔχει ὅμως δρόμους ποὺ τὴν ἑνώνουν μὲ τὴν Μακεδονία καὶ τὴν Ἤπειρο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Κορυτσὰ πάει στὴ Μοσχόπολι καὶ ἀπὸ κεῖ δυτικώτερα στὴν Πρεμετή. Ἄλλος διευθύνεται ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Κολωνίας, περνάει στὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ Γράμμου καὶ προχωρεῖ στὰ νότια.

Μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι κάνει στὸν ἐπισκέπτη ἡ ἁγνὴ ἑλληνικότητα τῆς Κορυτσᾶς. Ὅταν ἀπελευθερώθηκε ἡ πόλις, τὸ 1912, ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ στρατιῶτές μας ἔμειναν κατάπληκτοι, μόλις βρέθηκαν μπροστὰ σὲ τόσο ἀκμαῖον Ἑλληνισμό, μέσα σὲ κόσμο τόσον ἀγαθὸ καὶ φιλόξενο κι' ἐνθουσιώδη γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του.

Ὅταν ἡ Κορυτσὰ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ στρατό μας ἦταν χιονισμένη. Παχὺ στρῶμα χιονιοῦ ἐσκέπαζε τὰ πάντα. Κι' ὅμως κανένας ἀπὸ τὸ στρατό μας δὲν ἔνοιωσε τὸ κρύο. Οἱ κάτοικοι τῆς Κορυτσᾶς ἔτρεξαν καὶ προϋπάντησαν τὸ στρατό μας, τὸν περιποιήθηκαν καὶ τοῦ ἔδωσαν τὰ διαλεχτότερα τρόφιμα καὶ τὶς ζεστότερες κατοικίες.

* * *

Φίλος δημοσιογράφος ποὺ μπῆκε τότε στὴν Κορυτσὰ ὡς δεκανεύς, μᾶς ἔλεγε:

«Ἡμέρωσε τὸ μάτι μας ἐκεῖ ἀπὸ καμψότητα ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ ἀναγάλλιασε ἡ καρδιά μας ἀπὸ φιλοξενία εἰλικρινῆ, ἀληθινή, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ τῆς λευτεριᾶς! Εὑρήκαμε ἐκεῖ ὡραῖα ἑλληνικὰ κέντρα νὰ καθίσωμε, καταστήματα ν' ἀγοράσωμε ὅ,τι κι' ἂν ἠθέλαμε καὶ ν' ἀναπληρώσωμε ὅλες τὶς μεγάλες ἐλλείψεις μηνῶν ἐκστρατείας. Εὑρήκαμε ἀνθρώπους ἀνεπτυγμένους νὰ μιλήσωμε, ἐπιστήμονες καὶ ἄλλους. Καὶ μόνον ἕνα δὲν εὑρήκαμε: ξενοδοχεῖα. Μὰ εἶναι τόσο φιλόξενοι οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Κορυτσᾶς, ποὺ θεωροῦσαν περιττὰ τὰ ξενοδοχεῖα...»

Μᾶς περιέγραψε κατόπιν τὴν ἀγορὰ τῆς Κορυτσᾶς καὶ τ' ἄλλα της ἀξιοθέατα.

«Στὴν Κορυτσιώτικη ἀγορά, μᾶς εἶπε, βρίσκονται γεμᾶτα μαγαζιά, εὐρύχωρα καταστήματα, ξεκουραστικὰ κέντρα, δρόμοι ἴσιοι, ἀνοιχτοί, καλὰ πλακοστρωμένοι, σπίτια ποὺ ἀθηναΐζουν, κόσμος καλός, ἥμερος, εὐγενικός, ποὺ σὲ κάνει νὰ εὐχαριστῆσαι γιατὶ βρίσκεσαι σὲ μιὰ πόλι πολιτισμένη... Στὴ μέσῃ ἕνα ποτάμι σχίζει τὴν πόλι. Ξύλινα ψηλὰ καὶ σκαλιστὰ γεφύρια εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι. Οἱ γυναῖκες τῆς Κορυτσᾶς εἶναι καλόκαρδες καὶ καλαίσθητες. Οἱ αὐλὲς εἶναι γεμᾶτες ἄνθη καὶ πάστρα. Πλακοστρωμένες, ἀσπρισμένες, μὲ ὑπόστεγα καὶ κηπάκια. Δένδρα ὑπάρχουν μέσα στὶς αὐλὲς καὶ δενδράκια στοὺς δρόμους. Οἱ ἄνδρες εἶναι γεροί, ψηλοὶ καὶ πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν κάθε συνάνθρωπό τους...».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἑλληνικώτατη Κορυτσά. Καὶ ἔμεινε ἑλληνικώτατη. Καὶ ὅμως μᾶς τὴν ἐπῆραν καὶ τὴν ἔδωσαν σ' ἕνα νέο Κράτος, ποὺ ἀπέτυχε καὶ ὑποτάχθηκε στὴν Ἰταλικὴ τυραννία... Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι τώρα θ' ἀλλάξῃ ἡ τύχη τῆς ἑλληνικῆς πόλεως.

* * *

Ἀπὸ τὸ 1912 ἡ γενικὴ ἐντύπωσι Ἑλλήνων, Τούρκων καὶ Ἀλβανῶν ἦταν ὅτι ἡ Κορυτσὰ θὰ ἔμενε καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ στὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν τὸν Μάρτη τοῦ 1913 ἦρθαν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὴν Κορυτσὰ οἱ Μουσουλμᾶνοι ἀντιπρόσωποι Σουλεϊμὰν ἐφένδης Μπόρια, ποὺ ἦταν καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, καὶ Μεχμὲτ μπέης ἐξεφράζοντο καὶ οἱ δύο μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ διοίκησι κι' ἐξέφραζαν τὴν εὐχὴ νὰ διατηρηθῇ ἐκεῖ. Ὁ Σουλεϊμὰν εἶπε σὲ Ἕλληνες δημοσιογράφους:

«Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχετε τάξι στὴ διοίκησί σας καὶ στὴ δικαιοσύνη σας, εἶσθε φιλελεύθεροι καὶ σέβεσθε τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου. Ἡ εἴσοδος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ στὴν Κορυτσὰ καὶ ἡ ἐγκατάστασι ἑλληνικῶν ἀρχῶν μᾶς ἔδειξε πῶς ζοῦν οἱ πολιτισμένοι καὶ οἱ φιλοπρόοδοι ἄνθρωποι».

Μάλιστα ὁ Σουλεϊμὰν ἐπρόσθεσεν ὅτι εἶδεν ἐδῶ τὸν Ἐσσὰτ πασᾶν τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

«Εἶσθε εὐτυχεῖς ποὺ θὰ ζήσετε κάτω ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ διοίκησι. Θὰ ἔχετε τὴν ἡσυχία σας καὶ τὴν ἐλευθερία σας».

Πραγματικὰ ἡ Κορυτσὰ γιὰ λίγον καιρὸ ἔζησεν εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἑλληνικὴ διοίκησι. Μὰ δὲν ἔμεινεν ὁριστικὰ ἡ πόλι στὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος. Οἱ μηχανορραφίες τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν Ἰταλῶν, ὑπερίσχυσαν.

Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι πῶς ἡ ἀδικία ἐκείνη θὰ ἐπανορθωθῇ, τώρα ποὺ οἱ ἑλληνικοὶ πόθοι θὰ ξανατεθοῦν ἐπὶ τάπητος.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

36. (Συνέχεια)

Οἱ τρεῖς μας φίλοι, ἐπειδὴ ἦσαν στὴν ἰδιαίτερη ἀκολουθία τοῦ Νικηφόρου βρίσκονταν στὴ στρατηγίδα ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα καράβια γιὰ τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸν ὄγκο της, γιὰ τὰ στολίδια της καὶ τὴν τεράστια χρυσοκέντητη σημαία ποὺ κυμάτιζε στὴν πρύμνα μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Παρθένου.

Ὁ καλοκαιριάτικος ἥλιος ἔκαιγε' ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀνέβαιναν ἄσπροι ἀχνοὶ καὶ μέσα στὸ θολὸν ἀγέρα ἡ θέα ποὺ παρουσιάζαν μπροστά τους τόσα καράβια τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο σὲ ἀτελείωτη σειρὰ ἦταν κάτι ἀπερίγραπτο...

Πάνω στὸ ξυλόκαστρο τῆς στρατηγίδος μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ στολὴ τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς οἱ τρεῖς μας φίλοι θαρροῦσαν πὼς νειρεύονται... κι' ὅπως συμβαίνει κάτι τέτοιες στιγμὲς στέκονταν σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι, ὅλο μάτια καὶ αὐτιά, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια... Καὶ τόσο ἦτανε τὸ πλῆθος τῶν ἐντυπώσεων ποὺ καμμιὰ δὲν τυπώνονταν καθαρὴ στὸ μυαλό τους παρὰ ἀνακατεύονταν, συγχίζονταν ἐκεῖ μέσα, σὰν ὅταν πολλὰ χρώματα τὰ γυρίζει κανεὶς γρήγορα μπροστά του καὶ δὲ μένει πιὰ παρὰ ἕνα θολὸ καὶ ἀόριστο...

Ὁ Μιχαὴλ πρῶτος ἔκοψε τὴ σιωπή.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς στὴ ζωή του πολλὲς φορὲς νὰ χαρῇ τέτοιο θέαμα. Κι' ὅμως ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινήσαμε ὁ Νικηφόρος κλείστηκε στὸ κελλί του καὶ δὲν ξαναβγῆκε.

— Προσεύχεται... ἐξήγησε ὁ Γρηγόρης. Μόνον στὸν κίνδυνο θυμᾶται πὼς εἶναι στρατηγός... Τότε θὰ τὸν δῇς νὰ βρίσκεται παντοῦ καὶ νὰ προφτάνῃ τὸ κάθε τί.

— Παράξενος ἄνθρωπος... ἐξακολούθησε ὁ Μιχαήλ. Ἀποφεύγει τὶς τιμὲς σὰν νὰ μὴν εἶναι δίκαια πληρωμὴ στὴν ἀξιωσύνη καὶ τὴν ἀντρεία του... Ὁ ἀδελφός του ὁ Λέων εἶναι ὁλότελα διαφορετικὸς τύπος. Ὁ ἔπαινος καὶ τὰ μεγαλεῖα τὸν παρακινοῦν στὴ δράση... καὶ θαρρῶ πὼς περισσότερο μοιάζω στὸ Λέοντα παρὰ στὸ Νικηφόρο.

— Ἡ μετριοφροσύνη σου δὲν ἔχει ὅρια... Παρετήρησε ὁ Δημήτρης ποὺ ἀγαποῦσε πάντα νὰ πειράζῃ τὸν ἀδερφό του.

— Κάποτε ἀποφεύγει κανεὶς κάτι γιατὶ ἴσως τὸ πεθυμᾶ πάρα πολύ... Εἶπε πολὺ σοβαρὰ ὁ Γρηγόρης.

Οἱ δυὸ ἄλλοι τὸν κοίταξαν περιμένοντας νὰ ἐξηγηθῇ.

— Ναί... πρόσθεσε σὲ λίγο σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὁ ἴδιος τὴ σκέψη του. Θυμᾶμαι ἀκόμα αὐτὴ τὴ σκηνὴ γιατὶ μοῦ ἔκαμε πολὺ ἐντύπωση. Στὴν Καππαδοκία τώρα κι' ἕνα χρόνο. Ὁ Νικηφόρος μὲ τὴν ἀκολουθία του καμμιὰ εἰκοσαριὰ θωρακοφόρους ἐπιθεωροῦσε τὶς βίγλες ὅπως συνήθιζε. Ξάφνου σὲ μιὰ στενὴ κλεισοῦρα ἔπεσε σὲ ἐνέδρα... Οἱ Σαρακηνοὶ ἦσαν τοὐλάχιστον τριπλάσιοι... Δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερε. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἦρθε ἕνας χωριάτης καὶ μᾶς εἰδοποίησε πὼς ὁ στρατηγὸς βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση καὶ πρέπει νὰ τοῦ στείλουμε τὸ ταχύτερο βοήθεια. Ἀνάλαβε ὁ ἴδιος νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ μέρος ποὺ γινόταν ἡ μάχη. Ἀνάψαμε δαδιὰ καὶ προχωρήσαμε μέσα στὴ νύχτα μὲ καλπασμό. Καθὼς στρίβαμε νὰ μποῦμε στὴν κλεισοῦρα ἀκούσαμε πολλὲς φωνὲς κι' εἴδαμε τὶς πλαγιὲς τοῦ στενοῦ νὰ φωτίζωνται σὰν ἀπὸ λάμψη πυρκαϊᾶς...

Οἱ Σαρακηνοὶ εἶχαν φύγει κατατσακισμένοι ἀπὸ τοὺς θωρακοφόρους

Ἀνάψαμε δαδιὰ καὶ προχωρήσαμε μέσ' στὴ νύχτα μὲ καλπασμό.

μας, ποὺ καθόνταν καὶ ξεκουράζονταν τώρα γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιά...

Ὁ Νικηφόρος εἶχε πληγωθῆ ἐλαφρά. Στὸ μεταξὺ ἀπὸ κάτι γειτονικὰ χωριὰ κατέβηκαν κάτω ἄντρες καὶ γυναικόπαιδα. Εἶχαν ἀκούσει τὸ θόρυβο τῆς μάχης, ἔμαθαν τὸ ἀποτέλεσμα κι' ἦρθαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν ἀρχηγὸ καὶ νὰ τὸν φιλοδωρήσουν. Μαζί τους ἔφεραν καὶ μιὰ γρηά, τὴ σήκωναν μάλιστα, γιατὶ ἤξερε, λέει, νὰ γιατρεύῃ τὶς πληγὲς μὲ διάφορα βότανα καὶ τὴν τέχνη τὴν εἶχε μάθει κοντὰ στοὺς Σαρακηνούς, ὅπου ἔκαμε σαράντα χρόνια σκλάβα. Εἶχε γεράσει πολύ. Τὸ κορμί της ἦταν σκεβρωμένο ἔτσι ποὺ νόμιζες πὼς ἔψαχνε κάτω στὴ γῆς νὰ βρῇ μέρος νὰ χωθῇ πιὰ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Τὴν τράβηξαν κοντὰ στὸ Νικηφόρο γιὰ νὰ δῇ τὴν πληγή του. Μιὰ σαΐτα τοῦ εἶχε τρυπήσει τὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Ἡ γρηὰ κάρφωσε ἐκεῖ πάνω τὰ μάτια της καὶ κοίταζε καὶ κοίταζε ἀκίνητη, θαρρεῖς κι' εἶχε ἀποσβολωθῆ κοιτάζοντας. Καὶ ξαφνικὰ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ κανένας αὐτό, γιατὶ οὔτε τ' ὄνομα, οὔτε τὸ ἀξίωμα τοῦ Φωκᾶ τὄξερε κανεὶς ἐκεῖ πέρα ἐξὸν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, ἔπεσε κάτω στὰ γόνατα καὶ προσκύνησε...

«Σήκω ἀπάνω γρηά», φώναξε ὁ Νικηφόρος, «μονάχα τὸ βασιλιᾶ χαιρετοῦνε ἔτσι».

«Τὸ βασιλιᾶ χαιρέτησα κι' ἐγώ», ἀπάντησε αὐτὴ σὰ νὰ περίμενε τὴν παρατήρηση κι' εἶχε ἕτοιμη τὴν ἀπόκριση.

Στεκόμουνα κοντά. Ὁ Νικηφόρος ἄλλαξε χρῶμα... Ἔγινε σὰν τὸ κερὶ καὶ γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀπόμεινε βουβός. Οἱ χωριάτες γύρω σιγοψιθύριζαν μεταξύ τους μὲ θαυμασμό. Καὶ σ' αὐτοὺς εἶχαν κάνει ἐντύπωση τὰ λόγια τῆς γρηᾶς, γιατί, ἐξὸν ἀπὸ τὴ γιατρική, ἤξερε ἀκόμα νὰ διαβάζῃ στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τὴ μοῖρα. Μερικοὶ μάλιστα γονάτισαν κι' αὐτοὶ νομίζοντας πὼς ἔχουν μπροστά τους τὸν ἴδιο τὸ βασιλιᾶ.

«Τ' ἄλογο, φέρετέ μου τ' ἄλογό μου» φώναξε ὁ Νικηφόρος καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη πήδησε ἀπάνω καὶ μᾶς ἔκαμε σημάδι νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε. Πρὶν ξεκινήσῃ ὅμως ἔρριξε ἕνα χρυσὸ νόμισμα κατὰ τὸ μέρος τῆς γρηᾶς...

— Καὶ λοιπὸν τί συμπέρασμα βγάζεις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; ρώτησε ὁ Μιχαὴλ ποὺ κατὰ τὴ συνήθειά του δὲν ἐννοοῦσε νὰ σκεφθῇ παρὰ ὅταν ἦταν μεγάλη ἀνάγκη.

— Πὼς ὁ Νικηφόρος φοβᾶται τὴ μοῖρα του καὶ τῆς ἀντιστέκεται, ὅσο μπορεῖ, ὅταν προσπαθῇ μὲ τέτοια μεγαλεῖα καὶ δόξες νὰ λυγίσῃ τὴν ἀπόφασή του...

— Ποιὰ ἀπόφαση;

— Μ' αὐτὸ πιὰ εἶναι κοινὸ μυστικό. Νὰ τραβηχτῇ κάπου καὶ νὰ καλογερέψῃ.

— "Αν μποροῦσα νὰ τὴν συντρέξω στὸν ἀγῶνα της θὰ τὄκανα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά' εἶπε ὁ Μιχαὴλ ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ καταλάβῃ πῶς ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσες ἱκανότητες ἤθελε νὰ θαφτῇ ζωντανὸς σ' ἕνα κελλί.

— Τοῦ κάκου' θὰ συναντοῦσες πολὺ δυνατὸ ἀντίπαλο, τὸν Ἀθανάσιο, τὸν καλόγερο. Παρατήρησε ὁ Γρηγόρης.

(Ἀκολουθεῖ)

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ

Ἑλληνόπουλα!

«Σήμερα τὸ Ἔθνος μας ἀγωνίζεται σύσσωμο τὸν ὑπὲρ πάντων ἱερὸν ἀγῶνα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ ἀπὸ σᾶς θ' ἀνταποκριθῆ μὲ πληρότητα στὶς προσδοκίες ποὺ τὸ Ἔθνος καὶ ἐγὼ προσωπικῶς στηρίζουμε ἀπάνω σας καὶ θὰ σταθῆτε ἀκλόνητοι ὅπου τὸ ὑπέρτατο καθῆκον σᾶς καλεῖ, σ' ὁποιον τομέα ἔχει ταχθῆ ἕκαστος».

Ἡ περικοπὴ αὐτὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ Διάγγελμα ποὺ ὁ Ἀρχηγὸς ἀπηύθυνε στὶς 7 Νοεμβρίου πρὸς τὴν Ὀργάνωσί μας μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς τρίτης ἐπετείου τῆς ἱδρύσεώς της. Ὁ Ἀρχηγὸς ἤξευρε καλὰ «τὰ παιδιά του» — ὅπως στοργικὰ σᾶς ἀποκαλεῖ πάντα. Ἤξερε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἱεροῦ ἀγῶνος, θὰ τρέχατε στὶς θέσεις σας καὶ θὰ στεκόσαστε «ἀκλόνητοι», γιὰ νὰ ἐκπληρώσετε τὸ καθῆκόν σας. Καὶ τὸν ἐδικαιώσατε ἀπόλυτα.

Μὲ τὶς πρῶτες φωνὲς τῶν σειρήνων, ποὺ ἀνήγγειλαν τὸ πρωῒ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τὴν ἀπόπειρα τοῦ ἐχθροῦ νὰ εἰσβάλη στὸ ἔδαφος τῆς Πατρίδος, οἱ πόρτες τῶν Ἀθηνῶν, οἱ πόρτες ὅλων τῶν ἑλληνικῶν πόλεων καὶ χωριῶν, οἱ πόρτες ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἄνοιγαν ὁλοένα, γιὰ ν' ἀφίνουν νὰ περνοῦν ὁρμητικοὶ κι' ἀκράτητοι, γεμᾶτοι ἀπὸ ἐνθουσιασμό, πίστι καὶ θέλησι, οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος ποὺ, φορῶντας τὴν τιμημένη στολή τους, πήγαιναν νὰ σταθοῦν στὶς θέσεις τους, ὅπου τὸ ὑπέρτατο καθῆκον τοὺς καλοῦσε. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ἀνοίξει τὶς χρυσές της πύλες ἡ καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ξεπετοῦσε ἀπὸ τὰ ἱερά της βάθη τὶς πιὸ καυστικές, τὶς πιὸ ὁρμητικὲς φλόγες τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς ἀποφασιστικότητός της, γιὰ νὰ κάψουν τὸ βέβηλο χέρι ποὺ τόλμησε νὰ προβάλη, ἄνανδρο καὶ δολοφονικό, μέσα στὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ πλήξη τὸ ἱερὸ σῶμα τῆς Πατρίδος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλη ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἡ ἡλικία της δὲν τῆς ἔδινε ἀκόμη τὴν προνομιοῦχο τιμὴ νὰ βρεθῆ κατάντικρυ στὸν ἐχθρὸ στὸ μέτωπο, συγκεντρώθηκε μὲ μιᾶς γύρω ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσί της καὶ πῆρε ἀπάνω της μιὰν ἄλλη μεγάλη μάχη ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, τὴ «μάχη τῶν μετόπισθεν», ὅπως τόσο ἐκφραστικὰ τὴν ἐχαρακτήρισε στὴν ἐμπνευσμένη ἡμερησία διαταγή του ὁ πρῶτος Νέος τῆς Ἑλλάδος, ποὺ, συγκεντρώνοντας κι' ἀφομοιώνοντας μέσα στὴν ἁγνή, τὴ γερή, τὴν ἀληθινὰ Ἑλληνικὴ καρδιά του τοὺς δυνατοὺς παλμοὺς ὅλων τῶν δικῶν σας καρδιῶν, μπορεῖ καὶ δικαιοῦται νὰ τοὺς ἐκφράζη καὶ νὰ τοὺς ἑρμηνεύη πιστὰ κι' ἀληθινά.

«Εἶσθε ὁ Στρατὸς τοῦ Μετώπου τῶν Μετόπισθεν — λέγει ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἡ νίκη στὸ μέτωπο αὐτὸ εἶναι τὸ ἕτερο σκέλος τῆς γενικῆς Νίκης. Διότι εἰς τὸ μέτωπο τῶν Μετόπισθεν δίνει ἡ Ἑλλὰς τὴ μεγάλη μάχη γιὰ τὴν ἐπάρκεια τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, τὴ μάχη γιὰ τὸν ἐφοδιασμὸ τοῦ στρατευομένου Ἔθνους, τὴ μάχη γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς Παθητικῆς Ἀεραμύνης, τὴ μάχη γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἀπροσκόπτου λειτουργίας τῆς Διοικητικῆς Μηχανῆς, τὴ μάχη γιὰ τὴν Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ Περίθαλψι, τὴ μάχη πρὸ παντὸς γιὰ τὴν διαρκῆ καλλιέργεια καὶ ἐξύψωσι τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἀκλονήτου πίστεως ἐπὶ τὴν τελικὴ Νίκη».

Ἔτσι μὲ μεγάλη συγκίνησι μάθαμε πῶς στὰ νεανικὰ γερὰ μπράτσα σας ἔχετε πάρει τὸ ἀλέτρι, ποὺ τὸ ἀφῆκε πηγαίνοντας στὸ μέτωπο ὁ τιμημένος γεωργός μας. Ἔτσι σᾶς εἴδαμε νὰ πρωτοστατῆτε, μὲ τὴν ἱερὴ φλόγα στὰ μάτια καὶ τὸ πατριωτικὸ τραγούδι στὸ στόμα, στὸν Πανελλήνιο συναγερμὸ γιὰ τὴν ἐνίσχυσι, μὲ κάθε εἴδους προσφορά, τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος. Ἔτσι σᾶς ἀκούσαμε, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, νὰ φρουρῆτε ἄγρυπνα τὰ σπίτια μας, τὰ καταφύγιά μας, τὶς πόλεις μας, τοὺς ἀμάχους πληθυσμούς μας ἀπὸ τὶς ἄνανδρες καὶ δολοφονικὲς ἀπόπειρες τοῦ ἐχθροῦ. Ἔτσι σᾶς καμαρώσαμε νὰ γεμίζετε ἀμέσως μὲ τὴν πρόθυμη, τὴν ἀκούραστη καὶ συστηματικὴ ἐργασία σας ὅλα τὰ κενὰ ποὺ ἐδημιούργησε ἡ ἐπιστράτευσι στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες. Ἔτσι σᾶς χαρήκαμε στὴ μεγάλη καὶ ἱερὴ φροντίδα σας γιὰ τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴν ἐνίσχυσι τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἡρωϊκῶν στρατιωτῶν μας. Ἔτσι σᾶς παρακολουθήσαμε μὲ σκιρτήματα ἱκανοποιήσεως καὶ χαρᾶς νὰ σκορπίζετε, ν' ἀκτινοβολῆτε γύρω σας, σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ὑπέροχη ἐμφάνισί σας, μὲ τὸ ἐνθουσιαστικὸ τραγούδι σας, μὲ τὶς πάλλουσες προκηρύξεις σας, τὸν ἐθνικὸ ἐνθουσιασμό, τὴν πατριωτικὴ ἀνάτασι, τὴ βαθύτατη πίστι στὴ Νίκη.

Ἔτσι θὰ σᾶς δοῦμε — εἴμαστε ἀπόλυτα σίγουροι γι' αὐτὸ — ὡς τὸ τέλος, ὡς τὸ ὑπέροχο, τὸ λαμπρὸ καὶ βέβαιο τέρμα τοῦ Ἀγῶνος, ὅπου στέκουν καὶ περιμένουν νὰ στεφανώσουν τὸ Ἔθνος μας οἱ γνώριμες θεὲς τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς — ἡ Δόξα καὶ ἡ Νίκη.

Μὲ πατριωτικοὺς χαιρετισμοὺς

ΜΕΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

* Η ΗΠΕΙΡΟΣ *

Ἡ Ἤπειρος εἶναι χώρα ἱερωτάτη διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὄχι σήμερα, ἀλλὰ ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν.

Εἰς τὴν Ἤπειρον ὑπῆρχε τὸ παλαιότερον ἑλληνικὸν μαντεῖον, τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ζεύς.

Πολὺ πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὁ Ζεὺς τῆς Δωδώνης ἔδιδε χρησμοὺς εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ Δωδώνη εἶναι κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἔχουν φέρει εἰς φῶς πολλὰ εὑρήματα ποὺ πιστοποιοῦν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μαντείου. Ἡ περιφέρεια τῶν Ἰωαννίνων ἀποτελεῖ τὴν ἐπαρχίαν Δωδώνης. Ὁ υἱὸς Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τὸ ὄνομα Πύρρος ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθε καὶ ἵδρυσε περὶ τὴν Δωδώνην τὸ βασίλειόν του. Ἡ δυναστεία τοῦ Νεοπτολέμου διήρκεσε χίλια ἔτη. Καμμιὰ ἄλλη ἑλληνικὴ δυναστεία δὲν εἶχε τόσην μακρὰν διάρκειαν. Ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Νεοπτολέμου ἦτο καὶ ἡ Ὀλυμπιὰς ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸ γένος του. Ἦτο ἀπόγονος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Νεοπτολέμου. Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Περσῶν ἔκανε τὴν πορεῖαν του διὰ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης. Ἐπέρασε τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἔφθασεν ἀπέναντι εἰς τὴν Τροίαν. Τότε προσέφερε θυσίαν εἰς τὸν τάφον τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου, ἐζήτησε νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν ψυχήν του, ὡς ἀπόγονος τοῦ Νεοπτολέμου. Διότι τὸν Πρίαμον εἶχε φονεύσει κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὁ Νεοπτόλεμος. Εἶχε λοιπὸν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος βαθυτάτην τὴν συνείδησιν τοῦ συνδέσμου καὶ τοῦ δεσμοῦ του μὲ τὴν Ἤπειρον.

Ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος συγκινοῦν τὴν καρδιὰν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ περισσότερον ἡ Ἤπειρος. Ἐξεπήγασαν ἀπὸ τὴν ἱερὰν αὐτὴν χώραν τὰ εὐγενέστερα καὶ τὰ ὡραιότερα σύμβολα τῆς φυλῆς. Πρὸς βορρᾶν τῆς Ἠπείρου ἦσαν βάρβαροι φυλαὶ καὶ ἡ Ἤπειρος ἀγωνίζετο διαρκῶς. Ἦτο προπύργιον κατὰ τῶν βαρβάρων τοῦ βορρᾶ. Ἀλλὰ ἦτο προπύργιον καὶ κατὰ τῶν ἐπιδρομέων τῆς δύσεως, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν διὰ θαλάσσης ἐπιδρομὰς ἐκστρατεύοντες ἀπὸ τὴν ἀπέναντι Ἰταλίαν. Ὥστε ὁ ρόλος τῆς Ἠπείρου ἦτο διπλοῦς. Προπύργιον κατὰ τῶν ἐκ βορρᾶ βαρβάρων τῶν κινουμένων ἀπὸ ξηρᾶς, προπύργιον κατὰ τῶν διὰ θαλάσσης κινουμένων κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Διότι ἡ Ἤπειρος μὲ τὴν ἀπέναντι Κέρκυραν εἶναι τὰ πλησιέστερα σημεῖα τῆς ἑλληνικῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν ἀπέναντι Ἰταλίαν. Τὰ αἰσθήματα τῶν Ἠπειρωτῶν πάντοτε ἦσαν πανελλήνια. Οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔδωσε τόσους ἐθνικοὺς εὐεργέτας καὶ τόσους διδασκάλους τοῦ γένους καὶ τόσους σκαπανεῖς προόδου τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅσον ἡ Ἤπειρος. Οἱ Ἠπειρῶται μὲ τὸ ἀποδημητικὸν πνεῦμα ἐξεκίνουν εἰς ὅλην τὴν Βαλκανικήν. Ἐξεκίνουν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἦσαν διδάσκαλοι, ἱερεῖς, τεχνῖτες, ἔμποροι, ἀγωγιάτες.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ παπάδες ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον Ἠπειρῶται καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Θράκην καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Καὶ ἄπειρες τέχνες ἦσαν εἰς τὰ χέρια τῶν Ἠπειρωτῶν. Οἱ ἴδιοι δὲ οἱ τεχνῖτες ἦσαν καὶ ἄνθρωποι ποὺ ὑπεστήριζαν τὰ γράμματα. Καὶ ὅταν ἐπλούτιζαν οἱ Ἠπειρῶται ἀφιέρωναν τὸν πλοῦτον των διὰ σχολεῖα, διὰ ἔργα φιλανθρωπικά, διὰ νὰ ἐκδίδουν βιβλία διδακτικὰ καὶ ἐθνικὰ ποὺ ἐμοιράζοντο δωρεὰν εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Εἰς ὁποιον μέρος τοῦ κόσμου καὶ ἂν εὑρεθῇς θὰ συναντήσῃς Ἠπειρώτην. Οἱ Ἠπειρῶται καὶ οἱ Κεφαλλῆνες θεωροῦνται οἱ πλέον ταξιδεύοντες Ἕλληνες. Εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἀφρικὴν εἰς τὰ ἀγριώτερα καὶ βαρβαρώτερα μέρη καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν μέχρι τῶν ἄκρων της. Καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν Κίναν καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εὑρίσκονται Ἠπειρῶται.

Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ μέρος τῆς Ἑλλάδος χωρὶς Ἠπειρώτην. Εἶχαν ἔλθει οἱ παλαιότεροι Ἠπειρῶται καὶ ἐγκαθίσταντο μὲ μίαν τέχνην εἰς ἕνα χωριό. Ἀπὸ τοὺς Ἠπειρώτας ἐμάθαιναν καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες πολλὰς τέχνας. Ἡ Βαλκανικὴ χερσόνησος καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἐξεπολιτίσθησαν κυρίως χάρις εἰς τοὺς Ἠπειρώτας. Εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὸν πατριωτισμόν, εἰς τὰς ἐθνικὰς θυσίας παντοῦ πρῶτοι οἱ Ἠπειρῶται. Ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, ἀπὸ τὸ πανάρχαιον μαντεῖον τῆς Δωδώνης ἐνεφανίσθη πρὶν ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες ἴσως χρόνια, διὰ πρώτην φορὰν πολιτικῶς συγκεκροτημένος ὁ ἑλληνισμός. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξηπλώθη παντοῦ. Βέβαια ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ εἶναι πολὺ παλαιότερη ἀπὸ τὰς τέσσαρας χιλιάδας χρόνια. Ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τῶν αἰώνων ἡ ἱστορία δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη θετικὰ νὰ εὕρῃ παλαιοτέραν κοιτίδα τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἤπειρον. Μητέρα λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ πηγὴ ἱερὰ καὶ μητρόπολις εἶναι ἡ Ἤπειρος, καὶ οἱ Ἠπειρῶται πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς οἱ παλαιότερον ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων συγκροτηθέντες γύρω ἀπὸ τὸ ἱερὸν μαντεῖον τῆς Δωδώνης. Ὁ παλμὸς τῆς Ἠπείρου εἶναι ὁ μεγαλείτερος ἑλληνικὸς παλμός. Ὅ,τι ἔχει ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν Ἤπειρον μέσα εἰς τὰ βάθη τῶν χιλιετηρίδων, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἐτρέφοντο ἀκόμη μὲ βαλανίδια καὶ ἦσαν ντυμένοι μὲ δέρματα ζώων ἐξεκίνησε. Καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅ,τι ὡραιότερον ἔχει ἡ Ἑλλὰς εἰς ἱδρύματα καὶ κτίρια ἐθνικῆς ἀποστολῆς τὰ περισσότερα ἔγιναν ἀπὸ τὰς δωρεὰς καὶ ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἠπειρωτῶν. Καὶ ὅλη σήμερα, ὅλη ἡ φυλὴ ἀγωνίζεται νὰ σώσῃ τὴν Ἤπειρον ἀπὸ τοὺς ξένους ἐπιδρομεῖς ποὺ θέλουν νὰ τὴν ἁρπάσουν ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἤπειρον ἐξεκίνησε καὶ ἐδημιουργήθη ὅλη ἡ Ἑλλάς. Γι' αὐτὸ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν Ἤπειρον, εἶναι ὁ ἀγὼν δι' ὁλόκληρον τὴν φυλήν. Διὰ τὰ ἱερά της, διὰ τὴν ἱστορίαν της, δι' αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν της. Διὰ τὸ πᾶν.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

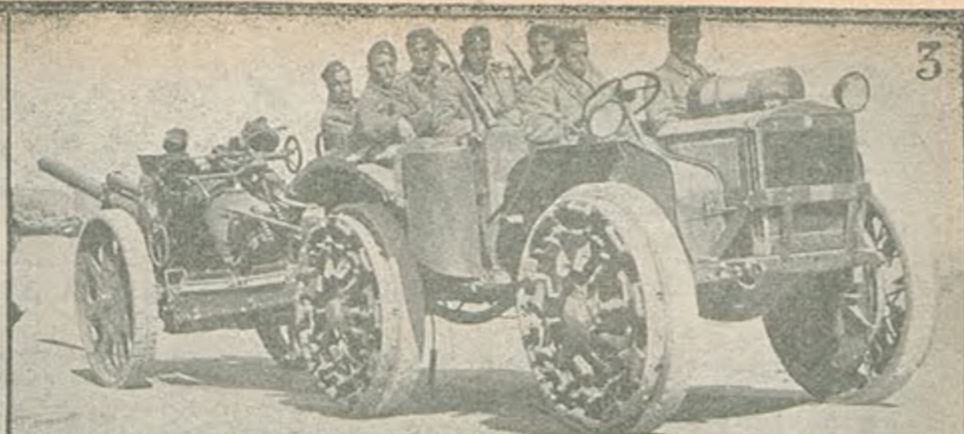

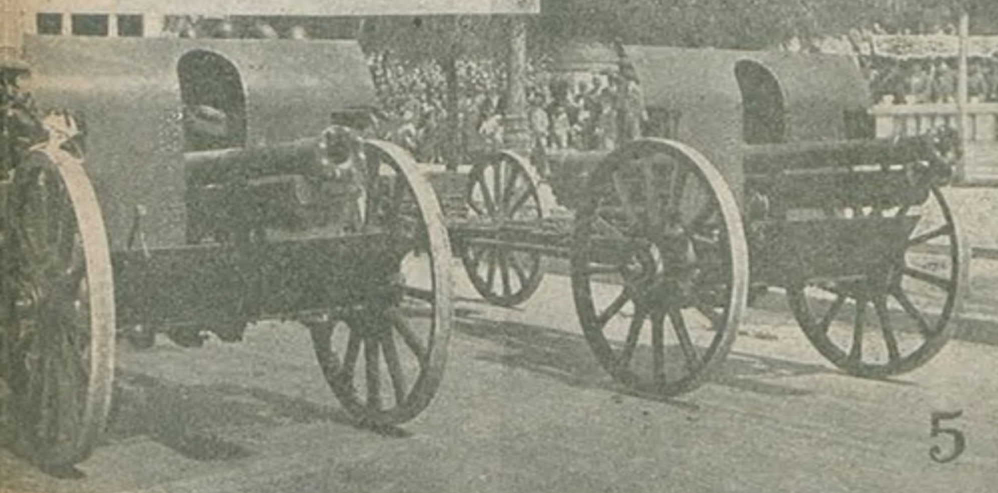

1) Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εἰς προσφάτους στρατιωτικὰς ἀσκήσεις. 2) Ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Α. Κανελλόπουλος καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι εἰς τὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν. 3), 4), 5) Φωτογραφίαι ἀπὸ τὰς ἐνόπλους μας δυνάμεις. 6) Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὴν συλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς στρατιώτας μας τοῦ μετώπου καὶ τὰς οἰκογενείας των.

4

«Τώρα θὰ ἀποδείξωμεν ἐὰν πράγματι εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας καὶ τῆς ἐλευθερίας τὴν ὁποίαν μᾶς ἐξησφάλισαν οἱ προπάτορές μας. Ὅλον τὸ Ἔθνος ἂς ἐγερθῇ σύσσωμον».
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΑΣ

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Εἶναι τώρα τρεῖς ἑβδομάδες ποὺ ἡ ἀγαπημένη μας Πατρίδα ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ ἀπὸ τὸν αὐθάδη ἐπιδρομέα τὴν ἐθνικὴ τιμὴ καὶ τὴν ἐθνική της ἐλευθερία. Καὶ κατέβηκε στὸ πεδίο τοῦ ἀγῶνος σύσσωμη καὶ σύψυχη, μὲ μιὰ ἔνταση καὶ μ' ἕνα ἐνθουσιασμό, ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς πλησιάζει πρὸς τὴν τρέλλα καὶ τὸ πάθος. Γιατί, ὅπως ἡ ἀγάπη μας πρὸς τὴ φωτεινὴ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς εἶναι ἀγάπη τρελλὴ καὶ γεμάτη πάθος, ἔτσι θἆναι καὶ ὁ ἀγῶνας μας γι' αὐτή. Ἔχουμε τὴν ἀπόφασι νὰ ὑποφέρουμε τὰ πάντα, νὰ ἀναλάβουμε βάρη, ποὺ ἄλλοτε νομίζαμε πὼς θὰ μᾶς ἔσπαζαν τοὺς ὤμους, νὰ δουλέψουμε, νὰ ἀγρυπνήσουμε, νὰ πονέσουμε, νὰ ματώσουμε. Γιατὶ ὁ Ἕλληνας ἀνέκαθεν ἔτσι ἐννοοῦσε τὴ θυσία γιὰ τὴν πατρίδα του. Ἂν κάποτε ἀπὸ τὴ βία καὶ τὴν δύναμι τῶν ἐπιδρομέων κατεκτήθη, ἀμέσως τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ὑποδουλώσεώς του ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸ δυνατὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς του. Ἔτσι γίνηκε πάντα στὰ ἀρχαῖα χρόνια, ἔτσι καὶ ὅταν πάρθηκε ἡ Πόλη. Γύριζε σ' ὅλο τὸν κόσμο χωρὶς πατρίδα, ὅμως τὴν εἶχε πάντα μαζί του, γιατὶ φεύγοντας ἀπὸ τὰ σκλαβωμένα της χώματα τὴν εἶχε κλείσει μέσα στῆς καρδιᾶς του τὰ βάθη. Οὔτε μιὰ σκέψι του δὲν γίνονταν χωρὶς αὐτή, οὔτε ἕνα του συναίσθημα δὲν σχηματίζονταν χωρὶς τὴ λαχτάρα τῆς ἀπελευθερώσεώς της. Περνοῦσαν τὰ χρόνια, περνοῦσαν οἱ γενιές, ὅμως ἡ σκέψι αὐτὴ καὶ ἡ λαχτάρα αὐτή, ὄχι μονάχα δὲν περνοῦσε, ἀλλὰ ὅλο καὶ δυνάμωνε, ὅλο καὶ φούντωνε γιὰ νὰ ξεσπάσῃ στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21, ποὺ τὰ μεγάλα τῆς Εὐρώπης ἔθνη τὴν ὠνόμασαν στὴν ἀρχὴ πραξικόπημα. Γρήγορα ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι δὲν ἤτανε ἔτσι. Ἕνας λαός, ποὺ ξεσηκώνεται μὲ τόση ἀπόφασι, τόση ὁρμή, τόση λαχτάρα γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς λευτεριᾶς του δὲν πραξικοπεῖ. Οἱ ἡρωϊσμοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔκαναν τὸν κόσμο νὰ σταματήσῃ ἔκπληκτος μπροστὰ στὸ θαῦμα τῆς θυσίας. Καὶ ποιὸς δὲν συνέβαλε τότε στὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου ἐκείνου σκοποῦ; Καθένας Ἕλληνας, ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Οἰκουμένης ξεχύθηκε ἡ λαχτάρα ἐκείνη προσφέροντας, δίνοντας, ἀφιερώνοντας περιουσία, ζωή, αἷμα. Τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἐξέπληξαν τὸν κόσμο, οἱ ἡρωϊσμοὶ ἐκεῖνοι κράτησαν τὴν ἀναπνοὴ τῆς Οἰκουμένης καὶ μεταδόθηκαν ὣς ἐμᾶς σὰν θρῦλοι καὶ σὰν παραμύθια.

Τώρα ζοῦμε ξαφνικά, πρὶν ἀπὸ 3 ἑβδομάδες, ἕνα πολὺ ἀνώτερο 21 καὶ τὸ ζοῦμε ὅλοι μαζὶ σὰν νἆμαστε ἕνας ἄνθρωπος, μιὰ ψυχή. Ἡ ἐποχή μας εἶναι ἴσως ἡ ἀνώτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς χρονικοὺς σταθμοὺς τῆς φυλετικῆς μας ὑποστάσεως καὶ θὰ καταστῇ ἡ πιὸ ἔνδοξη τῆς ἱστορίας μας. Ἔτσι θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων ἡ σημερινὴ εἶναι ἡ ἴδια ποὺ ἀπέκρουε τοὺς Μήδους καὶ Πέρσας, τοὺς Ἀβάρους καὶ τοὺς Γότθους. Ὁ ψυχικὸς θώρακας, ποὺ περιέβαλλε τότε τὸν Ἕλληνα, τὸν περιβάλλει καὶ σήμερα. Γιατί, ἐνῶ βλέπουμε λαοὺς πιὸ μεγάλους, πιὸ ἁρματωμένους νὰ ὑποκύπτουν στὴ βία, αὐτὸς μὲ μιὰ ἀπόφασι καὶ μιὰ ψυχραιμία, σπάνια στὸν ἄνθρωπο, ἀναλαμβάνει τὸν ἄνισο ἀγῶνα καὶ κηρύττει ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον στὴ χώρα τὸ «Ἐλευθερία ἢ θάνατος!». Καὶ τὸ κηρύττει μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ καὶ μ' ὅλα του τὰ πνεμόνια, τὸ βροντοφωνεῖ ἀπὸ τὸν πιὸ μικρὸν Σκαπανέα ὣς τὸν ὀγδοηκοντούτη, ποὺ γράφει στὸν Ἀρχηγὸ ζητώντας νὰ πάῃ ξανὰ στὸν πόλεμο. Τὸ διαλαλεῖ ἀπὸ τὴ μικρὴ Σκαπάνισσα, ποὺ ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς της στὸν πόλεμο, ὣς τὴ σκυμμένη γρηοῦλα ποὺ ἔχει τοὺς γυιούς τηςστὸ μέτωπο. Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ λαὸς δηλώνει τὴν ἀπόφασί του αὐτή, ὄχι μόνο μὲ λόγια καὶ ἐνθουσιασμούς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα, ἔργα ποὺ θὰ ἤτανε ἱκανὰ νὰ γεμίσουν τόμους καὶ νὰ γράψουν τὴ χρυσῆ βίβλο τῆς περίφημης ἑλληνικῆς φιλοπατρίας

Ἀπὸ τὸ ἕνα ὣς τὸ ἄλλο ἄκρο τῆς χώρας, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ποὺ βρίσκεται μιὰ ἑλληνικὴ ψυχή, ἀναφτερώνει καὶ προσφέρει ὅ,τι ἔχει, μὰ ἀληθινὰ ὅ,τι ἔχει. Ἀπὸ τὰ νότια τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἕνας σύλλογος προσφέρει τὴν περιουσία του ἀπὸ 65 ἑκατομμύρια δραχμὲς ὣς τὴ νεαρὴ ἐργάτρια, τὴ Φαλαγγίτισσα ποὺ δίνει τὴν προῖκα της, τὶς 5 χιλιάδες δραχμές, ποὺ ποιὸς ξέρει μὲ πόσους κόπους, πόσες στερήσεις καὶ σὲ πόσον καιρὸ εἶχε μαζέψει, γιὰ τὸν ἱερὸ μας ἀγῶνα.

Ἀγαπητές μου νεαρὲς φίλες γιὰ σκεφθῆτε το καλὰ αὐτό! Ἕνα νέο κορίτσι, ποὺ εἶχε κάνει ἴσως τόσα ὄνειρα γύρω σ' αὐτὲς τὶς πέντε χιλιάδες, ποὺ ἴσως χρόνια σκέπτονταν νὰ σχηματίσῃ, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρός, μιὰ μικρὴ καὶ τίμια οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ξεχνᾷ μονομιᾶς ὅλα τὰ ὄνειρα ἐκεῖνα καὶ δίνει... δίνει ὅ,τι ἔχει, τῆς δουλειᾶς της τὸν ἱδρῶτα, τῆς καρδιᾶς της τὸ αἷμα.

Ἡ μικρὴ ψυχή της τινάζει ὅλα αὐτὰ τὰ ἀτομικὰ καὶ ἰδιωτικά, πλαταίνει τὰ φτερά της σὰν ἀητὸς καὶ ἀτενίζει μ' ἀνοιχτὰ μάτια τὴ μεγάλη ἀλήθεια: Μόνο σὲ μιὰ τίμια καὶ ἐλεύθερη πατρίδα μπορεῖ νὰ σκεφθοῦμε ὅλοι μας γιὰ τίμια καὶ ἐλεύθερη ζωή. Ποιὸς δίδαξε στὴν ἁπλῆ ἐκείνη κοπέλλα αὐτὴ τὴ μεγάλη γιὰ τοὺς λαούς, τὴ ζωτικὴ γιὰ τὰ ἔθνη ἀλήθεια; Ξύπνησε μέσα της ἡ αἰωνία ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ θαυματουργεῖ. Θαυματουργεῖ μ' ἕνα τρόπο μεγαλειώδη, ποὺ ἴσως μόνο ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἔχει νὰ ἐπαναλάβῃ.

Μόνο μὲ μιὰ τέτοια ψυχικὴ πανοπλία μπορεῖ νὰ νικήσῃ ἕνας λαὸς ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὰ δίκαιά του. Ὅταν αὐτὰ τὰ δίκαια ἀναγνωρισθοῦν ἀπὸ ἔνστικτο καὶ ἀπὸ τὶς πιὸ ἁπλὲς ψυχὲς μέσα στὸ λαό. Καὶ τὸ ἔνστικτο αὐτὸ ξύπνησε μὲ τὴν καμπάνα τοῦ συναγερμοῦ ποὺ χτύπησε ὁ Ἀρχηγός μας. Ἐπειδὴ νοιώθουμε τὸ δίκιο μας, τὸν ἀκολουθοῦμε πιστὰ ὅπου θέλει κι' ὅπου θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἡ σοφή του σκέψι. Τοῦ προσφέρουμε γιὰ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα τοὺς ἑαυτούς μας, τὰ παιδιά μας, τὰ πλοῦτη μας, τὰ ὄνειρά μας, τὰ ὑλικά μας ἀγαθά, τὰ σπίτια μας, τὰ κοσμήματά μας, τὶς προῖκες μας καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα, τὴν ψυχή μας. Ξέρουμε ὅτι ὅπως καὶ νὰ τὰ διαθέσῃ θὰ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας.

Σ. Καρ.

Οἱ Φαλαγγίτισσές μας πλέκουν νυχθημερὸν μάλλινες φανέλλες γιὰ τοὺς ἡρωϊκῶς ἀγωνιζομένους εἰς τὴν Ἤπειρον στρατιώτας μας.

τῶν μικρῶν

✱ Μερικὲς ἐπίκαιρες παιδαγωγικὲς συμβουλὲς ✱

Καὶ στὸ προηγούμενό μας φύλλο μιλήσαμε γιὰ τὴ μητέρα, καὶ πρέπει πάντα στὴ σημερινὴ κρίσιμη ἐποχὴ νὰ δίνῃ θάρρος στὸ παιδὶ καὶ νὰ προσπαθῇ πρὸ πάντων ὅταν δίνῃ τὸ σύνθημα συναγερμοῦ ἡ ἀπαίσια αὐτὴ σειρῆνα νὰ περισπᾷ τὴν προσοχή του μὲ διάφορες ἄσχετες ἱστορίες ἢ σχετικές, ὅμως πάντα γεμᾶτες ἀπὸ αἰσιοδοξία γιὰ τὴν ἱκανότητα τῶν δικῶν μας ἀγωνιστῶν καὶ τῶν δικῶν μας ὅπλων. Ἄς προσπαθήσουμε νὰ τοῦ πληρώσουμε τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνα μας. Ἄς τοῦ διηγούμαστε πράξεις ἡρωϊκὲς παλιὲς καὶ τωρινές. Μέσα στὴ νεαρή του ψυχὴ βρίσκουν μεγάλη ἀπήχησι.

Τὸ παιδὶ εἶναι πραγματικὰ ἡρωϊκό, ὅταν ξέρουμε νὰ τὸ ὁδηγήσουμε καὶ νὰ τὸ διαπαιδαγωγήσουμε. Ἔτσι θὰ αὐξάνῃ καὶ θὰ μεγαλώνῃ μέσα σὲ μιὰ ἀληθινὰ γενναία ἀτμόσφαιρα.

Συχνάζω σ' ἕνα καταφύγιο τῆς γειτονιᾶς μου. Ἐκεῖ μαζεύονται καὶ πολλὲς μητέρες μὲ τὰ παιδιά των. Ὁ μικρὸς Γιαννάκης εἶναι ζωηρὸς καὶ φλύαρος σὰν παιδί. Στὸ καταφύγιο ὅμως τὶς πρῶτες μέρες κόπηκε σὰν μαχαίρι ἡ ζωηράδα καὶ ἡ φλυαρία του. Ἔγινε σιωπηλὸς σὰν

γέρος. Κάποια μέρα ὅμως μπῆκε κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ θεῖο του Ἠλία, ὅπως τὸν ἀνάγγειλε σ' ὅλο τὸ καταφύγιο μὲ χαρά. Προσπάθησα νὰ βρῶ τὴν αἰτία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Γιαννάκη. Σὲ λίγο τὴ βρῆκα. Ὁ θεῖος Ἠλίας κάθισε σ' ἕνα σκαμνί, ἔβαλε τὸ Γιαννάκη στὰ γόνατά του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ γιὰ τὰ πελώρια αὐτὰ πουλιὰ ποὺ τώρα μᾶς κάνουν νὰ φοβώμαστε. Τἄλεγε καὶ τὰ ἐξηγοῦσε μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ ὅλα τὰ παιδιὰ μαζεύτηκαν γύρω κι' ὄχι μονάχα τὰ παιδιὰ παρὰ καὶ οἱ μεγάλοι τ' ἄκουαν μὲ εὐχαρίστησι.

Ἔλεγε πὼς ναὶ μὲν ἔρχονται τὰ ξένα ἀεροπλάνα νὰ μᾶς χτυπήσουν, ὅμως τὰ δικά μας δὲν τἀφήνουν, φυλᾶνε ἄγρυπνα καὶ τὰ διώχνουν πίσω.

Ὁ Γιαννάκης εἶχε ἀποκτήσει πάνω στὰ γόνατα τοῦ θείου Ἠλία καὶ κάτω ἀπὸ τὶς παραστατικές του ἐξηγήσεις τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας.

Πατέρες, μητέρες καὶ θεῖοι, ὅλοι σεῖς οἱ μεγάλοι κάνετε τὸ ἴδιο γιὰ τὰ παιδιά σας καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν γύρω σας. Εἶναι κι' αὐτὸ μιὰ καλὴ ὑπηρεσία γιὰ τὸ σύνολο.

Σ. Κ.

Μῆλα μὲ γάλα

Ἕνα θρεπτικό, νόστιμο καὶ εὔκολο φαγητὸ γιὰ παιδιά. Μιὰ κουταλιὰ βούτυρο μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ παστρεμένα καὶ κομμένα μῆλα ἀφήνουμε νὰ ἀχνιστοῦνε ὣς ποὺ νὰ μαλακώσουν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάζουμε μὲ λίγο ἀλεῦρι γάλα καὶ σταφίδες (γιὰ 3 - 4 μῆλα ἕνα μεγάλο κουπάκι γάλα καὶ 1 - 2 κουταλιὲς τοῦ φαγητοῦ ἀλεῦρι) μιὰ ζύμη ἀραιά, τὴν χτυπᾶμε καὶ τὴ περιχύνουμε πάνω ἀπὸ τὰ μῆλα. Ὅταν δέσῃ λίγο πασπαλίζομε τὸ φαγητὸ αὐτὸ μὲ ζάχαρι καὶ κανέλλα.

Τὸ φαγητὸ δὲν ἀρέσει μόνο στὰ παιδιὰ παρὰ καὶ στοὺς μεγάλους. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 222)
σουν τὴ θέσι των καὶ τὸ πολυβόλο των. Τοῦ ἐπετέθησαν μὲ λύσσα. Αὐτὸς ὅμως ἀντιστάθηκε μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία, μὲ τὴν ἴδιαν ἀφοβίαν. Ἡ λόγχη του ἐδούλευε κακά. Τώρα ὅμως ἦταν δίπλα του καὶ οἱ σύντροφοί του· ὁ Μῆτσος καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς στρατιῶτες, ἄγριοι, τρομεροί. Ἐπετέθηκαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν ἴδιαν ὁρμὴ καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐζήτησαν σωτηρία στὴ φυγή.

Ὁ Καρτέρης τοὺς εἶδε νὰ γυρίζουν τὶς πλάτες, ἄφησε θριαμβευτικὴ φωνὴ καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸ πολυβόλο ἐφώναξε:

— Δικό μας!

Ἦταν πιὰ στὴ κατοχή του τὸ ἐχθρικὸ πολυβόλο. Τὸ εἶχε κυριεύσει αὐτὸς μὲ τὸν ἡρωϊσμό του. Ἐστάθηκε, τὸ ἐκοίταζε μὲ ὑπερηφάνεια κι' ἔνοιωσε νὰ φουσκώνουν τὰ στήθεια του ἀπὸ συγκίνησι. Οἱ σύντροφοί του ἀλάλαζαν ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐφώναξαν:

— Μπράβο, Καρτέρη!

Χωρὶς νὰ τὸν ζηλέψουν καθόλου, χωρὶς νὰ θελήσουν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τίποτε ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ κατορθώματός του, ὡμολόγησαν μὲ ὅλην των τὴν εἰλικρίνεια τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὅτι τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ἦταν ἔργο ἐντελῶς ἰδικό του. Αὐτὸς μὲ τὴν ὁρμή του, μὲ τὸν ἐνθουσιασμό του, μὲ τὴν ἀφοβία του τοὺς εἶχε παρασύρει καὶ τοὺς ἄλλους στὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ἡρωϊσμό.

Οἱ ἐχθροὶ εἶχαν διωχθῆ πέρα καὶ πέρα ἀπὸ τὰ χαρακώματά των. Πουθενὰ δὲν ἠμπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στὴν ἑλληνικὴ ὁρμή. Κι' οἱ Ἕλληνες ἐκρατοῦσαν τώρα τὶς ἐχθρικὲς θέσεις κι' ἐπανηγύριζαν γιὰ τὴ νίκη των, τὴν ὡραία καὶ τὴ μεγάλη. Εἶχαν πέσει ἀρκετοὶ νεκροὶ καὶ πληγωμένοι, ἀλλὰ τὸ αἷμά των, ποὺ ἐχύθηκεν ἔτσι ἄφθονο, ἐπῆρε τὴ λαμπρότερη ἐκδίκησι. Οἱ ἐχθροὶ εἶχαν νικηθῆ ἐντελῶς καὶ εἶχαν διωχθῆ ἀπὸ τὶς ὠχυρωμένες θέσεις των μὲ τὴ λόγχη.

Ὁ Καρτέρης ἐγύρισε στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Τὸ πολυβόλο μας, παιδιά! μὴ μᾶς τὸ πάρουν πίσω τὸ πολυβόλο μας!

Τὸ ἐθαρροῦσε τώρα Ἑλληνικὸ τὸ πολυβόλο, ὅπως καὶ ἦταν, ἀφοῦ τὸ εἶχαν κυριεύσει ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

— Ἐδῶ ἐπάνω του νὰ πέσουμε ὅλοι μας καλλίτερα παρὰ νὰ τ' ἀφήσουμε...

Ἐπαρατάχθηκαν καὶ οἱ πέντε ἐμπρὸς καὶ γύρω στὸ πολυβόλο κι' ἐπερίμεναν τοὺς ἐχθρούς. Μιὰ στιγμὴ ὁ Καρτέρης ἐσκέφθηκε νὰ τὸ σηκώσῃ ἀπ' ἐκεῖ, νὰ τὸ φορτωθοῦν καὶ νὰ φύγουν μαζί του. Ἀλλ' ἐσυλλογίσθηκεν ἀμέσως, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ πληγωθῆ, νὰ πέσῃ καὶ ἔτσι νὰ μὴ τοῦ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ ὑπερασπισθῇ. Καὶ γρήγορα ἐδίωξε τὸν πρῶτο στοχασμό. Ἄλλως τε, ὅπως τὸ ἐκυρίευσε παλληκαρίσια ἔτσι ἔπρεπε καὶ νὰ τὸ σώσῃ παλληκαρίσια. Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ ἐστάθηκεν ἐκεῖ στηρίζοντας γερὰ τὰ πόδια του, μὲ τὴ λόγχη προτεταμένη, ἀποφασιστικός, μὲ μάτια ποὺ ἔβγαζαν σπίθες. Ἦταν ὡραῖος ἔτσι μέσα στὴν ἀπόφασί του νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ λάφυρό του, μέσα στὴν ἀφοβία του.

— Ἄς ἔλθουν νὰ τὸ πάρουν, ἂν μπορέσουν, ἐμονολογοῦσε.

Οἱ ἐχθροὶ ἐπλησίασαν· ἐπετέθηκαν μὲ ὁρμὴ παντοῦ. Ἀλλ' ἀπάντησαν ἐμπρός των ἀκλόνητες τὶς Ἑλληνικὲς λόγχες καὶ τὸ κανόνι τοὺς ἐθέριζε.

Ὁ Καρτέρης στηλωμένος ἐμπρὸς στὸ πολυβόλο του. Οἱ ἐχθροὶ τὸ εἶδαν, τὸ ἐγνώρισαν κι' ἠθέλησαν νὰ τὸ ἀνακτήσουν. Ὥρμησαν καμμιὰ δεκαριὰ ἀπ' αὐτοὺς ἐπάνω στὸν Καρτέρη καὶ τοὺς συντρόφους του. Σ' ὅλο τὸ μέτωπο ἐπολεμοῦσαν μὲ λύσσα. Ἀλλὰ στὸ σημεῖο τοῦτο ἡ συμπλοκὴ ἐγινόταν μὲ τρομερώτατο πεῖσμα. Ἐπίθεσις καὶ ἄμυνα ἦταν κάτι μοναδικὸ σὲ σφοδρότητα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Καρτέρη εἶχε πέσει νεκρός, τρυπημένος ἀπὸ ἐχθρικὴ λόγχη. Ὁ Μῆτσος πληγωμένος ἐπολεμοῦσεν ἀκόμη καὶ δὲν ὠπισθοχωροῦσε μήτε βῆμα. Ὁ Καρτέρης ἄγριος, ἀντρειευόμενος περισσότερο, ὅσο ἔβλεπε τὴν ἀπόφασι καὶ τὴ μανία τῶν ἐχθρῶν νὰ τοῦ πάρουν τὸ λάφυρό του, ἐκτυποῦσε μὲ τὴ λόγχη του δεξιά, ἀριστερά, ἄνω, κάτω, ἐμπρός, ὅπου ἐπρόφθαινεν. Οἱ ἐχθροὶ ἦταν πιὸ πολλοί. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων γύρω στὸ πολυβόλο ἐμεγάλωνεν. Ὁ Καρτέρης, ὅσο ἐκτυποῦσεν, ἐφώναζε στοὺς συντρόφους του:

— Νὰ μὴ μᾶς τὸ πάρουν, παιδιά!

Τώρα εἶχε πληγωθῆ κι' αὐτός. Τὸ αἷμα του ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ κορμί του. Ἀλλὰ δὲν ὠπισθοχωροῦσε· πάντα ἐμπρὸς στὸ πολυβόλο κι' ἐμπόδιζε τὸν ἐχθρὸ νὰ τὸ πλησιάσῃ. Αἱματωμένος, ἀγριεμένος, ἀτάραχος ὅμως ἀπέκρουεν ὅσον ἠμποροῦσε τὰ χτυπήματα καὶ τὴ μανία τῶν ἐχθρῶν. Μέσα στὸν ἀγῶνα αὐτόν, μ' ὅλο τὸ αἷμά του ποὺ ἐχυνόταν, οἱ δυνάμεις του ἀντὶ νὰ ἐξασθενίζουν ἀπεναντίας ἐμεγάλωναν. Τοῦ ἔδινε θάρρος, ἀπίστευτη ἀφοβία ἡ ἀπόφασίς του νὰ σώσῃ τὸ λάφυρό του. Ἦταν στὴν Ἑλληνικὴ πιὰ κατοχὴ τὸ πολυβόλο καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν πίσω οἱ ἐχθροί.

Βαρειὰ ὅμως πληγωμένος τώρα κι' ὁ Μῆτσος καὶ πεσμένος χάμω· σκοτωμένος κι' ἕνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους του. Ὁ Καρτέρης μόνος σχεδὸν ἐπολεμοῦσεν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐχθροὶ εἶχαν δεκατισθῆ. Ἀπελπισμένοι ἔβλεπαν ὅτι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ μετρηθοῦν μὲ τὸν ἡρωϊσμὸν ἐκείνου...

Ἀλλὰ νά! ἡ ἀντεπίθεσις τῶν ἐχθρῶν ἀποκρούεται μὲ τὴν Ἑλληνικὴ λόγχη σ' ὅλη τὴ γραμμή. Καὶ φεύγουν πάλι νικημένοι, συντριμμένοι!

Καὶ βλέπει ὁ Καρτέρης αὐτούς, ποὺ ἀπέμεναν ἐμπρός του, νὰ γυρίζουν τὶς πλάτες καὶ νὰ φεύγουν γρήγοροι, φοβισμένοι, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Τὸ πολυβόλο ἔμενε δικό του! Καὶ σὰν νὰ ἐπερίμενε μόνον αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐγονάτισε πιὰ ἀπὸ τὶς πληγές του. Ἔπεσε δίπλα στὸ λάφυρό του, ἀφοῦ ὅμως ἐπρόφθασε ν' ἁπλώσῃ πρὸς αὐτὸ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ. Κι' ἔμεινεν ὡσὰν κρεμασμένος ἀπὸ τὸ πολυβόλο.

Ἔτσι τὸν ηὗραν ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μόλις ἠμπορώντας νὰ σιγανοίγῃ τὰ χείλη του καὶ νὰ ψιθυρίζῃ:

— Δικό μας! δικό μας!

Ὁ λοχαγός του, ποὺ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅλον τὸν ἡρωϊσμὸ τοῦ Καρτέρη, ὅλο τὸ μεγάλο κατόρθωμά του, ἔσκυψε καὶ τὸν ἀνασήκωσεν ὁ ἴδιος μὲ τὸ γερό του χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Δικό μας, παλληκάρι μου!

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκεν ὅτι οἱ πληγές του δὲν ἦταν τόσο ἐπικίνδυνες, τοῦ εἶπε δυνατὰ ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι οἱ ἄνδρες:

— Ὅταν ἔχουμε τέτοιους ἥρωες, σὰν κι' ἐσένα, πάντα δικά μας θὰ γίνωνται τὰ πολυβόλα καὶ τὰ κανόνια τῶν ἐχθρῶν.

ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ὁ κῆπος τῶν

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ!

Αὐτὲς τὶς μέρες ἄλλαξα ὑπηρεσία: διανέμω στὰ κέντρα καὶ στοὺς δρόμους τυπωμένες προκηρύξεις καὶ συνθήματα τῆς Ὀργανώσεώς μας. Ντυμένος πάντα μὲ τὴ στολή μου, κρατῶ στὸ χέρι, μέσα σ' ἕνα χαρτόνι, τὰ ἔντυπα καὶ τὰ δίνω στὸν κόσμο ποὺ περνᾷ ἢ κάθεται Πόσο χαρούμενος, πόσο περήφανος εἶμαι! Ἡ συναίσθησι πὼς ἐκτελῶ μιὰν ἐθνικὴ ὑπηρεσία, πὼς ὠφελῶ κι' ἐγὼ μὲ τὶς μικρές μου δυνάμεις τὴν Πατρίδα, πὼς ἐξυπηρετῶ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους συναγωνιστὲς καὶ συναγωνίστριες τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους μας, μὲ γεμίζει ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀπὸ τιμή. Ἔτσι δὲν εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς στὸ τελευταῖο διάγγελμά του; «Ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ στὴ θέσι του μέχρις ἐσχάτων»! Κι' ἀλήθεια, ὅλοι εἴμαστε στὴ θέσι μας καὶ θὰ σταθοῦμε στὴ θέσι μας ὣς τὸ τέλος, ποὺ θὰ εἶναι ἡ μεγάλη καὶ δοξασμένη Νίκη.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ἡ Σκαπάνισσα
Ἔλλη Α. Παπάζογλου

ΙΤΑΛΙΑ, ΧΑΜΕΝΑ ΕΙΝ' ΟΛΑ...

Ἰταλία, χαμένα εἶν' ὅλα
τάνκς, κανόνια, πολυβόλα,
ἀεροπλάνα ποὺ ἀπ' τὰ νέφη
σπέρνουν θάνατο στὰ βρέφη.

* * *

Μάταιη ἡ λύσσα σου κι' ἡ φρίκη:
τὴ βαρειά σου καταδίκη
στῶν αἰώνων τὸ τεφτέρι
τοῦ Θεοῦ ἔγραψε τὸ χέρι.

* * *

Κι' ἕνας Ἕλληνας ἂν μείνῃ
θὰ γενῇ φωτιά, καμίνι,
ἀστραπὲς παντοῦ θ' ἀνάψῃ
Ἰταλία, καὶ θὰ σὲ κάψῃ.

✱

ΑΕΡΑ

Ἂς φρουμάζουν τὰ φουσᾶτα
τῶν ἐχθρῶν ἀντικρυνά
καὶ κανόνια ἂς εἶν' γεμᾶτα
γύρω - γύρω τὰ βουνά.

* * *

Τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ λύσσα
πᾶνε ἀτρόμαχτα μπροστά,
ἴσια, ὀρθὰ σὰν κυπαρίσσια,
σὰ λιοντάρια δυνατά.

* * *

Ὅλοι «Ἀέρα» κράζουν, ὅλοι
καὶ χυμοῦν σὰν τὸν βοριᾶ
νὰ σκορπίσουν μαῦρο βόλι
στῶν ἐχθρῶν μας τὴν καρδιά.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΛΟΓΟ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας βασιλιᾶς κι' ἕνας παπᾶς, κι' εἶχαν τόσες ἀγάπες, ποὺ θαρροῦσες πὼς ἦταν δυὸ ἀδέρφια. Μαζὶ τρώγανε, μαζὶ πίνανε' κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἀποχωρίζονταν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ὅλα τὰ καλὰ τἄχανε' μὰ τὶ τὸ θέλεις' ἔλα ποὺ οἱ γυναῖκες τους δὲν κάνανε παιδιά, κι' ἤτανε πάντα πικραμένοι! Ἦταν ὅμως καλοὶ ἄνθρωποι, κι' ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαποῦσε, ἐπειδὴ κανενὸς δὲ φάγανε τὸ δίκιο. Κι' ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἀπὸ ἕνα ἀγόρι.

Τὰ παιδιὰ μεγαλώνανε σὰν τὰ βλαστάρια, κι' ὁ καθένας χαιρότανε νὰ τὰ βλέπη. Σὰν μεγαλώσανε κάμποσο, ὁ βασιλιᾶς ἔχτισε μὲ δικά του ἔξοδα ἕνα μεγάλο πύργο, κι' ἔβαλε τὰ δυὸ παιδιὰ ν' ἀναθρέφωνται μαζί, γιὰ ν' ἀγαπιοῦνται ἀπὸ μικρά.

Τὰ παιδιὰ ὁλοένα καὶ μεγαλώνανε, μὲ μιὰν ἀγάπη ὁλοένα καὶ πιὸ μεγάλη. Θέλανε νὰ σηκωθοῦνε τὸ πρωΐ, νὰ νιφτοῦν, νὰ πάρουν τὰ καφεδάκια τους, ν' ἀγκαλιασθοῦν, καὶ νὰ πᾶνε στὸ σχολειό τους, σὰν δυὸ ἀγγελόπουλα, μ' ὅλες τὶς χάρες καὶ τὶς ὀμορφιές. Κι' ὁ κόσμος χαιρότανε νὰ τὰ βλέπη. Μόνο, πότε πότε, τὰ μάλωνε ὁ δάσκαλος, γιατὶ ἀργούσανε νὰ πᾶνε τὸ πρωΐ στὸ σχολειό τους. Σὰν παιδιὰ ποὺ ἦσαν, βλέπεις, δὲν πέφταν νὰ κοιμηθοῦν ἀποβραδὺς σὰν ἀποδιαβάζανε, μόνο καθόντουσαν ἀκόμη καὶ παίζανε, κι' ἔτσι δὰ περνοῦσε πολλὴ ὥρα, ὥσπου νὰ κοιμηθοῦνε. Κι' ἔτσι ἀργοῦσαν νὰ πᾶνε τὸ πρωῒ στὸ σχολειό.

Σὰν τοὺς μάλωσε μιὰ δυὸ φορὲς ὁ δάσκαλος, λέει τὸ παπαδόπουλο, ποὺ ἦταν πιὸ ἔξυπνο καὶ δυνατόκαρδο, νὰ κάνουνε μιὰ τέχνη, καὶ νὰ μὴν κοιμοῦνται κι' οἱ δυὸ μαζί, παρὰ τὴ μισὴ νύχτα νὰ κοιμᾶται ὁ ἕνας, καὶ τὴν ἄλλη μισὴ ὁ ἄλλος. Καλὰ τὸ στοχαστήκανε, καλὰ τὸ κάνανε. Καὶ κοιμόντουσαν ὄμορφα καὶ καλά, καὶ ξυπνούσανε μιὰ χαρά, καὶ πηγαίνανε στὸ σχολειό τους. Μὰ νὰ ἰδῆς τὶ τρέχει!

Τὸ βασιλόπουλο μὲ τὸν καιρὸ τὸ ἔπιασε μιὰ παράξενη μελαγχολία. Δὲν ἤθελε οὔτε νὰ φάη οὔτε νὰ πάη στὸ σχολειό. Κι' ὅλη τὴ μέρα κάθονταν μέσα κλεισμένο. Ὁ πατέρας του ὁ καημένος τὸ ἔβλεπε καὶ πικραίνονταν, γιατὶ ἂν καὶ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ παπαδόπουλο καὶ τρώγανε τὰ ἴδια φαγητά, τὸ παπαδόπουλο ἤτανε παχουλὸ παχουλὸ καὶ γερό, ἐνῶ τὸ βασιλόπουλο ἔλειωνε σὰν τὸ κερὶ στὰ πόδια του, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς τὶ ἔχει. Τὸ ρωτᾶ κρυφά' καλέ, παιδάκι μου, τὶ ἔχεις καὶ εἶσαι πάντα συλλογισμένο; Μπᾶς καὶ δὲν περνᾶς καλὰ μὲ τὸ παπαδόπουλο; Γιατὶ πικραίνεσαι, θὰ μὲ κάνης νὰ πεθάνω, νὰ σὲ βλέπω ἔτσι δά! Ἐκεῖνο, μάτια μου, δὲ θέλει νὰ πῆ τίποτε, μόνο, «δὲν ἔχω τίποτε, καλὰ εἶμαι!» Κι' ἡ καρδιά του τὄξερε.

Σὰν δὲ μποροῦσε ὁ βασιλιᾶς νὰ μάθη τίποτε ἀπὸ τὸ παιδί του, πέφτει στὸ παπαδόπουλο καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ τοῦ πῆ, ἂν ξέρη τίποτε γιὰ τὸν ἀδερφό του. Μὰ μήτε κι' ἐκεῖνο δὲ ξέρει τίποτε. Μὲ τὰ πολλὰ ὅμως, κατώρθωσε νὰ τοῦ μιλήση τὸ βασιλόπουλο' καὶ τοῦ λέει' πὼς ἂν δὲν πάρω αὐτὴ τὴν κοπελούδα, θὰ χαθῶ, ἀδερφέ μου, θὰ πάρω τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, καὶ θὰ τρέχω, θὰ τρέχω, ὥσπου νἄχουν τὰ μάτια μου νερό' κι' ἂν θές, ἀκολούθα μου κι' ἐσύ!

Τὸ εἶχε πιάσει ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν ὀμορφότερη τοῦ κόσμου.

Βλέποντας ἔτσι τὸ παπαδόπουλο, τὶ νὰ κάνη, νὰ τὸ πῆ τοῦ βασιλιᾶ; Μὰ ἔλα π' ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν ἀδερφό του! Κι' ἀποφασίζει νὰ φύγουνε μαζί. Κι' ἀφοῦ πήρανε ὅσο βιὸς μποροῦσαν περισσότερο, καὶ δυὸ ἄλογα καλά, ξεκίνησαν κρυφά, νὰ πᾶν νὰ βροῦν τὴν ὀμορφότερη τοῦ κόσμου' ἢ δ' ἄλλως νὰ μὴ γυρίσουν. Κι' οἱ δικοί τους τοὺς εἶχαν γιὰ χαμένους πιά.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἀφοῦ

Σκαπανέων μας

Τὸ Διηγηματάκι μας

* Η ΔΑΦΝΗ *

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, πολὺν καιρό, ζοῦσε ἕνας δυνατὸς ἄνθρωπος. Κατοικοῦσε στὴν πλαγιὰ ἑνὸς μεγάλου βουνοῦ ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπη τοὺς κάμπους καὶ τὰ χωριὰ καὶ νὰ μελετᾶ τὸ πῶς ξετυλιγόταν ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ καιροῦ του.

Ἅπλωνε κάθε πρωῒ τὰ μπράτσα του στὸν ἥλιο, κι' ἄλλο δὲν στοχαζότανε παρὰ πῶς νὰ τὰ χρησιμοποιήση πιὸ καλά. Ἔπιανε τὴν τσάπα καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔμπηγε στὸ χῶμα τόσκαβε βαθειὰ καὶ τ' ἀνασήκωνε ψηλά. Καὶ τὸ χῶμα ξανάπεφτε κάτω, ἀφράτο καὶ μαλακὸ κι' ἕτοιμο γιὰ σπορά. Ἔπιανε ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος τὴ σμίλη καὶ σκάλιζε τὸ μάρμαρο μὲ χέρι τεχνίτη.

Μιὰ φορά, ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος ἀποφάσισε ν' ἀνέβη στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ σμιλέψη τὸ μεγάλο βράχο ποὺ ἀστραποβολοῦσε μέσα στὸ καθάριο ἡλιοφῶς. Πῆρε λίγη τροφή, τὰ σύνεργά του καὶ τράβηξε. Ὅσο ἀνηφόριζε τόσο δὲν εὕρισκε μονοπάτι. Τὰ βράχια ἦτανε σκληρὰ κι' εὕρισκε τὸν ἑαυτό του τυχερὸ ὅταν μποροῦσε νὰ πατήση τὸ πόδι του σὲ καμμιὰ γουβίτσα.

Τὰ ροῦχα του ξεσκίζονταν, τὰ τρόφιμά του σώνονταν, οἱ σάρκες του ματώνονταν, μὰ αὐτὸς ἔβλεπε μονάχα τὸν τετράψηλο μαρμάρινο βράχο ποὺ ἄστραφτε στὸ φῶς. Καὶ μιὰ μέρα ἔφτασε ὡς ἐκεῖ ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος. Ὁ ἵδρως ἔσταζε ἀπὸ πάνω του μὰ δὲν κάθισε νὰ ξαποστάση. Ἀγκάλιασε μὲ τὸ μάτι του τὶς διαστάσεις τοῦ μαρμάρινου ὄγκου κι' ἀμέσως ρίχτηκε στὴ δουλειά. Μὲ τὴ ζωηρή του λαχτάρα νὰ φτιάξη τὸ ἔργο του δὲν σταματοῦσε διόλου. Σκάλιζε, σκάλιζε ἀδιάκοπα καὶ μονάχα στεκότανε κάθε τόσο νὰ κοιτάξη τὸ ἔργο του γιὰ νὰ μελετήση πῶς ἔπρεπε νὰ προχωρήση.

Στὸ μέρος ὅπου στεκόταν καὶ δούλευε τὸ βράχο ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος ἦτανε λίγο χῶμα. Ἔσταζε ὁ ἵδρως ἀπὸ πάνω του κι' ἔπεφτε στὸ χῶμα καὶ τὸ χῶμα τὸν ἔπινε καὶ μαλάκωνε, μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸ πρόσεχε αὐτό. Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Τὰ χέρια τοῦ δυνατοῦ ἀνθρώπου εἴχανε λιγνέψει, τὰ κόκκαλα πετάξανε στὸ πρόσωπο καὶ στὸ σῶμα του, τὰ γόνατά του εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρέμουν, μὰ αὐτὸς δὲν τὸ καταλάβαινε.

Καὶ μιὰ μέρα ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος εἶδε πῶς τὸ ἔργο του εἶχε τελειώσει κι' ὁ μαρμάρινος ὄγκος στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ εἶχε γίνει τὸ θαυμάσιο ἄγαλμα μιᾶς πανέμορφης κόρης ποὺ ἅπλωνε στὸν οὐρανὸ τὰ ἐξαίσια χέρια της καὶ τὰ μεγάλα της μάτια. Καὶ ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος στάθηκε νὰ θαυμάση τὸ ἴδιο του τὸ ἔργο. Καὶ τότε ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇ. Μὰ ποῦ νὰ γύρη; Ἔρριξε τριγύρω τὰ μάτια του. Πίσω του στὸ μέρος ποὺ στεκόταν ἕνα δένδρο ποὺ τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ ἅπλωνε τὸν ἴσκιο του. ὁ σπόρος του εἶχε γίνει ἀπὸ τὸν ἵδρωτα ποὺ ἔτρεχε στὸ μέτωπο τοῦ δυνατοῦ ἀνθρώπου κι' ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὶς σάρκες του. Ἦταν ἡ πρώτη δάφνη ποὺ φύτρωσε πάνω στὴ γῆ.

Ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος ξαπλώθηκε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὰ φύλλα τῆς δάφνης ἀρχίσανε νὰ πέφτουνε τότες ἕνα ἕνα πάνω του καθὼς φυσοῦσε τ' ἀγέρι καὶ νὰ τὸν σκεπάζουν μαλακά. Κι' ἀπὸ πάνω του τὰ κλαράκια τῆς δάφνης τραγουδούσανε μυστικά: «Κοιμήσου, ξεκουράσου μέσα στῆς δόξας τὴν ἀγκαλιά».

Οἱ ἄνθρωποι στηλώνανε κάθε μέρα τὰ μάτια τους στὸ ἄγαλμα τοῦ τεχνίτη στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ ποὺ ἔσμιγε λὲς τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό. Μὰ ἀπὸ τότε κάθε φορὰ ποὺ θέλει κανένας τους νὰ πάρη τῆς δάφνης τὸ στεφάνι, πρέπει νὰ βρέξη πρῶτα τὸ χῶμα τῆς γῆς μὲ τὸν ἵδρωτα καὶ μὲ τὸ αἷμα του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ κ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ὁ κ. Εὐσέβιος, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λουλούδια, ἀναγκάσθηκε νὰ λάβη τὰ μέτρα του.

εἶχαν τρέξει κάμπους καὶ βουνά, βλέπουν ἕνα πύργο, κι' εἶπαν πὼς ἦτανε καλὰ νὰ πᾶνε σ' ἐκεῖνον τὸν πύργο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦνε. Πηγαίνουν λοιπὸν στὸν πύργο, καὶ τὸν βλέπουνε στρωμένο μὲ χαλιά, κι' εἶχε τραπέζια μὲ φαγητὰ ποὺ ἀκόμ' ἀχνίζανε, κι' οὔτε νοικοκύρη, οὔτε νοικοκυρά. Καὶ λένε μεταξύ τους: Ἂς κάτσουμε ἐμεῖς νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε, κι' ὅ,τι βρέξη ἂς κατεβάση! Κάθονται λοιπὸν οἱ καλοί σου καὶ τρῶνε καλά, καλά. Μὰ ἔλα ποὺ τὸ παπαδόπουλο ἦτανε ἀνήσυχο, καὶ καταπῶς εἶδε τὸ βασιλόπουλο νὰ κοιμᾶται, σηκώνεται σιγανὰ σιγανὰ καὶ κρύβεται ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του: Ἐδῶ κάτι τρέχει! Ἀκόμα δὲν ἦτανε νὰ πῆ τὸ λόγο του, καὶ νὰ ἡ καλή σου νοικοκυρὰ μὲ τὴν κόρη της! Καὶ καθὼς βλέπει τὸ νιὸ ξαπλωμένο, ἡ κόρη γυρίζει στὴ μάνα της καὶ τῆς λέει: Μάνα, ἄνθρωποι ἤρθανε στὸ σπίτι μας. Βλέπε καὶ μὴ μιλᾶς, τῆς κάνει, ἄφησ' τους κι' ἀέρα κοπανίζουν! Μὰ πές μου μάνα νὰ χαρῇς τί ζητᾶνε αὐτοί; Τί σὲ μέλει καὶ ρωτᾶς, κορίτσι μου, αὐτοὶ εἶναι δυὸ καὶ πηγαίνουν γιὰ τὴν πιὸ ὄμορφη τοῦ κόσμου, καὶ πολεμᾶνε τοῦ κάκου' γιατὶ στὴ μέση μας εἶναι θάλασσα' νὰ ξέρουν οἱ κουτοὶ νὰ πᾶνε κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, ποὔναι κολῶνες, καὶ νὰ σκάψουν στὴν κάτω κάτω νὰ βροῦν ἕνα χαλινάρι' νὰ τὸ βουτήξουνε στὴ θάλασσα, νὰ γίνη ἕνα ἄλογο μὲ φτεροῦγες, κι' ἔτσι νὰ τὸ καβαλλικέψουνε καὶ νὰ περάσουν πέρα. Τὸ παπαδόπουλο, ὅσο μποροῦσε, ἄνοιγε τ' αὐτιά του' καὶ καταπῶς φύγανε, ξυπνάει τὸ βασιλόπουλο, κι' ἀφοῦ τρῶνε κομμάτι ψωμὶ «μπρὸς καρδιὰ καὶ πίσω πόδια!»

Πᾶνε κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ τὸ παπαδόπουλο, καταπῶς ἄκουσε τὴ γρηὰ μάγισσα, πηγαίνει στὴν κάτω κάτω κολῶνα καὶ σκάβει. Κι' ἀφοῦ πῆγε καμπόσο κάτω, ξεχώνει ἕνα χαλινάρι, τὸ βουτάει στὴ θάλασσα, καὶ ξάφνου βγαίνει ἕνα ἄλογο καὶ τοῦ λέει' κουμαντάριζέ με ἀφέντη! Κι' εὐθύς, καβαλλικεύουνε κι' οἱ δυό, κι' ὥσπου νὰ κλείσουν καὶ ν' ἀνοίξουν τὰ μάτια τους, περνοῦν γιὰ τὴ χώρα τῆς ὄμορφης. Κι' ὅταν βγαίνουν ἔξω, γίνεται πάλι ἕνα χαλινάρι τὸ ἄλογο, κι' ἀφοῦ τὸ φυλάξανε κάπου, περνᾶνε μέσα στὴ χώρα.

Πέρασαν μέρες, καὶ κανένας δὲ γύριζε νὰ τοὺς δῆ. Καὶ μιὰ βραδιά, γυρίζει καὶ τοῦ λέει: Καὶ τώρα τί κάνουμε ἀδερφέ; Καὶ τὸ βασιλόπουλο μισοπεθαμένο τοῦ λέει: Μήτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἐγώ, ἀδερφέ μου, τοῦ ξαναλέει, ἐσχεδίασα νὰ κάνουμε μιὰ τέχνη, κι' ἄκουσέ την νὰ δῆς ἂν σουρχεται καὶ σένα' λέω νὰ πάρουμε ἕνα καλὸ μάστορη στὸ σπιτάκι μας, καὶ νὰ μᾶς φτειάξη ἕνα ἄλογο, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μπαίνη ἄνθρωπος μέσα' καὶ νὰ τὸ κάνη μὲ βίδες καὶ μηχανές, ποὺ νὰ κάνη ὅλα τὰ βήματα, κι' ἀφοῦ τὸ χρυσώσουμε καλὰ καλὰ ἀπ' ἔξω, κι' ἀφοῦ τοῦ βάλουμε διαμάντια κι' ἄλλα ἀτίμητα πετράδια γιὰ νὰ λαμποκοπάη, κι' ἀφοῦ τοῦ κάνουμε καὶ μιὰ βελουδένια σέλλα μὲ μαλαματένιες φοῦντες καὶ μ' ἕνα μαλαματένιο χαλινάρι, — ἄς το νὰ πάη, μονάχα μιλιὰ ποὺ δὲ βάχη' κι' ἂν δώση ὁ Θεὸς καὶ τὰ καταφέρουμε, τότες πάει καλὰ ἡ δουλειά μας, ἢ δ' ἄλλως θὰ χάσουμε καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια.

Τὸ βασιλόπουλο, ποὺ ὅ,τι κι' ἂν τοὔλεγες ἔλεγε πάντα «καλά», τότες τοῦ λέει δυὸ φορὲς καλά, καὶ φωνάζουνε ἕνα καλὸ μάστορη, κι' ἀφοῦ τὸν ἀκριβοπληρώσανε, τοὺς φτειάχνει ὁ καλός σου ἕν ἀλογάκι, ποὺ, καθὼς τοῦ εἶχαν βάλει κι' ὅλα τὰ στολίδια του, δὲν μποροῦσες, σὰν τὄβλεπες, νὰ μὴ φωνάξης ἀπὸ χαρὰ «Θεέ μου, δός μου δυὸ ἄλλα μάτια νὰ τὸ κυττάζω!»

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρά μου, λυπήσου με...

(Ἀκολουθεῖ)

Γιά νά μαθαίνετε

Τρίγωνον

* * * * * 1η σειρά: Μία τῶν
* * * * Δωδεκανήσων, 2α
* * * σειρά: Καυγᾶς
* * (καθ.), 3η σειρά:
* Ὄργανον αἰσθήσεως, 4η σειρά: Ὁ ὁποῖος, 5η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα περιφήμου μαθηματικοῦ τῆς Ἀρχαιότητος.

1) Μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, 2) Ἀποτελεῖται κάθε σῶμα, 3) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 4) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, 5) Οἰκιακὸν ζῷον, 6) Ὑπομονητικὸν ζῷον, 7) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, 8) Ὄρος τῆς Γραφῆς, 9) Νῆσος τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.

ΠΑΝ. ΚΟΚΚΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Μασσαλία, 2 Δούναβις, 3 Λαύρα, 4 ἐμ—ἀκοή, 5 ἕνα—οἱ, 6 βόα—ναῦτα, 7 οὐρά—ῆς, 8 στόλος, 9 ὥστε—ναῷ. Καθέτως: 1 λέμβος, 2 Ἀδάμ—οὕτω, 3 σοῦ—ἔαρος, 4 Σῦρον—ἄλτ, 5 ἀνά—ἄν—Ο.Ε., 6 λά—αἱς, 7 Ἰβύκου, 8 αἱ—Οἴτη, 9 στή—ἀστῷ.

Τρίγωνον: Πατρίς, Ἀξιός, τιμή, ροή, ἴς, Σ.

Βέλος: Ὁριζοντίως: Σανός, Σῦρος, Πάρος, Σῖτος, Ἆθλος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: Σοφία.

Λαβύρινθος (τὸ σταυρόλεξο): Ὁριζοντίως: 1 Κ, 2 πᾶς, 3 δόλος, 4 Κανάρης, 5 νόσος, 6 σός, 7 Σ. Καθέτως: 1 Κ, 2 Δάν, 3 πόνος, 4 κάλαθος, 5 σορός, 6 σής, 7 Σ.

Ἀκροστιχίς: Χαρτοὺμ (Χῖος, Ἀτλαντικός, Ρῶμος, Τῖτος, Ὅμηρος, Ὑμηττός, Μύκονος).

Κρυπτογραφικόν: Ἰσοκράτης, Ἀττική, Ἀρσάκης, Ἠσαΐας, Ὄσσα, Κορσική, Οἴτη, Ἴσα.

Κλῖμαξ: Ἀνά, Ἄρτα, Ἀθηνᾶ, Αἴγινα, Αἰτωλία, ἀνατομία, Ἀβησσυνία.

Μαγικὴ εἰκών: Κανέλα (ΕΚΑΝΕ ΛΑθος).

Στοιχειόγριφος: Τῆνος—Ρῆνος.

Δικτυωτόν: Καλάμαι, ἄρματος, Σίκινος, ἄγραφος, Λαρίσης, στρατός, ρεβύθια, στρέμμα, Ἀλβανία, Πολωνία, Ἰάπωνες, Σενέκας. Διαγωνίως: Αἷμα, Σέριφος, Σαλαμίς, Κέα.

Παροράματα: 2 τὰ νύχια, 3 τοῦ θηρίου, τὰ πόδια.

Τὸ ἐλλιποσύμφωνον τοῦ 5ου φύλλου: «Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου».

Δικτυωτὸν

1	Κ	Α	Μ	Π	Α	Ν	Α
2	Λ	Α	Μ	Π	Α	Δ	Α
3	Ε	Λ	Π	Ι	Κ	Η	Σ
4	Π	Ρ	Ι	Α	Μ	Ο	Σ
5	Τ	Α	Ρ	Α	Μ	Α	Σ
6	Η					Π	
7	Σ		Κ	Α	Α	Λ	Ι

Ὁριζοντίως:

1) Μᾶς καλεῖ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία.

2) Τὴν ἀνάβουμε στὴν ἐκκλησία.

3) Κάτοικος Εὐρωπαϊκοῦ κράτους (θηλ.).

4) Βασιλεὺς τῆς Τροίας.

5) Τρώγεται κυρίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν νηστειῶν.

6) Εἶμαι ὁδηγός, προπορεύομαι (καθαρ.).

7) Ὑπόδημα τῶν ἀρχαίων, ποὺ φοριέται σπανίως καὶ στὴν ἐποχή μας (δημ.).

Διαγωνίως:

Α—Β: Ἐκεῖνος ποὺ ἀρπάζει τὰ ξένα πράγματα.

Α—Γ: Πόλις τῆς νοτίου Ἑλλάδος.

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Τονόγριφος

Ἐγὼ τοῦ σκουληκιοῦ πολύ-
[τιμη δουλειὰ
πιὸ λατρεμένο ὄνομα θὰ
[γίνω βρὲ παιδιὰ
ἕνα σῖγμα στὴν οὐρά μου
[ὅταν δέσετε
καὶ τὸν τόνο εἰς τὴν λή-
[γουσα ἂν θέσετε.

ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Ἀστὴρ

*   *   *
* * *
* * *
* * * Α * * *
* * *
* * *
*   *   *

Ὁριζοντίως: Περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου, Καθέτως: Θυγάτηρ τοῦ Μίνωνος, Διαγωνίως: Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος θὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του μὲ χρυσᾶ γράμματα καὶ μοιάζει μὲ τὴν γαρίδα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερός της.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Τὸ μικρό σας ἀδελφάκι ἀρχίζει νὰ περπατῇ, ἀλλὰ τὰ οἰκονομικὰ μέσα τοῦ πατέρα δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀγοράσῃ τὸ εἰδικὸ διαμερισματάκι, μὲ κάγκελλα γύρω-γύρω, γιὰ νὰ κάνῃ μὲ ἀσφάλεια μέσα σ' αὐτὸ ὁ μπεμπὲς τὰ πρῶτα του βήματα. Ἡ λύσις εἶναι ἁπλῆ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Παίρνετε ἕνα τραπέζι ποὺ δὲν εἶναι ἀπολύτως χρήσιμο στὸ σπίτι, τὸ ἀναποδογυρίζετε, τεντώνετε γύρω-γύρω ἕνα κατάλληλο χοντρο πανί, ἕνα κιλίμι κλπ., ποὺ τὸ στερεώνετε μὲ καρφιὰ πλατοκέφαλα στὰ τέσσερα πόδια (στὸ ὕψος τοῦ λαιμοῦ τοῦ μικροῦ, γιὰ νὰ μ[π]ορῇ ὁ μπεμπὲς νὰ στηρίζεται μὲ τὰ χέρια του) καὶ τὸ ἔπιπλο ποὺ χρειάζεσθε εἶναι ἕτοιμο!...

Τὰ γυάλινα πώματα ποὺ ὑπάρχουν ἀντὶ τῶν κοινῶν φελλῶν σὲ μερικὰ μπουκαλια, κλείνουν τόσο στεγανά, ποὺ ἔπειτα εἶναι δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατον, νὰ τὰ βγάλουμε. Στὴν περίπτωσι αὐτὴν φτειάχνουμε ἕνα εἶδος ξύλινου «κλειδιοῦ», ἂν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, ἀνοίγουμε δηλαδὴ σ' ἕνα κομμάτι ξύλο μιὰ σχισμὴ μέσα στὴν ὁποία ἐφαρμόζουμε τὸ γυάλινο πῶμα. Γυρίζουμε ἔπειτα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ «κλειδί», τὸ πῶμα ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ ἐπίσης... καὶ ἡ δουλειά μας ἔγινε.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ βοηθήσετε τὴ μητέρα σας στὸ νοικοκυριό της. Θὰ δῆτε κάποια φορὰ ὅτι τὸ σχοινὶ εἰς τὸ ὁποῖο κρεμᾷ τὰ χαλιὰ λ. χ. ποὺ θέλει νὰ τινάξῃ, κάνει τόση κοιλιά, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐργασθῇ ὅπως πρέπει. Ἕνα κομμάτι ἴσιου καὶ λεπτοῦ ξύλου, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν κατάστασι. Τὸ ξύλο αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχῃ μάκρος ὅσο εἶναι τὰ φάρδος τοῦ χαλιοῦ. Παίρνετε λοιπὸν τὸ σχοινί, τὸ γυρίζετε γύρω ἀπ' τὸ ξύλο, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, κι' ἔπειτα στερεώνετε τὶς δύο ἄκρες του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ κι' ἡ παραμικρὴ καμπύλη, τὸ χαλὶ θὰ πέφτῃ ὡραῖα καὶ ἡ μητέρα θὰ ἐργασθῇ μὲ ἄνεσι.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΔΕ ΘΑ ΚΡΥΩΝΕ...

— Θὰ κολυμπήσῃ ἔτσι ντυμένος;

— Βέβαια, τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ νερὸ εἶναι πολὺ κρύο καὶ ἔλαβε τὰ μέτρα του!...

Παιδικὸν πνεῦμα

Ἡ δασκάλισσα: Ποιὰ δόντια, Φιφίκα, βγάζει ὁ ἄνθρωπος τελευταια;

Ἡ Φιφίκα (θριαμβευτικῶς:) Τὰ ψεύτικα κυρία!

* * *

Ὁ γιατρὸς στὸν Γιωργάκη, ποὺ εἶναι ἄρρωστος:

— Σοῦ ἔρχονται συχνὰ οἱ πόνοι;

— Κάθε πέντε λεπτά.

— Καὶ διαρκοῦν πολύ;

— Ὣς μισὴ ὥρα.

* * *

Γιατὶ ὑπάρχουν μαῦρα καὶ ἄσπρα σταφύλια;

Ἡ μικρὴ Φωφὼ τὸ ἐξηγεῖ ἔτσι:

— Ὅσα σταφύλια εἶναι στὸν ἥλιο μαυρίζουν. Ὅσα εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα μένουν ἄσπρα.

* * *

— Γιάννη, ἂν σοῦ ἔδινα χίλιες δραχμές, τί θὰ τὶς ἔκανες;

— Θὰ τὶς μετροῦσα, νὰ ἔβλεπα ἂν ἦσαν σωστές.

Μικρὸ λάθος

Ἕνας κύριος πέφτει ἀπὸ ἕνα ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ πετᾷ σὲ ὕψος 2.000 μέτρων. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πτώσεως του διαπιστώνει:

— Ὁ καμαρότος εἶχε δίκηο. Αὐτὴ ἡ πόρτα ποὺ ἄνοιξα δὲν ἦταν ἡ πόρτα τῆς καμπίνας μου!..

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἔβλεπαν καὶ ἄκουαν!

Ὁ τυφλός: Εἶχα νὰ σὲ δῶ τόσον καιρό! Τί ἔγινες;
Ὁ κουφός: Κάθομαι σπίτι τὰ βράδια καὶ ἀκούω ραδιόφωνο... γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

Περὶ εὐγενείας

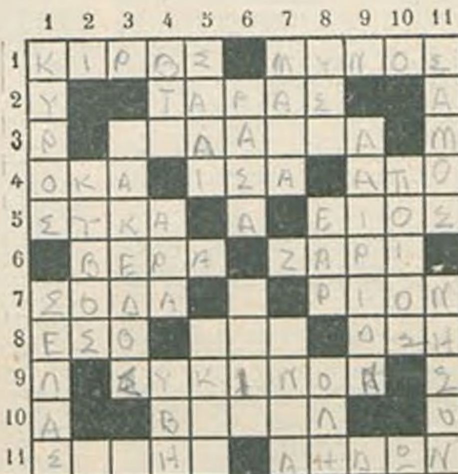
Κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς γεύματος ἡ οἰκοδέσποινα προσφέρει στὸν διπλανό της μιὰν πιατέλα γεμάτη ψάρια μὲ μαγιονέζα, γιὰ νὰ σερβιρισθῇ. Αὐτὸς τῆς λέει μὲ εὐγένειαν:
—Ὕστερα ἀπὸ σᾶς.
Καὶ βλέποντας ὅτι ἡ κυρία παίρνει πολὺ φαγητὸ στὸ πιάτο της προσθέτει μὲ ὑποχρεωτικὸ χαμόγελο:
—Ἐὰν περισσέψῃ βεβαίως!

Ὁ τρελλὸς

Ἕνας τρελλὸς θέλει νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴ φυλακή του. Δένει τὰ σεντόνια του τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, τὰ στερεώνει στὸ παράθυρο καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ.
Γιὰ μιὰ στιγμὴ κοιτάζει κάτω καὶ φωνάζει:
Ἄ, δὲν γίνεται τίποτα! Τὸ σχοινὶ εἶναι πολὺ μακρύ. Κι' ἀρχίζει πάλι ν' ἀνεβαίνῃ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:
1) Προϊὸν μελισσοκομίας — Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
2) Ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλις τῆς Ν. Ἰταλίας.
3) Πόλις τῆς Εὐρώπης.
4) Μέτρον βάρους — Ὁμοία εἰς ἔκτασιν — Πρόθεσις.
5) Φρέσκα εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα φροῦτα, ἀλλὰ τρώγονται καὶ ξερὰ τὸν χειμῶνα—Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις.
6) Εἶδος δακτυλιδιοῦ — Μὲ αὐτὰ παίζουν τάβλι (ἑνικός).
7) Χωνευτικὸ — Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου.
8) Μέσα — ἄπαν (δημ.)— Ποσοτικὴ ἀντωνυμία (θηλ.).
9) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου (αἰτ.).
10) Τμῆμα, μέρος (ἐπὶ φαρμάκων ὡς καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τμηματικῆς πληρωμῆς ἑνὸς λογαριασμοῦ).
11) Ἐντόσθιον—Πουλὶ μὲ ὡραῖο κελάδημα.

Καθέτως:
1) Βασιλεὺς τῶν Περσῶν — Οὐράνιον φαινόμενον τῶν βορείων κλιμάτων.
2) Γεωμετρικὸν σῶμα.
3) Κάτοικος περιφερείας τῆς Ἑλλάδος.
4) Σύνδεσμος — Συμπερασματικὸν — Βουνὸ τῆς Κρήτης.
5) Ἐσάρπα (δημ.) — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία (αἰτ.).
6) Τὰ ἐνδύματα τῶν Ἱερέων — Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
7) Ἡρωϊκὴ περιφέρεια τῆς Ν. Ἑλλάδος — Σύνορα.
8) Τὸ κρατοῦν οἱ βοηθοὶ τοῦ ψάλτου, ὅταν αὐτὸς ψάλλῃ — Ἐποχὴ τοῦ ἔτους — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία.
9) Στοιχεῖον τῆς χημείας.
10) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.
11) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου — Εἶναι ἡ προηγουμένη (αἰτ.), ὅπως καὶ ἡ Κρήτη, ἡ Κέρκυρα, ἡ Σαντορίνη κλπ.

ΗΛ. Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

Διπλοστιχὶς

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν εἰς τὸν ὁποῖον διεκρίθη ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, τὰ δὲ δεύτερα Κράτος τῆς Ἀσίας.

1) Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς, 2) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 3) Πρόθεσις, 4) Προφήτης τῆς Βίβλου, 5) Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 6 Ἅγιος προστάτης τῶν ναυτικῶν, 7) Ἀδελφὸς τοῦ Μωυσέως.

Η. Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

Κρυπτογραφικὸν

12345678	= Ναύαρχος
8363128	= Νῆσος
83148	= Νῆσος
248	= Νῆσος
146342	= Πόλις
63123	= Πόλις
32148	= Ὄρος
3438	= Νοστιμίζει τὸ φαγητόν.

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αἴνιγμα

Ζῆ χρόνια μόνο ἑκατὸ
μὰ μούρχεται στὰ χείλια
ἕνα συνώνυμον αὐτοῦ
ὅπου θὰ ζήσῃ χίλια.

ΣΕΜΕΛΗ ΑΥΔΗ

Ὁ καιρὸς καὶ τὰ ἀεροπλάνα

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον ποὺ ἔχει ἡ πρόγνωσις τοῦ καιροῦ διὰ τὰς ἀεροπορικὰς πτήσεις καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς ἐναντίον ὡρισμένων στόχων.

Καθημερινῶς διαβάζομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι «ὁ καιρὸς ἠμπόδισε τὰς ἀεροπορικὰς ἐπιδρομὰς» ἢ ὅτι «ἡ κακοκαιρία συνετέλεσεν ὥστε νὰ μὴ ἐνεργηθοῦν ἀεροπορικαὶ πτήσεις εἰς εὐρεῖαν κλίμακα» καὶ μᾶς ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι σπουδαῖος παράγων εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀπὸ ἀέρος στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Δι' αὐτὸ θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ εἴπωμεν ὀλίγα διὰ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας», οἱ ὁποῖοι μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν διὰ τὸν ἀναληφθέντα ὑπὸ τῆς Πατρίδος μας ἀγῶνα προσφέρουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἑαυτόν τους εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς.

Κάθε Κράτος ἔχει ἰδίαν Μετεωρολογικὴν Ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία ἔχει διασπείρει εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν διαφόρους Σταθμοὺς ἐφωδιασμένους μὲ πολυάριθμα μετεωρολογικὰ ὄργανα πρὸς παρακολούθησιν τῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως τοῦ καιροῦ. Οἱ σταθμοὶ αὐτοὶ στέλλουν τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν, εἰς τὰς 8 π. μ., 2 μ. μ. καὶ 8 μ. μ. (καὶ ἐκτάκτως περισσοτέρας φορὰς) τηλεγραφήματα συνθηματικὰ τὰ ὁποῖα περιγράφουν τοὺς ἐπικρατοῦντας ἀτμοσφαιρικοὺς ὅρους εἰς τοὺς τόπους παρατηρήσεων. Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία καταστρώνει τὰ μετεωρολογικὰ στοιχεῖα ἀπάνω εἰς τὸν χάρτην καὶ κατόπιν χαράσσονται ἐπάνω εἰς αὐτὸν διάφοροι καμπύλαι ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν πρόγνωσιν τοῦ καιροῦ, δι' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν. Διὰ νὰ εἶναι ὁ χάρτης καιροῦ πλήρης, πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ Ὑπηρεσία τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ καὶ εἰς διάφορα ἄλλα σημεῖα (σταθμοὶ) ποὺ εὑρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ Κράτος.

Καὶ ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης τὰ Κράτη ἀνταλλάσσουν μεταξύ των τὰ μετεωρολογικὰ δελτία. Ἐν καιρῷ ὅμως πολέμου, καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν μυστικὰ τοῦ Κράτους καὶ κατ' οὐδένα λόγον μεταδίδονται εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἔτσι, ἡ Μετεωρολογικὴ Ὑπηρεσία, στηριζομένη εἰς τὰς παρατηρήσεις τὰς ἰδικάς της, τῶν συμμάχων αὐτῆς Κρατῶν, ὅπως καὶ μερικῶν ἐκ τῶν οὐδετέρων, συντάσσει τὸ δελτίον προγνώσεως τοῦ καιροῦ, τὸ ὁποῖον θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχηγείου ποὺ ἐνεργεῖ κάθε ἐπιχείρησιν κατὰ ξηράν, ἀέρα καὶ θάλασσαν. Ἡ πρόγνωσις λοιπὸν βοηθεῖ κυρίως τὴν ἀεροπορίαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀεροπορικῶν πτήσεων, εἴτε διὰ σκοποὺς ἀνιχνευτικούς, εἴτε καὶ δι' ἐκτέλεσιν ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Διότι ὁ πιλότος, ὅταν ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν βάσιν του, πρέπει νὰ γνωρίζῃ τί καιρὸν θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν πορείαν του, τί ἀνέμους θὰ ἔχῃ, τί νέφη, τί ὁμίχλην θὰ εὕρῃ κλπ. διὰ νὰ κανονίσῃ ἀναλόγως τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον νὰ πετάξῃ, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπίθεσίν του ἢ καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἀμυνθῇ κατὰ τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ. Ὁ ἀεροπόρος πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ἂν εἰς τὰ μέρη ποὺ πρόκειται νὰ δράσῃ ὑπάρχει κατωτέρα ὁμίχλη, ἡ ὁποία θὰ τὸν ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν δρᾶσιν του ἢ ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὴν πτῆσιν πρέπει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ ραδιογράφημα ποὺ θὰ λάβῃ ἂν καὶ ἡ βάσις του εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν προσγείωσίν του. Ἂν πνέουν ἰσχυροὶ ἄνεμοι ἢ καλύπτῃ τὴν βάσιν του ὁμίχλη, τὸ Κέντρον, βοηθούμενον ἀπὸ τὴν Μετεωρολογικὴν Ὑπηρεσίαν, θὰ κανονίσῃ εἰς ποῖον ἀεροδρόμιον πρέπει νὰ προσγειωθῇ.

Ἡ πιστὴ καὶ εἰλικρινὴς ἐκτέλεσις τῶν παρατηρήσεων ἐκ μέρους τῶν παρατηρητῶν, ἡ ταχεῖα διαβίβασις τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν εἰς τὸ Κέντρον, ἡ προσεκτικὴ σύνταξις τοῦ χάρτου καιροῦ καὶ ἡ ἀκριβὴς καὶ λεπτομερὴς κατὰ τὸ δυνατὸν ἔκδοσις τοῦ δελτίου προγνώσεως τοῦ καιροῦ, ἀποτελοῦν προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι συντελοῦν ἐξαιρετικὰ εἰς τὴν πραγματικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον τὰ κράτη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρήνης διοργανώνουν τὴν Μετεωρολογικὴν Ὑπηρεσίαν των οὕτως ὥστε αὐτὴ ἐν καιρῷ πολέμου νὰ προσφέρῃ πραγματικὰς καὶ οὐσιαστικὰς ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

Τὸ ἐθνικὸν κράτος μας, ὅπως εἰς ὅλας του τὰς ἐκδηλώσεις ἔδειξε μίαν νοικοκυρεμένην καὶ προνοητικὴν πολιτικὴν ἀπὸ ἐτῶν, ἔτσι καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ προπαρεσκεύασε κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ πράγματα, ὥστε νὰ ἔχωμεν πλήρως διωργανωμένην Μετεωρολογικὴν Ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν αὐτὴν προσφέρει σιωπηρῶς μέν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον πολὺ θετικόν, τὴν συμβολήν της ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ συντριβῇ καὶ ἐξαφανισθῇ ὁλόκληρος ἡ δύναμις αὐτοῦ.

Ἡ συμβολὴ ὅμως τῆς Μετεωρολογίας εἰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ἐκδηλοῦται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, περὶ αὐτοῦ δὲ θὰ εἴπωμεν εἰς προσεχὲς φύλλον τῆς «Νεολαίας».

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟ-

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Αἱ σημεριναὶ εἰδήσεις ἐκ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ μετώπου εἶναι ἰδιαιτέρως ἱκανοποιητικαὶ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν Ἑλληνικῶν στρατιωτικῶν κινήσεων.

Αἱ μέχρι τοῦδε καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων στρατηγικαὶ θέσεις κρατοῦνται καλῶς καὶ ἐνισχύονται.

Εἰς τὸ κεντρικὸν μέτωπον (τῆς Πίνδου) οἱ Ἰταλοὶ ἀπεκόπησαν καὶ συνελήφθησαν πλεῖστοι αἰχμάλωτοι, εἰς χεῖρας μας περιῆλθεν ἄφθονον καὶ παντοειδὲς ὑλικόν.

Μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς 3 Νοεμβρίου, οἱ αἰχμάλωτοι ἀνήρχοντο εἰς 10 ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, 138 κατωτέρους καὶ 1166 ὁπλίτας.

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ὑπ' ἀριθ. 12 τὸ ἐκδοθὲν τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου ἀγὼν Πυροβολικοῦ.

» Εἰς τὸ μέτωπον τῆς ΗΠΕΙΡΟΥ τοπικαὶ ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τῶν ἡμετέρων θέσεων ἀπεκρούσθησαν.

» Τὴν νύκτα τῆς 5ης πρὸς 6ην τρέχοντος μηνὸς ἡμέτερον ἀπόσπασμα Πεζικοῦ καὶ Μηχανικοῦ κατέστρεψε διὰ τολμηρᾶς ἐνεργείας τὰ 9 ἅρματα μάχης ἅτινα εἶχον ἀκινητοποιηθῆ τὴν 3ην Νοεμβρίου πρὸ τοῦ ἐν Ἠπείρῳ ἡμετέρου μετώπου λόγῳ τῆς ἐπιτυχοῦς βολῆς τοῦ ἡμετέρου Πυροβολικοῦ καὶ τῶν ἀντιαρματικῶν ὅπλων.

» Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τὴν Κέρκυραν ὡς καὶ τινας κωμοπόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ὑπάρχουν νεκροὶ τινες καὶ τραυματίαι. Οὐδεμία βλάβη ἐπῆλθεν εἰς στρατιωτικὰς ἐγκαταστάσεις.

» Κατερρίφθη ἐχθρικὸν βομβαρδιστικὸν ἀεροπλάνον εἰς τὸ μέτωπον ἐκ τῆς βολῆς τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ Πυροβολικοῦ μας».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ ἀπὸ ἀέρος ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ὑπῆρξεν ὅπως καὶ τὰς προηγουμένας ἄνανδρος καὶ δολοφονικὴ ἐκδηλωθεῖσα κατὰ ἀθώων γυναικοπαίδων καὶ γενικὰ μὴ στρατιωτικῶν στόχων. Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἀναφερόμενον εἰς τὰς χθεσινὰς ἐπιδρομάς, γράφει:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας χωρία τινά, κωμοπόλεις, ἐξοχικὰς περιοχὰς καὶ ποιμενικὰς ἐγκαταστάσεις. Ζημίαι καὶ θύματα ἐλάχιστα.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ἡ κατάστασις εἰς τὸ μέτωπον εἶναι ἐκτάκτως ἱκανοποιητικὴ διὰ τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, αἱ δὲ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐξελίσσονται μὲ συνεχεῖς ἐπιτυχίας τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεών μας.

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν τρία ἑλληνικὰ τάγματα ἐπετέθησαν ἐναντίον ὑπερτέρων ἐχθρικῶν δυνάμεων καὶ συνῆψαν μάχην κατὰ τὴν ὁποίαν τὰς ἀνέτρεψαν.

Ὁ ἐχθρὸς φεύγων ἀτάκτως ἐγκατέλειψεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης 70 νεκροὺς καὶ πολλοὺς τραυματίας.

Συνελήφθησαν ἐπίσης πολλοὶ Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας πολλὰ λάφυρα μεταξὺ τῶν ὁποίων 2 πυροβόλα τῶν 75, ἕτερα δύο τῶν 65, τρεῖς ὅλμοι, 25 βαρέα πολυβόλα καὶ 18 ἐλαφρά. Ἐπίσης τηλέφωνα ἐκστρατείας καὶ ὄργανα ὀπτικῆς συνεννοήσεως καὶ παντοειδὲς ἄλλο πολεμικὸν ὑλικόν.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ ἐκδοθὲν χθὲς τὴν νύκτα ὑπ' ἀριθ. 13 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀραιὸς ἀγὼν Πυροβολικοῦ.

»Κατὰ τὰς διαφόρους τοπικὰς ἐπιχειρήσεις αἵτινες ἔλαβον χώραν χθὲς καὶ σήμερον εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μετώπου παρὰ τῶν ἡμετέρων τμημάτων συνελήφθησαν περὶ τοὺς 150 αἰχμάλωτοι, ὧν 4 ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας 5 ὅλμοι, 7 πολυβόλα καὶ λοιπὰ ὑλικά.

»Ἡ δρᾶσις τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἀσήμαντος. Ἐβομβαρδίσθη παρὰ ταύτης ἓν χωρίον.

»Ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον κατερρίφθη παρ' ἡμετέρων ἀντιαεροπορικῶν μέσων».

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀπὸ ἀέρος ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ ὑπῆρξε λίαν ἀσθενὴς ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἀνακοινωθέντος. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας οὐδεμία ἐγένετο ἀπὸ ἀέρος ἐπίθεσις.

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀγγλικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων εὑρίσκοντο ἐν δράσει τὰς τελευταίας ἡμέρας. Τὸ σημαντικώτερον ἀεροδρόμιον ἐν Ἀλβανίᾳ, εἰς Αὐλῶνα, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀδριατικῆς, ὑπέστη δύο φορὰς ἐπίθεσιν. Σημαντικαὶ ζημίαι ἐπροξενήθησαν εἰς τὰ ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ προσγειωμένα ἀεροπλάνα, εἰς τὸ γήπεδον καὶ τὰ κτίρια τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας ἐφονεύθησαν ἢ ἐτραυματίσθησαν.

Ἐπιτυχῶς ἐβομβαρδίσθησαν ἐπίσης ἀτμόπλοια, εὑρισκόμενα εἰς τὸν λιμένα Αὐλῶνος. Ἓν ἀγγλικὸν βομβαρδιστικὸν ἔρριψε βόμβαν ἡ ὁποία ἔπληξε καιρίως ἓν ἀτμόπλοιον, ἐνῷ διάφορα βλήματα ἔπεσαν πλησίον ἄλλων ἀτμοπλοίων. Πυρκαϊὰ ἐξερράγη κατόπιν εἰς τὸν λιμένα. Δύο ἐχθρικὰ μαχητικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν. Τὸ ἓν ἔφερε τὰ διακριτικὰ «Σ. Ρ. 42» καὶ τὸ ἕτερον ἦτο τύπου «Μπρέντα 45». Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης ὁ ἀγγλικὸς σχηματισμὸς ἐπετέθη ἐναντίον ἀρκετῶν ἐχθρικῶν ὑδροπλάνων, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνα τουλάχιστον ὑπέστη βλάβας.

Τὰ ἀεροπλάνα τῆς ἑλληνικῆς ἀεροπορίας εὑρίσκονται ἐν διαρκεῖ δράσει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν. Κατὰ τὰς ἕνδεκα ἡμέρας τοῦ πολέμου οἱ Ἕλληνες ἀεροπόροι καὶ τὰ ἀντιαροπορικὰ πυροβόλα κατέρριψαν ἕνδεκα ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα, τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν ἐκ τῶν νεωτάτου τύπου ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν μακρᾶς ἀκτῖνος δράσεως «Κὰντ 1007», τὰ ὁποῖα εἶναι τρικινητήρια καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ νὰ βομβαρδίσουν τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων καὶ χωρίων. Εἷς πυροβολητής, χειριζόμενος ἀντιαρεπορικὸν πυροβόλον εἰς τὴν περιοχὴν Θεσσαλονίκης, κατέρριψε δύο ἐχθρικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, οὐδεμία ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις τοῦ ἐχθροῦ ἐσημειώθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 14 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τοπικὴ ἐχθρικὴ ἐπίθεσις εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ μετώπου ὑποστηριζομένη ὑπὸ πυροβολικοῦ ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.

»Ἕτεραι τινὲς κατὰ τόπους γενόμεναι συγκρούσεις ἀπέβησαν ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ ἐχθροῦ ἀφήσαντος εἰς χεῖρας μας ὀγδοήκοντα αἰχμαλώτους.

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα αἱ κλάσεις 1925—1926 τοῦ πεδινοῦ πυροβολικοῦ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Κατόπιν θυελλώδους ἀντεπιθέσεως τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ἡ 3 Μεραρχία τῶν Ἀλπινιστῶν, ἐνισχυμένη μὲ Ἱππικόν, Βερσαλιέρους καὶ τὴν Φασιστικὴν ἐθνοφρουρὰν ἐξεμηδενίσθη κυριολεκτικῶς.

Ὁ ἐχθρὸς κατὰ τὴν ἀπεριγράπτως ἄτακτον φυγήν του παρέσυρεν καὶ τὰς ἐξ Αὐλῶνος σταλείσας ἐνισχύσεις. Χιλιάδες αἰχμαλώτων καὶ παντοειδὲς πολεμικὸν ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας μας. Ὁ ξένος καὶ ὁ ἑλληνικὸς τύπος πανηγυρίζουν διὰ τὴν πρωτοφανῆ εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρονικὰ γιγαντομαχίαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀποτελέσματα.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 15 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου διὰ πρώτην φορὰν ὁμιλεῖ ἐν ἐκτάσει περὶ τῶν εἰς τὸ μέτωπον ἐπιχειρήσεων καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«1.— Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χωρία τινὰ τῆς Κρήτης. Δὲν ὑπάρχουν ὑλικαὶ ζημίαι.

»2.— Εἰς τὸ μέτωπον τῆς ΗΠΕΙΡΟΥ πυροβολικὸν ἔβαλε λίαν ἐπιτυχῶς ἐχθρικὰς συγκεντρώσεις, αἵτινες ὑπέστησαν σοβαρὰς ζημίας καὶ διελύθησαν, ἀφήσασαι εἰς τὴν κατοχήν μας πολεμικὰ ὑλικὰ πάσης φύσεως.

»3.— Μεταξὺ 28ης Ὀκτωβρίου καὶ 10ης Νοεμβρίου εἰς τὰς ὀρεινὰς καὶ δασώδεις περιοχὰς τοῦ Σμόλικα καὶ τοῦ Γράμμου ἐπὶ τῆς βορείου Πίνδου, ἔλαβον χώραν ἐπιχειρήσεις σοβαρᾶς ἐκτάσεως καταλήξασαι εἰς πλήρη ἧτταν καὶ ἀποσύνθεσιν τῆς Μεραρχίας Ἀλπινιστῶν, μιᾶς τῶν ἐπιλέκτων Μεραρχιῶν τοῦ ἐχθροῦ, ἐνισχυμένης καὶ δι' ἱππικοῦ, Βερσαλιέρων καὶ σχηματισμῶν τῆς φασιστικῆς ἐθνοφρουρᾶς. Ἡ 3η Μεραρχία Ἀλπινιστῶν, ἀπὸ καιροῦ ἐπιστρατευμένη καὶ ἐμπειροπόλεμος, εὑρίσκετο ἀπὸ ἔτους εἰς Ἀλβανίαν καὶ ἦτο πλήρως κατατοπισμένη μὲ τὰς ἐδαφικὰς συνθήκας τοῦ θεάτρου τούτου.

»Διὰ τῆς μεγάλης ταύτης μονάδος του ὁ ἐχθρὸς ἐπεδίωξε νὰ ἐπιφέρῃ ταχὺ καὶ ἀποφασιστικὸν πλῆγμα κατὰ τῶν ἐν Ἠπείρῳ δυνάμεών μας. Ἐπεζήτησε, τουτέστι, συγκρατῶν αὐτὰς κατὰ μέτωπον δι' ἑτέρων ἰσχυρῶν δυνάμεων, ἰδία πυροβολικοῦ καὶ ἁρμάτων, ν' ἀποκόψῃ τὰς συγκοινωνίας των. Ἡ 3η Μεραρχία Ἀλπινιστῶν, ἐνεργοῦσα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς δι' ὅλων αὐτῆς τῶν δυνάμεων ἐπεχείρησε νὰ διασχίσῃ τὰς προαναφερθείσας ὀρεινὰς περιοχὰς καὶ νὰ ἀχθῇ ταχύτατα εἰς τὸ Μέτσοβον ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ ἥτις συνδέει τὴν Ἤπειρον μὲ τὴν Θεσσαλίαν. Ἀρχικῶς ἡ ἐχθρικὴ αὐτὴ δύναμις συνήντησεν ἐλαφρὰς προκαλυπτικὰς δυνάμεις ἡμῶν, αἵτινες πιεσθεῖσαι ἰσχυρῶς συνεπτύχθησαν ἐπιβραδύνουσαι τὸν ἐχθρόν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισαν ταχύτατα νὰ συρρέουν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης διὰ κοπιωδεστάτων πορειῶν ἄλλαι δυνάμεις ἡμῶν ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων ἐκ τῶν προτέρων προοριζόμεναι διὰ τὸν τομέα τοῦτον ὡς καὶ ἕτεραι τοιαῦται ἐγκαίρως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην προσανατολισθεῖσαι. Ἀνελήφθη οὕτως ἐκ μέρους μας σφοδρὰ ἀντεπίθεσις ἥτις διεξήχθη μετὰ πείσματος ὑπὸ σκληρὰς ἐδαφικὰς καὶ καιρικὰς συνθήκας καὶ δυσχερεστάτας τοιαύτας ἀνεφοδιασμοῦ καὶ ἀναχορηγίας. Μετὰ σκληρὸν ἀγῶνα αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις ἀνετράπησαν καὶ σπεύδουσαι νὰ διαφύγωσι τὴν πλήρη κύκλωσιν, ὑπεχώρησαν ἐν διαλύσει καταδιωκόμεναι κατὰ πόδας. Παρέσυρον εἰς φυγὴν καὶ τὰς ἀποσταλείσας πρὸς ἐνίσχυσίν των ἐχθρικὰς δυνάμεις αἵτινες ἄρτι ἀποβιβασθεῖσαι εἰς Αὐλῶνα μετεφέρ-

θησαν ἐσπευσμένως δι' αὐτοκινήτων πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑποχωρουσῶν.

»Αἱ ἀπώλειαι τοῦ ἐχθροῦ εἰς νεκροὺς καὶ τραυματίας ὑπῆρξαν βαρεῖαι. Πολυπληθεῖς αἰχμάλωτοι καὶ παντοειδὲς ὑλικὸν μὴ καταμετρηθὲν εἰσέτι ἔπεσαν εἰς χεῖρας μας. Ἐχθρὸς προέβη εἰς λεηλασίας τῶν χωρίων εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰσέλθει, τινὰ τῶν ὁποίων παρουσιάζουν θέαμα ἀληθοῦς καταστροφῆς».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας, ὁ ἐχθρὸς ἐβομβάρδισε δύο χωρία τῆς Κρήτης ἄνευ ζημιῶν διὰ τοὺς ἡμετέρους.

Ἡ ἀεροπορία μας εἰς τὸ μέτωπον ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς κατὰ ξηρὰν δυνάμεις κατήγαγε περιφανεῖς νίκας.

ΤΡΙΤΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ὁ νέος Ἀρχιστράτηγος τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἰταλικῶν δυνάμεων Οὐβάλδος Σοντοῦ, διέταξε τὴν σύμπτυξιν τῶν ἰταλικῶν γραμμῶν εἰς ὅλον το μέτωπον τῆς Ἠπείρου.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ χαράδραι τῆς Πίνδου εἶναι κατεσπαρμέναι μὲ ὅπλα, πολυβόλα, παντοειδὲς πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ ἑκατοντάδας νεκρῶν καὶ τραυματιῶν.

Ἡ δῆθεν σύμπτυξις τῶν ἰταλικῶν δυνάμεων εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι παρὰ ἄτακτος ὑποχώρησις τῶν «Κενταύρων» καὶ τῶν Βερσαλιέρων.

Τὰ ἑλληνκὰ στρατεύματα ἐκκαθαρίζουν καὶ ὀργανώνουν τὰς καταληφθείσας θέσεις ἐπὶ τῆς Πίνδου, ἐνισχυόμενα συνεχῶς καὶ ὑπὸ νέων μονάδων.

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐσημείωσεν ἔντονον δρᾶσιν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας πλήξασα ἀνάνδρως καὶ κατὰ δολοφονικὸν τρόπον ἀμάχους πληθυσμούς. Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὸν Αὐλῶνα καὶ τὰς ἐν αὐτῷ λιμενικὰς ἐγκαταστάσεις λίαν ἐπιτυχῶς.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 16 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε πληροφορίας συνελήφθη παρὰ τῶν ἡμετέρων τμημάτων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ΠΙΝΔΟΥ χθὲς καὶ σήμερον μέγας ἀριθμὸς αἰχμαλώτων, ὧν ἀρκετοὶ ἀξιωματικοί. Ἐπίσης περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας πολὺ ὑλικὸν πάσης φύσεως.

Σήμερον ἔντονος δρᾶσις τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἐβομβαρδίσθησαν παρὰ ταύτης σημεῖα τινὰ τοῦ ἡμετέρου μετώπου ἀνεπιτυχῶς.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐβομβαρδίσθησαν παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας πόλεις καὶ χωρία. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Ὑπάρχουν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ νεκροί τινες καὶ τραυματίαι.

Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐξετέλεσεν ἀναγνωρίσεις ὑπεράνω τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους καὶ ἐβομβάρδισε τὸν Αὐλῶνα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐλλιμενισμένα πλοῖα.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ὡς ἀνωτέρω γράφομεν ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἔπληξε κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν πολλὰς πόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐσημειώθησαν αἱ κάτωθι ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας:

1) Ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς Ἰωάννινα, ἔνθα ἐβλήθη ὁ πληθυσμὸς καὶ διὰ πολυβόλων, μὲ μικρὸν ὅμως ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημιῶν.

2) Ἐβομβαρδίσθη θεσσαλικὴ κωμόπολις, ἥτις οὐδὲν στρατιωτικὸν ἐνδιαφέρον εἶχε. Ἐσημειώθησαν θύματα καὶ ζημίαι ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ.

3) Ἐβομβαρδίσθησαν κωμοπόλεις καὶ χωρία τινὰ τῆς Ἠπείρου. Εἰς ἓν ἐκ τούτων τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατελθόντα ὑπεράνω τῶν στεγῶν, ἔβαλον κατὰ τῶν κατοίκων διὰ πολυβόλων, ρίψαντα κατ' αὐτῶν καὶ χειροβομβίδας. Θύματα καὶ ζημίαι ἐλάχισται.

4) Βόμβαι ἐπίσης ἐρρίφθησαν εἰς Κέρκυραν καὶ περὶ τὸ ἄγαλμα Καποδιστρίου καὶ τὴν Ἰόνιον Βιβλιοθήκην, ἄνευ ὅμως θυμάτων καὶ ζημιῶν.

5) Ὁμοίως ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς τὸ ἀγγλικὸν νεκροταφεῖον περιφερείας Κιλκίς, ἄνευ οὐδεμιᾶς ζημίας. Τὸ βομβαρδίσαν ἀεροπλάνον διελθὸν ἄνωθι τοῦ χωρίου Κορῶνα, περὶ ὥραν 11.30, εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοτιοσλαυϊκὸν ἔδαφος.

6) Χωρία τινὰ τῆς περιοχῆς Πίνδου ἐν οἷς ἡ ΣΑΜΑΡΙΝΑ καὶ τὸ ΔΙΣΤΡΑΤΟΝ, ἐδηώθησαν κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ ὑπὸ τῶν ὑποχωρούντων Ἰταλῶν.

Αἱ ὡς ἄνω βομβαρδισθεῖσαι πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία, στεροῦνται οἱουδήποτε στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐκ τούτου συνάγεται, ὅτι ἡ δρᾶσις τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἀποσκοπεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν τρομοκράτησιν τῶν ἀμάχων πληθυσμῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ τὰ θύματα καὶ αἱ ζημίαι ἐκ τῶν χθεσινῶν ἀεροπορικῶν ἐπιδρομῶν.

Ἠθικὸν λαοῦ ἄριστον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Βρεταννικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἐνήργησαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Δυρραχίου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον λιμένα τῆς Ἀλβανίας.

Ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ κατεστράφη καθ' ὁλοκληρίαν ἀποθήκη πετρελαίου.

Εἰς τὸν Αὐλῶνα ἕτερος σχηματισμὸς Βρεταννικῶν ἀεροπλάνων ἐπετέθη ἐναντίον τῶν λιμενικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἀνετίναξε ἀποθήκην πολεμοφοδίων.

Ἐξ ἄλλου καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ μετώπου ἐσημειώθη ζωηρὰ δρᾶσις πυροβολικοῦ καὶ ἑλληνικῆς ἀεροπορίας.

Εἰς χεῖρας τοῦ στρατοῦ μας περιῆλθον 600 νέοι αἰχμάλωτοι.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 17 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαμβανομένων Ἰταλῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ΠΙΝΔΟΥ συνεχῶς αὐξάνει. Μεταξὺ τοῦ πεσόντος εἰς χεῖρας μας πολεμικοῦ ὑλικοῦ ὑπάρχουσι πυροβόλα τῶν 7.5, πολλοὶ ὅλμοι, πυροβόλα καὶ ἄλλα ὑλικά. Ἐκυριεύθησαν δύο πολεμικαὶ σημαῖαι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταλειφθέντων παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τραυματιῶν εἰς διάφορα σημεῖα ὑπερβαίνει μέχρι τοῦδε τοὺς 150. Εἰς τούτους παρέχεται πᾶσα περίθαλψις παρὰ τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων.

Τὰ ἀνακαταληφθέντα παρὰ τῶν στρατευμάτων μας χωρία εὑρέθησαν πλήρως λεηλατημένα.

Εἰς τὰς ἡμετέρας γραμμὰς ηὐτομόλησε πλήρης λόχος Ἀλβανῶν στρατιωτῶν μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του.

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χωρία τινά. Ὑπάρχουν ἐλάχιστοι τραυματίαι.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐσυνέχισε καὶ χθὲς τὴν ἀπὸ ἀέρος ἄνανδρον ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Σχετικῶς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ τὰ ἀκόλουθα:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν 12ην τρέχοντος ἐβομβαρδίσθη ὑπὸ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἓν χωρίον τῆς Ἠπείρου ἄνευ στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ὁμοίως μία κωμόπολις τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἄνευ ἀποτελέσματος.

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα συνεχίζουν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τὴν προέλασίν των.

Εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα τῆς Πίνδου τὰ στρατεύματά μας ὑπερβάντα τὴν Κόνιτσαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν φθάσει προχθές, ἔφθασαν ἤδη καὶ διέβησαν εἴς τινα σημεῖα τὰ Ἀλβανικὰ σύνορα ἀνατολικῶς τῆς Κονίτσης καὶ εἰς βάθος πολλῶν χιλιομέτρων.

Εἰς τὸν παραλιακὸν τομέα τὰ στρατεύματά μας ἀπωθοῦν κρατερῶς τὸν ἐχθρὸν πρὸς βορρᾶν.

Ἐπίσης ἐπετέθημεν ἱκανοποιητικῶς καὶ εἰς τὸν τομέα Κορυτσᾶς.

Γενικῶς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὸ μέτωπον ἔχουν ἀπὸ χθὲς τὰ στρατεύματά μας.

Ὅλος ὁ τύπος καὶ ὁ λαὸς πανηγυρίζουν τὸ νέον κατόρθωμα τῆς Ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ἡ ὁποία κατέφερε βαρὺ πλῆγμα κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ Ναυστάθμου τοῦ Τάραντος.

Σχετικῶς τὸ Ἀγγλικὸν Ὑπουργεῖον τῆς Ἀεροπορίας ἐξέδωκεν ἀνακοινωθέν, ἀγγέλλον ὅτι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐγένετο νέα βομβαρδιστικὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ἰταλικοῦ Ναυστάθμου τοῦ Τάραντος.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο οὐχὶ ὑπὸ τῆς ναυτικῆς ἀεροπορίας τῶν ἀεροπλανοφόρων «Ἤγκλ» καὶ «Ἰλλούστριους», ἀλλὰ ὑπὸ τῶν βομβαρδιστικῶν τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας. Τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν δεξαμενῶν καὶ λιμενικῶν ἐγκαταστάσεων, πρὸ παντὸς ὅμως κατὰ τῶν περιοχῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ λιμένος, ὅπου καὶ κεῖνται ἡμιβυθισμένα δύο μεγάλα θωρηκτὰ καὶ δύο καταδρομικά. Νεώτεραι λεπτομέρειαι τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων θὰ ἀνακοινωθοῦν ἀργότερον. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα ἐπανῆλθον σῶα εἰς τὰς βάσεις των.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ χθὲς τὴν ἑσπέραν ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 18 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐπὶ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Ἡμέτερα ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τὰ ἀεροδρόμια ΚΟΡΥΤΣΑΣ, καταστρέψαντα σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀεροπλάνων. Μέγα οἴκημα ἀνετινάχθη. Ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον διώξεως ἐπιτεθὲν κατὰ τῶν ἡμετέρων κατερρίφθη κατόπιν ἀερομαχίας.

Ἐπίσης ἐβλήθησαν διὰ βομβῶν ἐχθρικοὶ καταυλισμοί.

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε πόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ ἄνευ οὐδεμιᾶς στρατιωτικῆς σημασίας. Ὑπάρχουν ὀλίγοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι.

Ἐχθρικὸν ἀεροσκάφος ἀνευρέθη ἀπηνθρακωμένον εἰς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος.

Δι' ἐπιτυχοῦς ἐπιθέσεως ἡμετέρων τμημάτων εἰς τὴν περιοχὴν ΠΙΝΔΟΥ κατελάβομεν κατόπιν ἀγῶνος νέαν σειρὰν ὑψωμάτων ἐπὶ ἀλβανικοῦ ἐδάφους.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἐπίσης τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας τὸ σχετικὸν μὲ τὴν ἀπὸ ἀέρος ἐπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν 13ην τρέχοντος ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὸ Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας, μὲ ἐλάχιστα θύ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι διαμαρτυρίαν πρὸς ἁπάσας τὰς ἀνὰ τὸν κόσμον Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἄδικον καὶ ἀναίτιον ἐπίθεσιν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας κατὰ τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος καὶ διὰ τὰς ἀνηκούστους καὶ ἀντιθέους βαρβαρότητας διὰ τῶν ὁποίων κτυπᾷ τοὺς ἀμάχους χριστιανικοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμούς:

«Ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡ μικρὰ Ἑλλὰς ἀμύνεται πρὸς τὰ πλήγματα τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως μιᾶς μεγάλης δυνάμεως, τῆς Φασιστικῆς Ἰταλίας, ἐπιλαθομένης, ὅτι ἐντεῦθεν ἐξεπορεύθησαν οἱ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γεννήσαντες καὶ τὸ πρῶτον γάλα τῆς εὐσεβείας ποτίσαντες αὐτήν, καὶ κατόπιν πάλιν οἱ διαλύσαντες τὰ νέφη τοῦ μεσαιωνικοῦ σκότους καὶ ἐν τῷ ἑλληνικῷ πνεύματι καὶ τῇ ἑλληνικῇ παιδείᾳ εἰς λουτρὸν παλιγγενεσίας καὶ ἀναγεννήσεως ἀναβαπτίσαντες καὶ εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγόντες αὐτήν.

»Καὶ ἀφοῦ ἐξήντλησεν ὅλας τὰς ἀφορμάς, ὑπομιμνησκούσας τὰς προφάσεις τοῦ λύκου τοῦ Αἰσωπείου μύθου, ἵνα καταβροχθίσῃ τὸ ἀρνίον, ἀφοῦ ἐν χριστιανικῇ μεγάλῃ πανηγύρει τῆς Παναγίας ἐπίκρανε τὴν χαρὰν τῆς ἑορτῆς διὰ τοῦ τορπιλλισμοῦ τοῦ μετέχοντος τῆς πανηγύρεως ἑλληνικοῦ εὐδρόμου «Ἕλλη», ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαὸς φεύγων τὰς ἀφορμὰς τῶν θελόντων ἀφορμὰς κατέπινε τὸν ἐκ τούτου πόνον καὶ τὴν πικρίαν καὶ ἐσιώπα, ἐν τέλει, κρύψασα τὸ δολοφόνον ξίφος ὑπὸ τὸ πέπλον τῆς νυκτός, ἐπετέθη κατὰ τῆς ἡμετέρας Πατρίδος, ἵνα καταλύσῃ τὴν ἀντὶ πολλοῦ αἵματος κτηθεῖσαν καὶ φυλαχθεῖσαν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς, καθ' ἡμέραν δὲ πλήττει ἀπὸ ἀέρος ἀμάχους πληθυσμοὺς ἀνοχυρώτων πόλεων καὶ χωρίων καὶ κρημνίζει ναοὺς τοῦ Θεοῦ. Καὶ κατὰ τούτων μὲν ὡς καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀμύνεται ἡρωϊκῶς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ λαός.

»Ἀλλὰ τὴν ἄδικον καὶ ἀντίθεον ταύτην πρᾶξιν τῆς ἐπιθέσεως τῆς Φασιστικῆς Ἰταλίας καὶ τοὺς ἐμπρησμοὺς θεωρεῖ καθῆκόν της ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ καταγγείλῃ εἰς τὰς ἁπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ πέποιθεν, ὅτι ὅλαι κατὰ τὸν νόμον τῆς τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος κοινωνίας καὶ ἀλληλεγγύης θὰ ἀγανακτήσητε ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσι καὶ θὰ λογισθῆτε, ὅτι ἡ γενομένη ἐπίθεσις εἶναι ἀνατροπὴ θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καὶ τυραννὶς καὶ ὕβρις κατὰ τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Παρακαλεῖ δὲ νὰ ἀναλάβητε ζῆλον Χριστοῦ καὶ διαμαρτυρηθῆτε καὶ κινηθῆτε καὶ κινήσετε τοὺς λαοὺς ὑμῶν ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, ἵνα μάθωσι πάντες ὡς κοινὸν ἐχθρὸν νὰ νομίζωσι τὸν ἅρπαγα καὶ νὰ προΐστανται τῶν ἀδικουμένων καὶ νὰ ἀμύνωνται ὑπὲρ τῶν αἰωνίων καὶ ἀκαταλύτων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀληθειῶν, τῆς δικαιοσύνης, ἐλευθερίας, ἀληθείας καὶ ἀγάπης, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε, καὶ τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας τῆς Οἰκουμένης φρουροὺς αὐτῶν, ὡς καὶ τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ κατέστησεν.

»Εὐξώμεθα ὅση ἡμῖν δύναμις, ἵνα ὁ Κύριος παύσῃ τὰ φρυάγματα τῶν Ἐθνῶν καὶ ἀποζώσῃ τοῖς λαοῖς καὶ τῇ Οἰκουμένῃ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ».

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς δι' ἡμερησίας διαταγῆς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Κοζάνης διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ἐθνικὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε κατὰ τὰς ὥρας τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς πόλεως καὶ καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

«Ἐξαίρων τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν Συναγωνιστῶν Ε.Ο.Ν. Κοζάνης, ἐπιλέγει ἡ Διαταγή, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας ὅλης τῆς χώρας ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

Ἐπίσης ὁ Ἀρχηγὸς ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τὰ μέλη τοῦ Λόχου Ε.Ο.Ν. Μαυρονερίου, τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Κιλκίς, διότι διὰ προσωπικῆς των ἐργασίας ἀπεκόμισαν 7.000 ὀκάδες σίτου.

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες!

Ἡ ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. συσταθεῖσα «Κ.Υ.Α.Μ.», διὰ τῶν Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀλληλεγγύης Μετώπου αὐτῆς συλλέγει κατ' ἐντολήν μου τὰ πάσης φύσεως εἴδη διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας μας καὶ τὰς οἰκογενείας των. Ἐνισχύσατε, μὲ ὅ,τι ἔχετε, τὴν μεγάλην αὐτὴν πορσπάθειαν καὶ μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις.

Πρωθυπουργὸς
καὶ Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὡσαύτως ὁ Ἀρχηγὸς διὰ διαταγῆς του ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. Θεσσαλονίκης διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει κατὰ τὰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς ἃς διέρχεται ἡ Πατρὶς μας.

«Ἐξαίρων τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπιλέγει ἡ διαταγή, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ συναγωνιστρίας ὅλης τῆς Χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

Δι' ὁμοίας διαταγῆς του ὁ Ἀρχηγὸς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ε.Ο.Ν. Καβάλλας, διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει κατὰ τὰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς ἃς διέρχεται ἡ Πατρὶς μας.

Ἐπίσης ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματισμοῦ Μεγαλοχωρίου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Λαρίσης διὰ τὴν ὑπέροχον ὑπηρεσίαν ἣν προσέφερον εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας διέρχεται ἡ Πατρίς, σπείραντες 620 στρέμματα ἐπιστρατευθέντων ἀγωνιστῶν.

Πρὸς τὴν Δ.Α.Σ., τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τὴν Ὑποδιοίκησιν Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τὰ Τάγματα Ἐργασίας ἐκοινοποιήθη ἡ κάτωθι διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰ. Μεταξᾶ.

«Ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἐπιθεωρηθεῖσαν τὴν 3ην Νοεμβρίου 1940)Ε' δύναμιν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πατρῶν διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερε κατὰ τὰς ὥρας τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν καὶ καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Ἐξαίρων τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πατρῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας ὅλης τῆς χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν».

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν. ΠΡΟΣ ΤΗΝ Δ.Α.Σ.

Διὰ Διαταγῆς του ὁ Κ.Ε.Ν. κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος, ἐξέφρασε τὴν πληρεστάτην του εὐαρέσκειαν εἰς τοὺς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερον καὶ προσφέρουν συνεχῶς εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα.

ματα, Τὴν Λευκάδα ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν καὶ δύο χωρία τῆς Πελοποννήσου ἄνευ οὐδενὸς θύματος καὶ ζημίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ὅλαι αἱ καταφθάνουσαι ἐκ τοῦ μετώπου εἰδήσεις ἀναφέρουν ὅτι αἱ δρῶσαι εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα τοῦ μετώπου ἑλληνικαὶ δυνάμεις, ἀφοῦ ἐξεκαθάρισαν τελείως τὸν θύλακα τῆς Πίνδου ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς ἀποσυντεθείσης μεραρχίας τῶν «Κενταύρων», προώθησαν τὰς θέσεις των καὶ κατέλαβον ὀχυρὰ ὑψώματα ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι κάμπτονται ἤδη καὶ ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις των.

Ἀπὸ τῆς 10ης πρωϊνῆς ὥρας (χθὲς) ἡ ἑλληνικὴ ἐπίθεσις, ἡ τόσον θαυμασίως ἐξελισσομένη, ἐγενικεύθη ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου. Εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς προχθὲς εἶχον ὑπερβῆ τὴν Κόνιτσαν καὶ εἶχον καταλάβει ἐπικαίρους θέσεις ἐντὸς τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους, ἐπετέθησαν ὁρμητικῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τοῦ ὁποίου αἱ θέσεις ἐβάλλοντο συγχρόνως καὶ ἐσαρώνοντο ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ προελαύνουν πρὸς τοὺς τεθέντας ἀντικειμενικοὺς των σκοπούς. Ἤδη, αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις ἔθεσαν ὑπὸ τὰ πυρά των τὸ ὁδικὸν δίκτυον τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπίσης αἱ δρῶσαι εἰς τὸν παραλιακὸν τομέα ἑλληνικαὶ δυνάμεις ἀφοῦ ἀνέτρεψαν τὰ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Καλαμᾶ προγεφυρώματα τοῦ ἐχθροῦ, διέβησαν τὸν ποταμὸν καὶ κατέλαβον νέας θέσεις.

Τέλος εἰς τὸν βόρειον τομέα αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις, ἀφοῦ ἀνέτρεψαν ἀντεπίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀνέλαβον ἀπόλυτον πρωτοβουλίαν δράσεως καὶ διὰ καταιγισμοῦ πυρὸς προώθησαν τὰς θέσεις των καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ὑψώματος «Ἰβάν», τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σημαντικωτάτην στρατηγικὴν θέσιν.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 19 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου ζωηρὰ δρᾶσις πεζικοῦ, πυροβολικοῦ καὶ ἀεροπορίας. Συνελάβομεν ἄνω τῶν διακοσίων αἰχμαλώτων καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖσας μας παντοειδὲς ὑλικόν.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισε τὰ ἀεροδρόμια ΚΟΡΥΤΣΑΣ καὶ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ καταστρέψασα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Ἐπίσης ἐβομβαρδίσθησαν ἐχθρικαὶ φάλαγγες ἐν κινήσει.

Κατὰ τὰς ἀερομαχίας κατερρίφθησαν ἕνδεκα ἐχθρικα ἀεροπλάνα. Πιθανῶς ἕτερα δέκα ἐβλάβησαν ἀνεπανορθώτως. Ἐκ τῶν ἡμετέρων μόνον ἓν δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του.

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισεν ἀδιακρίτως πόλεις τινὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ πλήξασα καὶ Νοσοκομεῖα. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Ὑπάρχουσι νεκροί τινες καὶ τραυματίαι ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οἰκίαι τινὲς κατέρρευσαν.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν 14ην τρέχοντος ἐγένοντο ὑπὸ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας αἱ κάτωθι ἐπιδρομαὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας:

1) Εἰς Ἀργοστόλιον Κεφαλληνίας μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκήματα.

2) Εἰς Κρήτην ὅπου ἐβομβαρδίσθη ἓν χωρίον ἄνευ οὐδενὸς θύματος καὶ ζημίας.

3) Εἰς Κέρκυραν ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν.

4) Εἰς Ἰωάννινα ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος.

5) Εἰς Λάρισαν μὲ ὀλίγα θύματα καὶ ζημίας ἐκ καταρρεύσεως προσφυγικῶν οἰκίσκων. Ἐβλήθη διὰ μιᾶς βόμβας τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἑνὸς νοσηλευομένου στρατιώτου, τραυματίου τῶν τελευταίων μαχῶν τῆς ΠΙΝΔΟΥ καὶ τὸν τραυματισμὸν ἑνὸς ἰατροῦ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Εἰς τὴν «Κ.Υ.Α.Μ.» τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλαν χρηματικὰ ποσὰ καὶ τιμαλφῆ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των οἱ κάτωθι: Ἀνδρ. Θεοδωροπούλου δρχ. 6.060, Δημ. Γεγούρνοφ δρχ. 3.000, Κων. Νικολόπουλος δρχ. 50.000, Ἰωάνν. Ἀδαμόπουλος δρχ. 500, Ἐφημ. «ΕΘΝΟΣ» δρχ. 100.000, Ἑταιρ. «ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ» δρχ. 100.000, Ἰωάν. Καμπᾶς δρχ. 1.000 καὶ ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του 1.000 κατὰ μῆνα, Παπαταξιάρχης μισθοὺς του 6 μηνῶν, Κατάστημα Μουρτζοπούλου Α.Ε. δρχ. 5.000, Στυλιανὸς Γριβογιάννης δρχ. 500, Ἠλ. Ματσακᾶς δρχ. 500, Δημητράκος ἀντίτυπα βιβλίων ἀξίας δρχ. 50.003, Ὄλγα Σημακοπούλου μία βέρα χρυσῆ, Ἡλιοπούλου μία βέρα χρυσῆ, Φ. Σπυράκη μία βέρα χρυσῆ, μία ἀλυσίδα χρυσῆ, ἓν ζεῦγος σκουλαρίκια χρυσᾶ, Ἀντ. Μαυρομμάτη μία βέρα χρυσῆ, Γεωρ. Τριανταφύλλου μία βέρα χρυσῆ, Σοφία Διλμπεράκη μία βέρα χρυσῆ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. προσέφερον διὰ τοὺς πολεμιστάς μας καὶ τὰς οἰκογενείας των διάφορα ποσὰ καὶ εἴδη οἱ κάτωθι:

Δ. Στρατηγὸς δρχ. 100.000, Ἕνωσις Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν δρχ. 50.000. Τιμαλφῆ καὶ εἴδη προσέφερον: Σοφία Α. Δημπεράκη 1 δακτυλίδιον, Ἑλένη Κ. Δενδρινοῦ 1 χρυσοῦν βραχιόλιον, Τ. Βουλγαρακάκη 2 χρυσὲς βέρες, Μπενιζέλος Θ. Ρουφ 1 ἀσημικόν, Ὀρέστης Καμπουρίδης διάφορα φαρμακευτικὰ εἴδη, Ἐριοβιομηχανία Ναούσης Λαναρᾶ - Κύρτση καὶ Σίας 500 χιλιόγραμμα νημάτων ἀξίας 110.000 δρχ., Ἑλληνικὸς Ταπητουργικὸς Ὀργανισμὸς νῆμα πρὸς κατασκευὴν 3.000 φανελλῶν, Μ. Πεχλιβανίδης ἀξίαν 30.000 λιθογραφημάτων ἐκ δρχ. 45.000, Στυλιανὸς Γριβογιάννης 500 δρχ. καὶ 300 δρχ. κατὰ μῆνα ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του, Μιλτιάδης Λάμπρος 1.000 δρχ. κατὰ μῆνα ἐκ τοῦ μισθοῦ το. Γραφεῖον Ἐσόδων Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων 242 κυτία σιγαρέττων. Ἅπαντα τὰ ἐξωκκλήσια, παρεκκλήσια καὶ οἱ ναοὶ διαλελυμένων μονῶν τοῦ ΤΑΚΕ ἁπάσας τὰς ἀκαθαρίστους εἰσπράξεις των καὶ ὅλα τὰ μάλλινα εἴδη των.

1.467.526 ΔΡΑΧΜΩΝ ΣΥΝΕΛΕΓΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Ὑπὸ τῶν «Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀλληλεγγύης Μετώπου», τῆς Δ.Α.Σ., τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας, κατετέθη εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ., τὸ προϊὸν τῶν εἰσφορῶν κατὰ τὰς πέντε πρώτας ἡμέρας τῆς ἐξορμήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν πολεμιστῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των.

Ὑπὸ τῆς Π. Υ. Α. Μ. Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης τὸ ποσὸν 788.263 δρχ. ὑπὸ τῆς Π. Υ. Α. Μ. τῆς Δ. Α. Σ. τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 254.239, ὑπὸ τῆς Π. Υ. Α. Μ. τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 65.004. Ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. συνεκεντρώθη τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 360.000. Τὸ σύνολον τοῦ συγκεντρωθέντος ποσοῦ ἀνέρχεται εἰς δρχ. 1.467.526.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΑΓΓΛΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Ὁ Στρατηγὸς Διοικητὴς τῆς Βρεταννικῆς Ἀεροπορίας ἐν Ἑλλάδι μοὶ ἀνέθεσεν ὅπως σᾶς ἐκφράσω τὰς θερμάς του εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ καταθέσει παρ' ὑμῶν στεφάνου ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ πρώτου ἄνωθεν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους πεσόντος Ἄγγλου ἀεροπόρου καὶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ πρᾶξις ὑμῶν αὕτη ἔσχεν ἰδιαιτέραν ἀπήχησιν ἐφ' ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀεροπορικῶν δυνάμεων.

Ὁ Ἀξιωματικὸς Σύνδεσμος»

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 10ην καὶ 11ην Νοεμβρίου ἡ «Κ.Υ.Α.Μ.» τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλε πρὸς τὸν Στρατὸν τὰ κάτωθι εἴδη μέσῳ τῶν οἰκείων Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν:

Κουβέρτες 1.150, Τσιγάρα 211.750, Φανέλες 735, Πουλόβερ 452, Κάλτσες μάλλινες 2.086 ζεύγη, Γάντια 195 ζεύγη, Μανδήλια 1.396, Κασκὸλ 679, Κάπες 75, Καραμέλλες 157 κυτία, Σῦκα 230 πακέτα, Μπισκότα 37 πακέτα καὶ Σοκολάτες 193 πακέτα.

Ἐπίσης ἀπέστειλε τὰ κάτωθι εἴδη εἰς τὸν ἡρωϊκόν μας στρατὸν ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 16ης τρέχοντος:

Τσιγάρα 739.355, πουλόβερ 1688, φανέλλες 2453, κασκὸλ 1705, ζεύγη κάλτσες 9836, γάντια 1770, ἐσώβρακα 373, ὑποκάμισα 456, μανδήλια 997, κουβέρτες 8179, πετσέτες 1738, κουκοῦλες 36, κάσσες σπίρτα 188, πακέτα μπισκότα 5790, κουτιὰ σοκολάτες 60, πακέτα σῦκα 271, κουτιὰ καραμέλλες 69 καὶ 23 ὀκάδες κουλούρια.

ΔΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΪΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ προσφέρουν ὁτιδήποτε εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας παρακαλοῦνται νὰ τὸ παραδίδουν εἰς:

1) Κ. Υ. Α. Μ. (Ε. Ο. Ν.) Μαυρομιχάλη 3.

2) Π. Υ. Α. Μ. Σόλωνος 33.

3) Ὑποδιοικήσεις Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης Σόλωνος 46, Ἀσκληπιοῦ 7, Καραγιώργη τῆς Σερβίας 4, (Ἀθήνας), Θησέως 92, Ἰφιγενείας καὶ Ἑσπερίδων (Καλλιθέαν), Πραξιτέλους 190, Λεωφ. Σωκράτους (Πειραιᾶ), Πλατεῖα Κασταλίας (Ἀμαρούσιον).

Η Κ.Υ.Α.Μ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ Ο,ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΔΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ.

ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Κατόπιν εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Α.Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἱδρύεται εἰδικὸν μετάλλιον «ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ» τριῶν τάξεων, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπονέμεται εἰς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας τῆς Ε.Ο.Ν. οἵτινες ἤθελον προσφέρει ἐξαιρετικὰς Ἐθνικὰς Ὑπηρεσίας κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον.

ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΥΧΗ

Ἐπὶ ἑνὸς κυτίου τσιγάρων ποὺ προσέφερεν ἕνας πατέρας στὴν περισυλλογὴν εἰδῶν ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. γιὰ τοὺς πολεμιστάς μας ἀνεγράφετο τὸ κατωτέρω σημείωμα: «Στρατιῶτα, κάπνισε τὰ τσιγάρα ποὺ σοῦ στέλνω, κι' ἂν τύχῃ κι' εἶσαι τὸ παιδί μου Χρῆστος Μ. Θᾶνος τοῦ 34ου ἢ Χαρ. Μ. Θᾶνος, Σμηνίτης, σοῦ θυμίζω τὴν εὐχή μου ποὺ σοῦ ἔδωσα, ἐὰν δὲν γυρίσῃς νικητής, νὰ μὴν γυρίσῃς εἰς τὴν Πατρικήν σου στέγην».

Ἐμπρὸς πάντα Ἐμπρὸς

ΜΑΡΚΟΣ ΘΑΝΟΣ
Ἀγαθουπόλεως 80γ

Φωτοτυπία τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μάρκου Θάνου.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΘΝ. ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Δι' ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Προνοίας ἐγκριθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁρίζεται ἡ Ε.Ο.Ν. διὰ τῆς Κεντρικῆς της Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου καὶ τῶν Περιφ. Ὑπηρεσιῶν Ἀλληλεγγύης Μετώπου (Κ. Υ. Α. Μ. καὶ Π. Υ. Α. Μ.) παραλλήλως πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς ἐργασίαν, ὡς ἐκτελεστικὸν ὄργανον τῆς Μεγάλης Ἐπιτροπῆς Κοινωνικοῦ Ἐράνου, ὡς καὶ ἐκτελεστικὸν ὄργανον διὰ τὴν διάθεσιν τοῦ προϊόντος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ὡς ἄνω ἡ ἐργασία τῆς Κ.Υ.Α.Μ. καὶ τῶν Π.Υ.Α.Μ. θὰ συνεχισθῇ ἐντολῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ διαρκῶς αὐξανομένην ἔντασιν καὶ ἔκτασιν μέχρι λήξεως τοῦ πολέμου.

ΤΑ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. ἵδρυσεν εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ, Προάστεια καὶ Συνοικισμοὺς Ὑγειονομικὰ Συνεργεῖα Α' Βοηθειῶν, τὰ ὁποῖα θὰ λειτουργήσουν ὡς Βοηθ. Σταθμοὶ Α' Βοηθειῶν διὰ τὸ κοινὸν καὶ θὰ παρέχουν τὴν βοήθειάν των εἰς τὰς Π.Υ.Α.Μ. διὰ τὴν περίθαλψιν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Ἡ ὑπηρεσία θὰ εἶναι 24ωρος διὰ τὰ Συνεργεῖα Ἀρρένων καὶ 12ωρος διὰ τὰ Συνεργεῖα Θηλέων (διημερεύοντα μόνον), θὰ διατελῶσι δὲ ὑπὸ τὴν Ἐποπτείαν τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Π.Υ.Α.Μ. Πρωτευούσης. Τὰ ἐν λόγῳ Ὑγειονομικὰ Συνεργεῖα εἶναι τὰ κάτωθι: 1) Ὑγειονομικὸν Συνεργεῖον Α' Βοηθειῶν, Κεντρικὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Σταδίου 28, 2) Ἀκαδημίας 55, 3) Μαυρομιχάλη 1, 4) Ἀκαδημίας 17, 5) Σίνα καὶ Βησσαρίωνος, 6) Α. Τζίνη (Κουκάκη), 7) Σολωμοῦ 52, 8) Καραγεώργη Σερβίας 4, 9) Εὐαγγ. Καραβία 8 (Λυσσιατρεῖον), 10) Θήρας 16, 11) Λεωφ. Βασ. Σοφίας 23, 12) Π. Τσαλδάρη (Περιστέρι), 13) Α. Ἀνδρέου 5 (Μητρόπολις), 14) Πλ. Μεσολογγίου (Παγκράτι), 15) Α' Δημ. Σχολεῖον Ὑμηττοῦ, 16) Κεραμεικοῦ 36 (Μεταξουργεῖον), 17) Σατωβριάνδου 12, 18) Ριανκοὺρ καὶ Ἀχαΐας (Πτωχοκομεῖον), 19) Ἐρεχθείου 34 (Βεΐκου), 20) Βίκτ. Οὐγκὼ 19 (Βάθη), 21 Φαναριωτῶν 8 (Νεάπολις), 22) Βοσύλα 129 (Ἀττική), 23) Κυδαντιδῶν (Πετράλωνα), 24) Ἱππώνακτος καὶ Λυσσιμαχίας (Ν. Κόσμος), 25) Βασ. Σοφίας 95, 26) Ἰωαννίνων 55, 27) Δ' Δημ. Σχολεῖον Γούβας, 28) Δημαρχεῖον Βύρωνος, 29) Βασ. Κωνσταντίνου (Καισαριανή), 30) Ἐργοστάσιον «Κάστωρ», 31) Πλ. Μεταξᾶ (Πυριτιδοποιεῖον), 32) Ι. Μεταξᾶ καὶ Προύσης, 33) Πρωτεσιλάου 18 (Ν. Λιόσια), 34) Μιχ. Βόδα (Σχολὴ Ἥφαιστος), 35) Ψυχικό, 36) Λεωφ. Ζωγράφου 16, 37) Ἡλιούπολις, 38) Ἐργοστάσιον Λαναρᾶ, 39) Σκουφᾶ 46, 40) Σκούφου 3, 41) Ὑπερίωνος 10 (Πετράλωνα), 42) Ξάνθου 7 (Κολωνάκι), 43) Ἀκομινάτου 56, 44) Σίνα 60, 45) Δρόσου 14, 46) Κεραμεικοῦ 26, 47) Κυκλάδων 16 (Κυψέλη), 48) Μιχ. Βόδα καὶ Παρασίου 16, 49) Χαλκιδικῆς 59, 50) Ἀγγελοπούλου 3 (Κατσιπόδι), 51) Βεΐκου 62, 52) Λ. Κηφισίας 141, 53) Κιλκὶς 16 (Κολωνός), 54) Καλαμᾶ 25 (Περιστέρι), 55) Χρυσοστόμου Σμύρνης (Ὑμηττός), 56) Πλ. Κοτζιᾶ (Βύρων), 57) Γυμναστήριον ΝΕΑΡ ΕΛΣΤ, 58) Α' Δημ. Σχολεῖον Ν. Ἰωνίας, 59) Παλαμᾶ 8, 69) Πεντέλης 19 (Χαλάνδρι), 61) Βύρωνος 1 (Ἀμαρούσιον), 62) Σολωμοῦ (Κηφισιά), 63) Βασ. Σοφίας καὶ Ἡρακλέους (Ἡράκλειον), 64) Παλ. Ἡράκλειον, 65) Κολλέγιον Ψυχικοῦ, 66) Καστελλορίζου 4 (Καλλιθέα), 67) Ἑσπερίδων 35, 68) Ἡρακλέους 107 (Καλλιθέα), 69) Βασ. Γεωργίου Β' 62, 70) Λεωφ. Θησέως 92, 71) 2ας Μαΐου (Πλ. Ν. Σμύρνης), 72) Χαροκόπειος Σχολή, 73) Δημητρακοπούλου 92 (Καλλιθέα), 74) Βασ. Κωνσταντίνου 51, 75) Πραξιτέλους 245, 76) Ὑψηλάντου 174, 77) Παν. Τσαλδάρη 71, 78) Σωτῆρος 24β', 79) Ἀρτεμισίου καὶ Καλλέργη, 80) Λεωφ. Φαλήρου καὶ Λεωνίδου, 81) Ἁγ. Ὄρους 121, 82) Κεχαγιᾶ 11, 83) Ρέντη 3, 84) Ν. Κανελλοπούλου, 85) Πλ. Καρπαθίων (Καλλίπολις), 86) Μπουμπουλίνας καὶ Κολοκοτρώνη (Ν. Κοκκινιά), 87) Ἀφεντούλη 9, 88) Γιαννοπούλου 22 (Ν. Φάληρον), 89) Λεωφ. Φαλήρου, 90) Νέα Κοκκινιά, 91) Ἀμερικῆς 19, 92) Πατησίων 97, 93) Καπλανῶν 11, 94) Πατησίων 46.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶν ἀπεστάλησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.:

Ἐκ Σάμου: «Ἐπὶ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ ἱδρύσεως Ε.Ο.Ν. ὑποβάλλω συγχαρητήρια καὶ ἀναφορὰν ὅτι αὕτη ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν εἰς προσφορὰν ὑπηρεσιῶν ἰδίᾳ κατὰ παροῦσαν ἐμπόλεμον περίοδον καὶ ἀπέσπασεν εἰλικρινῆ τὸν θαυμασμὸν τῆς κοινωνίας. Ζήτω τὸ Ἔθνος. Ζήτω ὁ Βασιλεύς, ὁ Ἀρχηγός, ὁ Στρατός. Νομάρχης Σπύρου».

Ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως: «Ἁπάσας Συναγωνιστρίας Ἕβρου τρίτη ἐπέτειος ἐθνικῆς ἐξορμήσεως εὑρίσκει πλήρεις θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ πιστάς, ἀφωσιωμένας εἰς Α. Μ. Βασιλέα καὶ Μέγαν Ἀρχηγὸν των πρὸς ὁλοκλήρωσιν προσδοκιῶν Ὑμετέρας Ἐξοχότητος καὶ τελειωτικὴν νίκην ἐνόπλων δυνάμεων. Περιφ. Διοικήτρια Ἕβρου, Μηλιώνη».

Ἐκ Σύρου: «Παρακαλῶ Ὑμετέραν Ἐξοχότητα δεχθῇ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ μεγαλειώδους δημιουργήματος τῆς Ε.Ο.Ν. τὰς πλέον θερμὰς εὐχὰς Μεγάλε Ἀρχηγὲ μαζί σας μέχρι θανάτου. Ζήτω ἡ Ἑλλάς. Ἐπιθεωρητὴς Γ. Πανταλέων».

Ἐκ Σύρου: «Ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐπετείῳ Ε. Ο. Ν., λαμπροτάτου δημιουργήματος Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ὑποβάλλω ὑμῖν συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς ὑπὲρ θριάμβου ἑλληνικῶν ὅπλων ἐπὶ ἀναληφθέντα ὑπὲρ Πατρίδος ἱερὸν ἀγῶνα μὲ ἐνθουσιώδη παραστάτην σύσσωμον Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Νομάρχης Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Κυκλάδων, Βραχνός».

,Εκ Σύρου: «Περιφ. Διοίκησις Θηλέων Κυκλάδων ὑποβάλλει χαιρετισμὸν ἐπὶ σημερινῇ ἐπετείῳ Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ εὐχὴν ὑπὲρ κατισχύσεως ἑλληνικῶν ὅπλων. Περιφ. Διοικήτρια, Βραχνοῦ».

Ἐκ Σύρου: «Ἐπὶ σημερινῇ ἐπετείῳ παρακαλοῦμεν δεχθῆτε εὐλαβῆ συγχαρητήρια Ε.Ο.Ν. Κυκλάδων εὑρισκομένης ἐν πλήρει Ἐθνικῇ δράσει ἐνθουσιώδους προστάτου εἰς ἀναληφθέντα ἱερὸν ἀγῶνα Πατρίδος πιστοῦ ἐκτελεστοῦ ὑποθηκῶν σας καὶ μίαν ἀναπεμπούσης εὐχήν: τὴν νίκην. Περιφ. Κυκλάδων Δῆμος».

Ἐκ Χαλκίδος: «Ἐπὶ ἐπετείῳ ἱδρύσεως Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἅπασα δύναμις Νομοῦ Εὐβοίας ὑποβάλλει μετ' ἐμοῦ αἰσθήματα πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως εἰς μέγαν ἱδρυτὴν της εὐχομένη πλήρη εὐόδωσιν Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Νομάρχης Εὐβοίας Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Δ. Τοράκης».

Ἐκ Πύργου: «Συσσωματωμένη, πειθαρχημένη καὶ ἀγωνιζομένη εἰς τὸν ὡραιότερον ἀγῶνα τῆς ζωῆς της, τὸν ἀγῶνα τῆς διατηρήσεως τῆς Ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας ἑορτάζει σήμερον πανηγυρικῶς τὴν Ἐπέτειον τῆς Ἱδρύσεώς της ὁλόκληρος ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τοῦ Νομοῦ Ἠλείας. Ὑπερήφανα ἀτενίζει πρὸς Ὑμᾶς σήμερον τὸν ὑπέροχον ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐθνικῆς μας τιμῆς. Μυριόστομος ἀκούεται ἀπὸ κάθε γωνίαν τῆς Ἠλειακῆς γῆς ἡ ἰαχή: Νὰ μᾶς ζήσῃς μεγάλε μας Ἀρχηγέ. Ὁ Νομάρχης ὡς Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ἠλείας, Διαμαντόπουλος».

Ἐκ Πύργου: «Ὁλόκληρος ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἠλείας πανηγυρικὰ καὶ ὑπερήφανα γιορτάζει σήμερα ἐπέτειον ἱδρύσεώς της καὶ διαβεβαιοῖ ὅτι συσσωματωμένη καὶ πειθαρχημένη βαδίζει κοντά σας τὸν σκληρὸν ἀγῶνα ποὺ ἀναλάβατε, ὡς νέος Τιτὰν γιὰ τὴν προάσπισιν καὶ διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως, τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας καὶ πιστεύει ἀπόλυτα στὶς νέες δόξες ποὺ τὴν κατευθύνετε. Περιφ. Διοικητής, Κοτσιρας».

Ἐκ Τρικκάλων: «Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἱδρύσεως Ε.Ο.Ν. Βαθμοφόροι, Φαλαγγῖται Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι Νομοῦ Τρικκάλων ὑποβάλλουσι δι' ἐμοῦ εὐχὰς ἐγκαρδίους ὑπὲρ ταχυτάτης καὶ ὁλοκληρωτικῆς νίκης, δηλοῦντες ὅτι τάσσονται σύσσωμοι παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ σεπτοῦ βασιλέως καὶ ὑμῶν, μεγαλουργοῦ Κυβερνήτου, ἕτοιμοι ὑποστῶσι τὰς μεγαλειτέρας τῶν θυσιῶν, ὅπως συμβάλωσιν ἐν ὅλαις δυνάμεσί των εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπροτέρας καὶ μεγαλειωδεστέρας νίκης τῆς Πατρίδος μας καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης καὶ Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων, Π. Κριμπᾶς».

Ἐκ Τρικκάλων: «Ἐπιτελεῖς, Βαθμοφόροι, Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων ἐπὶ συμπληρώσει τριετίας ἱδρύσεως Ε.Ο.Ν. ὑποβάλλουσι δι' ἐμοῦ ὁλοψύχους εὐχὰς ὑπὲρ ὁλοκληρωτικῆς νίκης δηλοῦντες ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι ἀγωνισθῶσι μὲ πίστιν, φανατισμόν, λύσσαν μέχρι θανάτου εἰς τὸν ὡραιότερον ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα γιὰ μιὰν Ἑλλάδα Νέαν, Περιφ. Διοικητής, Χαρ. Μπουζούρας».

Ἐκ Ξάνθης: «Τρίτη ἐπέτειος ἱδρύσεως Ε.Ο.Ν. εὑρίσκει τὸ Ἔθνος ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν κατὰ τῆς βαρβαρότητος καὶ τῶν στραγγαλιστῶν τῆς ἐλευθερίας. Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ξάνθης ἐμποτισμένη μὲ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ πιστὴ μέχρι θανάτου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ἐνσαρκωτῶν τῆς θελήσεως καὶ τοῦ πόθου τοῦ Ἔθνους ἐτέθη ἐνθουσιωδῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος ἕτοιμη νὰ προσφέρῃ καὶ τὸ αἷμα της διὰ τὴν τιμήν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Ζήτω τὸ Ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεύς, Ζήτω ὁ Ἀρχηγός. Ὁ Ὑπασπιστὴς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ξάνθης, Γεραγᾶς Ἠλίας».

Ἐκ Ναυπλίου: «Ἐπὶ ἑορτασμῷ Τρίτης Ἐπετείου Ε.Ο.Ν. ἡ Νεολαία ἐνδόξου καὶ ἱστορικοῦ Νομοῦ Ἀργολιδοκορινθίας ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ κατὰ κρισίμους στιγμὰς Ἔθνους πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς δημιουργὸν νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ Σεπτὸν πρόσωπον Ἄνακτος συμβόλαιον εἰρήνης καὶ μεγαλουργίας Ἔθνους ἐκφράζουσιν ὑπερηφάνειαν δι' ἀρξάμενον ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα καὶ πίστιν μέχρι ρανίδος αἵματος διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἀκεραιότητα αἰωνίας Ἑλλάδος. Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν., ΛεμπέσηςΑ.».

Ἐκ Ρεθύμνου Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ Ἱδρύσεως Ε.Ο.Ν. Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ρεθύμνης, διαδηλοῦμεν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα εὐχόμενοι ὅπως τετάρτη ἐπέτειος εὕρῃ Ἑλλάδα ὑπὸ Ὑμετέραν καθοδήγησιν μεγάλην καὶ κραταιὰν καὶ νικήτριαν. Περιφ. Διοικητής, Α. Πρεβελάκης».

Ἐξ Ἁγίου Νικολάου Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ ἡ Νεολαία Λασηθίου Ἀρρένων καὶ Θηλέων ὑποβάλλει εὐσεβάστως εἰς Ὑμετέραν Ἐξοχότητα, τὸν ἐμπνευσμένον δημιουργὸν καὶ ἀναμορφωτήν της αἰσθήματα βαθυτάτου σεβασμοῦ, πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Τὴν στιγμὴν ταύτην ποὺ ἔνοπλοί μας δυνάμεις γράφουν μὲ τὸ αἷμα τους τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας μας μαχόμεναι γιὰ τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς μας τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τοῦ Νομοῦ Λασηθίου, στρατιῶται καὶ αὐτοὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ἀναφωνοῦν: Ἐμπνευσμένε καθοδηγητὰ τοῦ Ἔθνους καὶ Μεγάλε Ἀρχηγὲ ΖΗΘΙ. Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Λασηθίου, Παπαδημητρίου».

Ἐκ Ρεθύμνης Κρήτης: «Ἐπὶ συμπληρώσει Τριετίας Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως, Ἀξιωματικοὶ καὶ Φαλαγγῖται 3ου Τάγματος 255ης Φάλαγγος ὑποβάλλουν σέβη των εὐχόμενοι ὅπως Θεὸς στέψῃ μὲ δάφνας ἑλληνικὰ ὅπλα ἀγῶνος δικαίου, Παπανικολόπουλος».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἵδρυσε Γραφεῖον Στατιστικῆς τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν γένει, κατὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε σύσσωμον τὸ Ἔθνος.

Ἑκάστη Περιφερειακὴ Διοίκησις θὰ συλλέγῃ πᾶν στοιχεῖον ἀφορῶν τὴν πολεμικὴν δρᾶσιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, περιπολίας κατασβέσεις πυρκαϊῶν, συλλογὲς ἐράνων, συνεργασίας μὲ στρατιωτικάς, ἀστυνομικὰς καὶ διοικητικὰς Ἀρχάς, θύματα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος καὶ ἐν γένει πᾶσαν ὑπηρεσίαν ἥτις συμβάλλει εἰς τὴν Νίκην τῶν ὅπλων μας καὶ θὰ ὑποβάλῃ πάντα ταῦτα τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.

Ὁμοίως ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Χανίων διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει κατὰ τὰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς ἃς διέρχεται ἡ Πατρὶς μας.

Ἐξαίρων τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Χανίων, ἐπιλέγει ἡ διαταγή, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ τὰς συναγωνιστρίας ὅλης τῆς Χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος, διὰ διαταγῆς του πρὸς ἁπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν., καλεῖ ταύτας ὅπως συμβάλλουν δι' ὅλων τῶν μέσων των εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, συμφώνως πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ αὐτάρκεια τῆς Χώρας μας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διατελεῖ ἡ Πατρίς, εἶναι ὑψίστη Ἐθνικὴ ἀνάγκη. Οὕτω ἐντέλλονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις, ὅπως ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ των Γεωργικὰς Ὑπηρεσίας καὶ Συνεταιριστικὰς Ὀργανώσεις, παράσχουν εἰς αὐτὰς πᾶσαν ζητηθησομένην εἰς ἀριθμὸν ἐργατικῶν χειρῶν ἐνίσχυσιν.

ΕΝΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΜΑΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 220)

τεινὲς καὶ πιὸ γιορτάσιμες ἀχτῖνες του.

Ἡ ψυχή μου χοροπηδοῦσε ἀπὸ συγκίνησι. Μὰ ποῦ πηγαίνουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ παιδιά; Σὲ πόλεμο ἢ σὲ πανηγύρι; Σὲ μάχη ἢ σὲ γλέντι;

— Θὰ τοὺς νικήσουμε! Θὰ τοὺς διώξουμε!

Οἱ γερὲς φωνές τους μοῦ ἔδωσαν τὴν ἀπάντησι. Νὰ ποῦ πήγαιναν: Στὴ Νίκη! Στὴ Δόξα! Πῶς ἀλλοιῶς νὰ πᾶνε στὴ Νίκη καὶ στὴ Δόξα παρὰ μὲ χαρὰ καὶ μὲ τραγοῦδι, μὲ τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ στητὰ κι' ὁλόισια καὶ τὰ δυό;

Κύτταξα τὶς γελαστὲς καὶ φωτεινὲς μορφές τους, τοὺς στιβαροὺς τους ὤμους, τὰ γερὰ χέρια, ποὺ τὰ κορνίζαραν τὰ παράθυρα τοῦ τραίνου καὶ τὰ στεφάνωνε ἡ ἀσημένια ἀνταύγεια. Πόση ἀγάπη τῆς Πατρίδος, πόσος ἐνθουσιασμός, πίστι καὶ θέλησι πάνου σὲ κεῖνες τὶς χαρούμενες καὶ σοβαρὲς μορφές! Πόση δύναμι, ἀλκὴ κι' ἀντοχὴ κάτω ἀπὸ κείνους τοὺς ρωμαλέους ὤμους! Πόση ὁρμή, ζωντάνια καὶ δραστηριότητα μέσα σὲ κεῖνα τ' ἀεικίνητα χέρια!

Οἱ συναγωνιστὲς κι' οἱ συναγωνίστριες τοὺς πρόσφεραν τὰ δῶρα.

— Καλὸ ταξίδι! Καὶ γρήγορη νίκη!

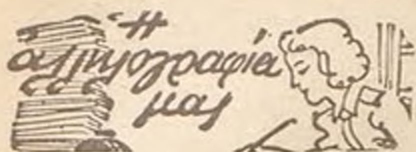
— Εὐχαριστοῦμε! Ἔννοια σας! Θὰ τοὺς ρίξουμε στὴ θάλασσα!

Μὲ ποιὰ σταθερότητα, μὲ ποιὰ βεβαιότητα τὸ λένε! Τοὺς ἀκούεις καὶ νοιώθεις μέσα στὴ φωνή τους τὸν γερὸ παλμὸ τῆς Φυλῆς, τὴν ἀλύγιστη θέλησί της, τὴν ἄκαμπτη ἀποφασιστικότητά της. Πῶς νὰ μὴν εἶναι βέβαιοι γιὰ τὴ Νίκη;

Κρατῶντας τὸν ἄσπρο σάκκο, βοηθοῦσα μιὰ συναγωνίστρια στὴ διανομὴ τῶν δώρων. Τί ὡραία, τί ἀλησμόνητη στιγμή! Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κουτὶ μὲ τὰ τσιγάρα ἢ τὸ πακέτο μὲ τὰ μπισκότα, ποὺ τὸ εἶχε δωρήσει ἕνας ἄγνωστος Ἕλλην πολίτης κι' ἡ συναγωνίστρια τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ ἐπρόσφερνε σ' ἕναν ἄγνωστον Ἕλληνα στρατιώτη, ἔπαιρνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ξεχωριστή, μιὰ μεγάλη ἀξία· γινόταν τὸ ὑψηλὸ σύμβολο ποὺ ἔσμιγε, ἑνοποιοῦσε καὶ συνταύτιζε τὴν ἀστράτευτη καὶ τὴ στρατευμένη Ἑλλάδα σὲ μιὰ ἑνιαία καὶ μοναδικὴ ψυχή, τὴν ἐλεύθερη ψυχὴ τοῦ Ἔθνους, ποὺ μὲ μιὰ θέλησι καὶ μιὰν ἀπόφασι ὀρθωνόταν ἀτσαλένια, ἀκλόνητη κι' ἀκατανίκητη μπροστὰ στὴν ἄνανδρη καὶ δολοφονικὴν ἀπόπειρα τοῦ ἐχθροῦ νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν μολύνῃ καὶ νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ.

Κι' ἐνῷ τὸ τραῖνο γλιστροῦσε ἁπαλὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Σταθμὸ μὲ τὴν ἴδια βοὴ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι τὸ ἔρραινε ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ μὲ ἄσπρα πέταλα, δὲν ἄκουα πιά, ἀλλὰ ἔνοιωθα βαθύτατα μέσα μου τὴ σταθερὴ φωνὴ τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, τὴν ἱερὴ φωνὴ τοῦ Ἔθνους: «Θὰ τοὺς νικήσουμε! Θὰ τοὺς διώξουμε!». Καὶ τὸ τραῖνο, ἀργὰ μὰ σίγουρα, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ ὁλόισια πρὸς τὴ Νίκη καὶ τὴ Δόξα.

ΜΕΛ. ΝΙΚ.

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Πολλά, πάρα πολλά! Ἀλλ' ὄχι καὶ καλά. 172 στίχοι γραμμένοι μὲ ἀσυγχώρητο προχειρότητα. Ἰδού:

"Ολα τὰ παιδιὰ στὴ Νεολαία
ὅλα τάχω μέσα στὴν καρδιὰ
γιατὶ εἵμαστε ὅλα μιὰ παρέα,
τάχω ἀδέλφια ὅλα τὰ παιδιά.

Διάβασέ το δυνατὰ καὶ θ' ἀντιληφθῇς πόσο κακόηχη εἶναι ἡ ἐπανάληψι τῆς λέξεως «ὅλα», ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλους τοὺς στίχους τῆς στροφῆς. Ἀκόμη:

Δοξασμένη γιὰ πάντα νὰ μείνη,
δοξασμένοι κι' οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι,
ποὺ γιὰ σένα φροντίζουν ἀράδα
ὦ Μητέρα! Μητέρα Ἑλλάδα!

Ἡ λέξις ἀ ρ ά δ α δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ζημιώνει τὸ σύνολα τῆς στροφῆς;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΠΑΠΑΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, δημοδιδασκάλισσαν, Κλήμεντι. Σᾶς συγχαίρομε διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Ὡραιότατο τὸ ποίημά σας «Στὸν Μεγάλο μας Πατέρα». Θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ «Προσευχὴ» θέλει ἐπεξεργασία: «στὸν Πλάστην νὰ-ἀρχίσουν», «καὶ στοὺς καλοὺς μας τοὺς γονεῖς... κάνε τὰ χέρια τους γερά», «Γιάννη τὸν Μεταξᾶ μας». Προσέξατε τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ διορθώσατε. Ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι Ἰωάννης Μεταξᾶς. Τὸ ὄνομά του δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀλλοιωθῇ οὔτε π ο ι η τ ι κ ῇ ἀ δ ε ί ᾳ.— ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑ ΑΡΚΑΔΙΑΣ.— Παρακαλοῦμε γνωρίσατέ μας ἂν ὑπηρετῇ στὸ χωρίον σας δημοδιδάσκαλος ὑπὸ τὸ ὀνοματεπώνυμον Δημ. Μητσογκαλιούρης.— ΒΑΣΟΝ ΧΑΙΡΕΤΗΝ, Ἰωάννινα. Τὸ «Στοὺς χωρικοὺς» τώρα ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐπίκαιρο.— Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Γνώρισέ μας ἂν ἔστειλες ἕνα σημείωμα γραμμένο μὲ κόκκινο μελάνι καὶ μὲ τὸ ἀκόλουθο περιεχόμενο: «Ἀγαπητὴ Νεολαία, χαίρω διότι καὶ σήμερον ἀναπνέομεν τὸν καθαρὸν ἀέρα βαδίζοντες μέσα στὸ πλαίσιον τῆς 4ης Αὐγούστου κλπ.».— ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΝ. Τὸ ποίημα «Γιὰ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα», καθὼς καὶ τὸ σημείωμα, ποὺ τὸ συνοδεύει, εἶναι ἀνυπόγραφα.— ΑΝΝ. ΚΟΥΣΚΟΥΜΒΕΚΑΚΗ, Χανιά. Γιὰ τὰς ἀσκήσεις, ἔξυπνα καὶ κουτὰ κλπ. θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ὁ ἁρμόδιος συντάκτης ἀπὸ τὴν στήλην «ἀλληλογραφίας πνευματικῶν ἀσκήσεων».— ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὶς εὐχές σου καὶ — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ — γιὰ τὴν συνεργασίαν σου καὶ τὸ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρο σου διὰ τὸ περιοδικό.— ΕΙΡΗΝΗΝ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ. Γραμμένα καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.— ΚΑΤΙΝΑΝ ΤΑΓΑΡΗ, σκαπάνισσαν, Ἀμπελόκαμπον. Σὲ συγχαίρομε θερμὰ γιὰ τὸ γραμματάκι σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σου στὴ «Νεολαία». Στὸν πατέρα σου διαβίβασε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ περιοδικοῦ.— Σ. Γ. ΧΑΛΑΝ. Πνευματικαὶ ἀσκήσεις ἐλήφθησαν. Θὰ λάβῃς σχετικὴν ἀπάντησιν ἀπὸ οἰκείαν στήλην.— ΑΝ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΗΝ, μαθητὴν Γυμνασίου, Πρέβεζαν. Γιατί, ἀγαπητέ μας συναγωνιστή, τόση θλῖψις καὶ τόσος πεσιμισμὸς στὰ ποιήματά σου;

Μικρὸ παντέρημο ἐξωκκλησάκι,
πόσες φορὲς στὴ θλῖψι μου πάνω
μοὔγινες σύντροφος! Κυπαρισσάκι
γίνε μου σάβανο σὰ θὰ πεθάνω.
Μικρὸ καντῆλι μου, μισοσβησμένο
σὺ τὶς βραδυὲς τῆς μοναξιᾶς μου
μ' ἔβλεπες πάντοτε χλωμό, κλαμένο.
Σύ 'σουν ἡ μόνη παρηγοριά μου.

Καὶ σὲ ἄλλα τραγούδια, ποὺ μᾶς ἔστειλες πρὸ ἔτους, τὴν ἴδια παρατήρησι σοῦ ἐκάμαμε. Βέβαια, κάποια σοβαρὴ ἀφορμὴ — μήπως τὸ πρὸ ἔτους ἐπισυμβὰν οἰκογ. ἀτύχημά σου; — θὰ σ' ἔκαμε νὰ γνωρίσῃς τὸν ψ υ χ ι κ ὸ πόνο ἀπὸ τὴν πολὺ μικρή σου ἡλικία κι' αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικεύσῃς τὸ «ἀνθρώπινο» τοῦτο συναίσθημά σου γράφοντας ποιήματα. Μὴ ξεχνᾷς ὅμως, ὅτι ἔχεις χρέος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Πατρίδος, τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ τῶν συγγενῶν σου νὰ αὐτοϊατρευθῇς ἀπὸ τὴν ψυχικὴ αὐτὴ ἀρρώστεια. Διατήρησε τὴν ἀνάμνησι τῆς μακ. τῆς μητρός σου ζωηρὰ καὶ ὡς τὰ βαθύτατά σου γεράματα μνημόνευέ την στὴν βραδυνὴ προσευχή σου. Ἀλλὰ καὶ μὴ ξεχνᾷς πὼς ἐσὺ ζῇς κι' ὅτι ἔχεις καθήκοντα ἀπέναντι τῆς ζωῆς. Θὰ σοῦ γράψωμε καὶ ταχυδρομικῶς.— ΓΙΑΝΝΗΝ ΛΕΟΤΣΙΝΗΝ. Ὅπως μᾶς γράφεις κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος, τὰ ποιήματα «Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς 1ης Τετραετίας» ἔχασαν τὴν ἐπικαιρότητά των. Πρόσεξε τὸν 7ον στίχο τῆς 3ης στροφῆς τοῦ δευτέρου ποιήματος. Τὸ συνεστήσαμε ἐπανειλημμένως: τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ — καὶ στὰ ποιήματα — πρέπει νὰ γράφεται Ἰ ω ά ν ν η ς Μ ε τ α ξ ᾶ ς. Ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε: Γ ι ά ν ν η ς Καποδίστριας, Δ ι α μ ά ν τ η ς Κοραῆς, Θ α ν ά σ η ς Διάκος, Θ ό δ ω ρ ο ς Κολοκοτρώνης, Ν ι ό ν ι ο ς Σ ο λ ω μ ό ς, Τ έ λ η ς Βαλαωρίτης κ.ο.κ., ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ γράφωμε τὸν Ἀρχηγό μας Γ ι ά ν ν η, ἀντὶ τοῦ Ἰ ω ά ν ν η. Κάποιος μᾶς ἀπήντησε: «Ἔχετε δίκιο!... Ἀλλὰ τυχνὰ τὸ καλεῖ ἡ ρίμα ἢ τὸ μέτρο» ὅπως π. χ. στὸ ἀκόλουθο 7στιχό σου:

Μὲ μιὰ στεντόρεια φωνὴ
συναγερμὸ σαλπίζει,
ὁ πατριωτισμὸς φωτᾷ σὰ λαμπερὸ στεφάνι
καὶ τάσσεται ὅλη ἡ Ἑλλὰς
εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ
τοῦ Μεταξᾶ τοῦ Γιάννη.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει ν' ἀλλάξωμε τὴ ρίμα. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ π ρ ο φ η τ ι κ ὸ ποίημά σου:

ΣΤΑΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Λάμπει ὁ οὐρανὸς ψηλὰ καὶ χαίρεται ἡ κτῆσις,
ἀντιλαλοῦνε γύρωθε βουνὸ καὶ λαγκαδιά,
εὐωδιάζουνε παντοῦ τὰ λούλουδα κι' ἡ φύσις
καὶ τὰ πουλάκια τραγουδοῦν ἐπάνω στὰ κλαδιά.

Ἡ Γαλανόλευκη σκιρτᾷ κι' ὡραῖα κυματίζει
καὶ στὴν κορφή Της ὁ Σταυρὸς φωτοστεφανωμένος,
σκορπᾷ τὴν εὐλογία του καὶ δύναμιν χαρίζει
στὸν στρατιώτη Ἕλληνα, ποὺ εἶναι δοξασμένος.

Πανηγυρίζει ἡ Ἑλλὰς ὅλη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη!
Ἠχοῦν χαρμόσυνα, γλυκὰ τριγύρω οἱ καμπάνες,
ἀγαλλιοῦν οἱ Ἥρωες — νεκροὶ — σὲ ξένα μάκρη
καὶ χαίρονται ἀπὸ καρδιᾶς οἱ Ἑλληνίδες μάννες.

Καὶ μεῖς μαζὶ περήφανα, τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ παιδιὰ
πανηγυρίζουμε λαμπρὰ μὲ θέρμη μὲ καμάρι,
τὸν δοξασμένο Ἥρωα μὲ τὴν τρανὴ καρδιὰ
τὸν στρατιώτη Ἕλληνα: «Τ' ἀτρόμητο λιοντάρι».

Παντοῦ τὰ πάντα γελαστὰ ὑμνοῦνε μὲ χαρὰ
τὰ ὅπλα ποὺ προήσπισαν σὲ κάθε εὐκαιρία
Πνεῦμα, Τιμή, Οἰκογένεια κι' ὅλα τὰ ἱερά,
Ἑλληνικὸν στόλον, στρατὸν καὶ ἀεροπορία.

Κι' ὅλοι μαζὶ ἀναφωνοῦν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
Ζήτω στὰ ὅπλα τὰ λαμπρὰ τὰ τόσον δοξασμένα,
ποὺ ὅταν θἄρθῃ ἡ στιγμὴ
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Τιμὴ
θὰ τὰ γιορτάσουμε ξανὰ δαφνοστεφανωμένα.

Ἀθήνα 6-10-40/Ε'.

Γ ι ά ν ν η ς Κ. Λ ε ο τ σ ί ν η ς
Δ. Β. 16ης Φάλαγγος-33ον Τάγμα

ΚΩΣΤΗΝ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ-ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ, Λαμπρό. Σημειώνομε μὲ πολλὴ χαρὰ τὴν ἐξέλιξί σου. Εἶναι ἀσφαλὲς ὅτι μιὰν ἡμέρα — πολὺ σύντομα μάλιστα — θὰ γράφῃς ποιήματα ἀντάξια τῆς Ἑλληνικῆς Μούσης. Ἔχεις ποιητικὴ φλέβα, διαβάζεις ὄχι ὅ,τι σοῦ τύχῃ, ἀλλὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ ἐκλεκτά, εἶσαι προσεκτικὸς καὶ τὸ σπουδαιότερο δὲν β ι ά ζ ε σ α ι νὰ δημοσιεύῃς αὐτὰ ποὺ γράφεις. Γι' αὐτὸ ὅ,τι στείλεις εἶναι δημοσιεύσιμο. Τὸ ἐπεξεργάζεσαι καλά. Σὲ φέρνομε παράδειγμα σὲ μερικούς.

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ

Κι' ἂν Σ' ἐχθρεύονταν ἄνθρωποι,
ποὺ μισοῦσαν ἀλήθεια,
τί μ' αὐτό; Τί κι' ἂν Σοὔσβησαν
μὲ φαρμάκι τὰ στήθια;
Ἕνας ἥλιος ποὺ φώτιζε
καὶ στὸ χάος γκρεμίστη
πάντα φαίνεται ἡ λάμψη του
λὲς καὶ τάχα δὲ σβήστη.

Κ ω σ τ ῆ ς Σ τ ε φ α ν ά κ η ς

ΜΑΘΗΤΗΝ Η' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, Σκαπανέα 21ου Ὑπ/μέως Ἀθηνῶν. Μᾶς γράφεις: «Εἶμαι 14ων ἐτῶν καὶ πηγαίνω τώρα εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ παλαιοῦ τύπου ἐν τῷ Η' Γυμνασίῳ Ἀρρένων Ἀθηνῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ ἀνορθογραφίαι μου μὴ σᾶς πειράζουν καὶ τόσο». Ὄχι, ἀγαπητὲ συναγωνιστή. Οἱ ἀνορθογραφίες τῶν σκαπανέων δὲν μᾶς πειράζουν, ἐπειδὴ ξέρομε πόσες δυσκολίες ἔχει ἡ γλῶσσα μας στὸ ζήτημα αὐτό. Μᾶς π ε ι ρ ά ζ ο υ ν — ὅπως γράφεις — μερικὲς ἀ π ρ ο σ ε ξ ί ε ς, ποὺ κάνουν τὰ σκαπανάκια μας ὅταν γράφουν. Κι' αὐτὲς καυτηριάζομε πότε-πότε, ἀπὸ τὴ στήλην αὐτή. Π. χ. Δὲν σὲ παρατηροῦμε ἐπειδὴ στὴ λέξι ὁ ρ ί ζ ω ν ἔχεις ψιλὴ ἀντὶ δασείας, ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ σημειώσωμε τὰ σφάλματα αὐτά: ὀλίγων (μὲ δασεῖαν) μικροῦς (μὲ περισπωμένην!) καλλὸ (μὲ δύο λάμδα) καὶ μερικὰ ἄλλα ποὺ ὀφείλονται ὄχι εἰς ἄγνοιαν ἀλλὰ σὲ ἀπροσεξία; Καὶ τὰ σκαπανάκια πρέπει νὰ μάθουν νὰ εἶναι προσεκτικὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ των ἡλικία.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ Δ. ΙΩΑΝΝΟΥ. Τὸ ποίημα «Ὁ Γεροφαρᾶς» ἔχει πολλὰς μετρικὰς καὶ ἄλλας ἐλλείψεις.

Θὰ φέρ' ἀνθρώπους πολλαπλοὺς
καὶ θαλασσοβρεγμένους
καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ναύκληρου
ἀπὸ τὴν ξενητειά.

ΕΥΑΓΓ. ΧΟΝΔΡΟΚΩΣΤΑΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

Ἦταν μιὰ μέρα ξάστερη
μιὰ μέρα ἡλιοφόρα,
ποὺ ἐξανέστης γενεὰ
στῆς Ἀθηνᾶς τὴ χώρα.

Γιὰ σύμβολό σου ἱερὸ
τὴ γαλανὴ σημαία,
ποὺ σοῦ ἐχάρισ' ἡ Πατρὶς
βαστοῦσες, Νεολαία.

Τὸ δρόμο σοῦ ἐχάραξε
κι' ὅλα μὲ τὴν ἀράδα
γιὰ σένα τὰ ἑτοίμασε
ἡ μάννα σου Ἑλλάδα.

Μὲ τὴν πεποίθησι πὼς σύ,
ἡ νέα γενεά της,
θὰ θεμελιώσῃς στερεὰ
τὰ τόσα ἰδανικά της.

Νὰ θεμελιώσῃς στερεὰ
καὶ ν' ἀκτινοβολήσῃς
τὸν τρίτο της πολιτισμό,
σὺ θὰ δημιουργήσῃς!

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ πίστι
γιὰ μιὰ μεγάλ' Ἰδέα,
γιὰ ἓν καινούργιο Ἔθνος
καὶ μιὰ Ἑλλάδα νέα.

Ε ὐ ά γ. Χ ο ν δ ρ ο κ ώ σ τ α ς
Φαλαγγίτης
XXIII Περιφ. Ὑπ/σις Κοζάνης

Θ. Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Τὸ ἄρθρο σου «Μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν» πάλλεται ἀπὸ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμό. Δέξου θερμὰ συγχαρητήρια. Ἰδοὺ τὸ ποίημα:

ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

Σὲ ποθῶ δοξασμένη
ὦ γλυκειά μου πατρίδα.
Δυνατὴ κι' ὑψωμένη,
μὲ μιὰν μόνη ἐλπίδα
νἆσαι πάντα γενναία.

Ἡ ψυχή μου σ' ἀνήκει,
θὰ πεθάνω γιὰ σένα,
θὰ σοῦ φέρω τὴ νίκη
μὲ τὰ χέρια σφιγμένα
στὴν τρανή σου σημαία.

Στὴ φωτιὰ θὰ χυμήξω,
θὰ σὲ βρῶ, θὰ σὲ σώσω,
στὴν καρδιὰ θὰ σὲ σφίξω,
τὸν ἐχθρὸ θὰ σκοτώσω.
Θὰ τὸν κάψῃ ἡ φωτιά.

Κι' ἂν τὸ αἷμα μου χύσω
κι' ἂν τὸ χέρι μου χάσω
πάλι ἐγὼ θὰ νικήσω,
πάλι ἐσὲ θὰ δοξάσω,
ὦ πατρίδα γλυκειά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΕΛ. ΓΚΟΥΒΑ. Τὸ σταυρόλεξον ἀποκλείεται (ΑΓΓ). Τὰ ἄλλα δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.— Φ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗΝ. Τὰ μαῦρα τετραγωνίδια τοῦ σταυρολέξου πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα.— Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις.— Ι. Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΝ. Ἐγκρίνονται.— Δ. Κ. ΣΟΥΜΑΛΕΥΡΗΝ. Ἀνεπιτυχῆ.— Σ. Δ. ΛΙΛΗΝ. Δὲν εἶναι καλά. Στὸ δικτυωτὸ λ. χ. ἔχετε βάλει δύσκολες λέξεις (ἐνάλιος, ἐπιλογή). Ἐξ ἄλλου προτιμῶνται τὰ κρυπτογραφικά, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη λέξις ἔχει ὅλα τὰ γράμματα ἀνόμοια.— Γ. ΚΟΥΜΑΝΤΟΝ. Κάνετε καὶ σεῖς τὸ λάθος νὰ βάζετε δύσκολες λέξεις στὸ σταυρόλεξό σας. Πόσα παιδιὰ γνωρίζουν τὸν ὅρο «ἀστυφιλία»;— Α. Ε. ΚΡΗΤΙΚΟΝ. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ ἕνα σταυρόλεξον. Τὰ ἄλλα γνωστά.— ΛΙΑΠΗΝ Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΝ. Σίω; Λάθος, ἀφοῦ εἶναι σείω. Μὲ περισσότερες λέξεις ἄλλες φορὲς τὰ σταυρόλεξά σας (8Χ8, 9Χ9, 10Χ10).— Α. Σ. Γόθειον. Πολλά, πάρα πολλὰ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια τῶν σταυρολέξων σας.— Χ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ. Δὲν μπαίνει ποτὲ τετράγωνο μὲ «4 γράμματα ἀπὸ τὴν λέξι «Σαλώνη». Οἱ λέξεις πρέπει νὰ εἶναι ὁλόκληρες. Περιμένομε.— ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν.— Β. ΨΙΜΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐγκρίνεται ἡ ἀκροστιχίς.— Γ. ΚΑΝΤΙΑΝΗΝ. Ἔλαβε σειρὰν δημοσιεύσεως.— Ν. ΔΟΥΒΙΤΣΑΝ. Δὲν εἶναι, βέβαια, κακὲς οἱ ἀσκήσεις σας, ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἔχουν δημοσιευθῇ στὴ «Νεολαία» καὶ οἱ λοιπὲς ἔχουν διάφορα μικροελαττώματα.

